

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Passion OR Personality

LEAH BRUNNER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TUTKU VEYA CEZA

TATLI BİR HOKEY ROMANI

D.C. EAGLES PREQUEL

LEAH BRUNNER

TELİF HAKKI

Copyright © 2023 by Leah Brunner

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

Melanie

5 yıl sonra

[Bölüm 2](#)

Batı Bölüm

3 Melanie

[Bölüm 4](#)

Melanie

[Bölüm 5](#)

Batı Bölüm

6 Melanie

[Bölüm 7](#)

Batı Bölüm

8 Melanie

[Bölüm 9](#)

Batı Bölüm

10 Melanie

[Bölüm 11](#)

Batı Bölüm

12 Melanie

[Bölüm 13](#)

Batı Bölüm

14 Melanie

[Bölüm 15](#)

Batı Bölüm

16 Melanie

[Epilog, 7 ay sonra](#)

[Leah Brunner'ın yazdığı Arzu ya da](#)

[Savunma'dan bir kesit](#)

[Leah'nın Edebiyat Severler Okuyucu Grubu](#)

Teşekkür Yazar
Hakkında

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Bu kitap çocukluk travması ve kaygı temalarını içermektedir.

PROLOGUE

MELANIE

Kardeşinizin en yakın arkadaşına ona olan sonsuz sevginizi ifade ettiğiniz bir ses kaydı göndermek için bundan daha iyi bir zaman olamaz, değil mi?

"Tabii ki haklısın. Yap," diye fısıldıyorum kendi kendime, kendi soruma cevap vererek.

Kendi kendime mi konuşuyorum? Vay canına, doktorun bana verdiği ağrı kesici ilaçların içinde ne var? Cesaretimi kaybetmeden önce telefonumdaki kamera uygulamasına dokunup kayıt tuşuna basıyorum.

"Heeeeeeeey, West!" Telefon ekranıma söylüyorum. Normalde bakımlı olan saçlarımın etrafa dağıldığını fark edip boştaki elimle düzeltiyorum.

Genellikle karışık saçlar anksiyetemi tetiklerdi, ancak şu anda *yıllardır* olmadığım kadar rahat hissediyorum.

"Doğum günü mesajı için teşekkürler! Doğum gününde apandisit olmak berbat bir şey... ama senden duymak beni daha iyi hissettirdi." Ağzımdan gürültülü bir hıçkırık çıkıyor ama görmezden geliyorum ve devam ediyorum, "Seni ve Harrison'ı çooooook özledim!"

"Bunu Harrison'a söyleme ama seni ondan daha çok özlüyorum. Onun duygularını incitmek istemiyorum... kardeşim görüldüğünden çok daha hassastır," diye fısıldıyorum son kısmı.

Şu anda kendimi olağanüstü cesur hissediyorum; belki de bugün on sekiz yaşında olduğum ve bu da daha olgun olduğum anlamına geldiği içindir... ya da belki de acil ameliyatımın anesteziisinin etkisi hala geçmediği içindir.

"Her neyse, sen yan komşumuzken her şey daha iyiydi. Sen ve Harry'nin üniversitede olmanızdan nefret ediyorum." Bir hıçkırık-gülüş kombinasyonu yüksek sesli bir gıcırtı yaratıyor ve ben yine kıkırdamaya başlıyorum.

"Ona Harry dediğimi söyleme." Odamda yalnız olmama rağmen sanki yanımda biri varmış ve dudaklarımı okumasını istemiyormuşum gibi elimi ağzıma götürüyorum. Annem ameliyat sonrası kestirdiğimi sanıyor.

Duvarımdaki büyük mantar panoya bakıyorum, düzgün sıralar halinde konser bileti koçanları ve fotoğraflarla dolu. Bazı arkadaşlarımda benzer panoları var, ama onlarınki rastgele yerleştirilmiş fotoğraflar ve dergi kupürlerinden oluşuyor. Benimkiler öyle değil. Fotoğraflarım düz ve çekildikleri tarihe göre düzenlenmiş. Fotoğrafların çoğu ben, Harrison ve West'e ait. Üç silahşörler. Esniyorum, yorgunluktan sallanmaya başlıyorum.

"Size bu videoyu gönderiyorum çünkü..." Duruyorum ve West'in gözlerinin içine bakıyorum -mantar panomdaki fotoğraf versiyonu- tam karşımdaymış gibi davranıyorum. Artık on sekiz yaşında cesur biriyim. Bunu yapabilirim.

"Çünkü sana aşığım." Göz kırpmaya çalıştım ama sanırım daha çok gözüme bir böcek kaçmış gibi göründü.

"Aramızda özel bir şey varmış gibi hissediyorum. One Direction'ın tüm şarkılarında bahsettiği gibi." Gözlerimi kısıyorum ve en sevdiğim One Direction şarkısı olan "One Thing "in sözlerini hatırlamak için elimden geleni yapıyorum. West'in fotoğrafına onun benim kriptonitim olduğuyla ilgili bir şeyler söylüyorum. Şarkıyı tutkuyla söylüyorum, en azından şu anda gerçekten hatırlayabildiğim kısımları.

Dürüst olmak gerekirse, vokallerim ne kadar çılgın hissettiğime göre kusursuz.

"Doğum günüm için... Artık üç silahşör olmak istemiyorum. West ve Melanie olmak istiyorum." Gülümsüyorum ve en iyi çift ismi aklıma geldiğinde yüksek sesle nefes alıyorum. "WESANIE! Beğendin mi? Aman Tanrım, mükemmel değil mi?"

Öpmeden önce ekrana gülümsüyorum, soğuk telefon ekranım yerine West'in dudaklarını hayal ediyorum. Geri çektiğimde ekran salyayla kaplanmıştı ve yatağımdaki battaniyeyle sildim. Söyleyecek başka bir şey bulamadığım için kaydı sonlandırıyorum. Tekrar oynatmadan West'in numarasına mesaj atıyorum.

Buna bayılacak. Harrison'la birbirlerinin kız kardeşleriyle çıkmayacaklarına dair aptalca bir anlaşma yaptıklarını biliyorum ama bu yıllar önceydi! Artık bir yetişkin sayılırım. Oy kullanabilirim, dövme yaptırabilirim ve sigara içebilirim (bunu asla yapmam). Yani kardeşimin en iyi arkadaşıyla çıkmak kesinlikle söz konusu değil.

Ben bir yetişkinim ve dünya benim istirdiyem.

"Melanie? Tatlım?" Annemin sesi beni en tuhaf rüyamdan uyandırıyor. Eliyle sırtımı ovuyor ve gülümsüyor.

Birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum çünkü o kadar net değil ki, sanki ondan beş tane varmış gibi görünüyor. Gözlerim çalışmıyor gibi görünüyor. Pencereden gelen parlak ışığa gözlerimi kısarak bakıyorum; en son hatırladığımda dışarısi karanlıktı.

"Bugün günlerden ne?" Sesim kısık çıkıyor.

Annem kıkırdıyor, omuz hizasındaki saçları ve iri yuvarlak gözleri belirginleşmeye başlıyor. "Dün ameliyat olman gerekiyordu ve anestezi yüzünden bayağı kendinde değildin. Yine de çok eğlenceliydi."

Yatağımda doğrulmaya başlıyorum ama karnımdaki ağrı beni vurunca inliyorum.

"Seni zavallı şey, yardım etmeme izin ver." Annem nazikçe kolumdan tutup doğrulmama ve iki kişilik yatağımin başucuna yaslanmama yardım ediyor.

Dönüyor ve yanında getirmiş olması gereken birkaç hap ve bir bardak su alıyor. "İşte, al bunları. Ağrıya iyi gelir. Doktor haftanın geri kalanında ağrın olacağını söyledi."

Dün olanları hatırlamaya çalışarak şakaklarımı ovuyorum. "Bu çok garip. Apandisit fiyaskosunun tamamını rüyamda gördüğümü sandım." Gözlerimi kapattığımda, difüzöründen gelen lavanta esansiyel yağlarının kokusunu alabiliyorum. Annem ben uyurken açmış olmalı. "Bekle, bütün hafta ağrım olacağını mı söyledin? Peki ya yüzme?"

Annem iç çekti. "Çok üzgünüm ama doktor iki hafta yüzmek yok dedi."

Gözlerim yaşla doluyor. Yüzme, anksiyetemi hafiflettiğini keşfettiğim başlıca aktivitelerden biri. Terapistim beni su korkumla yüzleşmeye ve haftada birkaç kez yüzmeye teşvik etti. "Ama anne-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Zor olacağını biliyorum ama vücudun iyileşmek zorunda." Dizimin olduğu yerdeki battaniyemi okşuyor, küçük bir kızmışım gibi beni yatıştırmaya çalışırken gözlerinde sevgi dolu bir bakış var.

Gözyaşlarımı bastırıyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Keşke normal olsaydım."

Elini nazikçe çenemin altına koyuyor ve yüzümü ona bakmam için dürtüyor. "Melanie, senin hiçbir sorunun yok. Sen olduğun gibi mükemmelsin. Mücadeleleri ve tuhaflıkları olmayan tek bir insan bile yok."

"Travma kaynaklı anksiyetenin tuhaflık olarak nitelendirilebileceğinden emin değilim," diyorum yüzümde şımarık bir ifadeyle.

Burnunu kırıstırıyor. "Doğru... ama bunun yerine baban gibi irritabl bağırsak sendromu *yaşayabilirsin*."

Gülüyorum, sonra yüzümü buruşturuyorum. "Beni güldürme! Ve lütfen benimle babamın bağırsakları hakkında konuşma, iğrenç."

Gülüyor. "Tamam, deneyeceğim. Sana kahvaltı hazırlayayım mı?" Başımı sallıyorum, aslında çok aç olduğumu fark ediyorum.

Sırıyor ve gözlerinin etrafındaki çizgilerin buruşmasına neden oluyor. Annemin her zaman hayran olduğum zamansız bir güzelliği vardır. Yaşlandıkça kaybolmayan türden bir güzellik. Parlak siyah saçları ve iri mavi gözleriyle bana biraz Zooey Deschanel'i hatırlatıyor. Gözlerimi annemden almışım ama babamın açık kahverengi saçlarını almışım. Bana sorarsanız, bir çeşit fare kahverengisi. Hep annemin Harrison gibi koyu kahverengi olmasını diledim.

"Birazdan kahvaltıyla döneceğim!" diyor ve dikkatlice yatağımdan kayarak mutfığa doğru odamdan çıkıyor.

Başım çok kötü ağrıyor. Telefonuma uzanmadan önce şakaklarımı tekrar ovuyorum. Apandisit ameliyatının bir rüya olduğunu düşündüğümü ama aslında gerçekten olduğunu fark ettiğimde e-postalarımı ve Facebook'u kontrol ediyorum - ya rüyanın geri kalanı da gerçekse. Donup kalıyorum, gözlerim dehşetle açılıyor.

"Aman Tanrım." Mesajlarımı açtım ve West'inkine tıkladım.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır!" Dün gece geç saatlerde ona gönderdiğim videoya tıklıyorum ve izliyorum. Yüzüm utanç içinde alev alev yanıyor. Henüz görüp görmediğini görmek için videodan çıkıyorum; belki hala uyuyordur. Gözlerim telefonumun köşesinde saatin görüntülediği yere gidiyor, sabah 8:30. Kahretsin, o ve Harrison çoktan kalkmış ve hokey antrenmanında olacaklar.

Ve tabii ki okunan makbuz *sabah 6:45'te görüldüğünü* gösteriyor.

Bati

"İyi misin West? Garip davranıyorsun."

Başımı çevirip en iyi arkadaşım Harrison'a bakıyorum. "Ben mi? Tuhaf mı davranıyorum?" Sesim ciyaklayarak çıkıyor ve onun ne demek istediğini kanıtıyor.

Ders kitabıyla birlikte yatağına yerleşmeden önce kaşlarını çatıyor. Ben de küçük yurt odamızda onunkinin karşısında bulunan kendi yatağıma oturuyorum.

En sevdiğimiz hokey oyuncularının posterleri duvarları kaplıyor ve oda hafifçe antrenmandan kalma terli hokey ekipmanı kokuyor.

Hayır, ekipmanlarımız yatahanemizde değil; soyunma odasında saklanıyor. Ama bir şekilde kokusu sinmiş. Belki çoraplarımızdan?

Harrison hâlâ merakla bana bakıyor. Garip davranmak için bir bahane bulmaya çalışarak yutkunuyorum. Ona gergin bir enerjiyle dolu olduğumu söyleyemem çünkü küçük kız kardeşi bana aşkını sözleriyle ve sonra da şarkı formunda ilan etti. Ve *kesinlikle* ona duygularına karşılık verdiğimi söyleyemem. Bu on üç yaşındayken yaptığımız anlaşmaya aykırı olurdu.

Arkadaşlığımızın tek bir kuralı var: Birbirinizin kız kardeşleriyle çıkmayın.

Kız kardeşlerim bizden birkaç yaş büyük olduğu ve bu nedenle Harrison'la hiç ilgilenmedikleri için anlaşmamızın ne kadar adaletsiz olduğunu anlamam birkaç yılını aldı. Belki de bu anlaşmanın şartlarını yeniden gözden geçirmenin zamanı gelmiştir.

"Pazartesi günü büyük bir sınavım var. Biyokimya." Yatağımın ayak ucundan sırt çantamı aldım ve iyi bir önlem için kimya ders kitabımı çıkardım.

İkna olmuş görünmüyor ama omuzlarını silkiyor ve dikkatini ödevine veriyor. Yavaşça rahat bir nefes alıyorum.

Harrison'ın telefonu bir mesajla çalıyor ve ekrana bakarken yüzü buruşuyor. "Ah, zavallı Mel."

Kızları fark edecek yaşa geldiğimden beri midemi hoplatan Melanie'den bahsedince kaşlarım havaya kalkıyor. "Neden? Sorun ne?"

"Apendisit ameliyatı nedeniyle birkaç hafta yüzemeyecek. Bu konuda çıldırıyor."

Omuzlarım düştü. Yüzmenin anksiyesiyle başa çıkmasına ne kadar yardımcı olduğunu biliyorum.

"Sonunda kız kardeşimle birlikte olan adam için üzülüyorum." İç geçiriyor. Yüzümü nötr tutmaya çalışarak,

"Neden böyle söylüyorsun?" diye soruyorum.

"Çocukken o gölette buzun içinden düştüğünden beri, kontrolün kendisinde olduğunu hissetmek için doyumсуuz bir ihtiyaç duyuyor ya da panik atak geçiriyor. Terapisti aileme zamanla iyileşeceğini söylemiş ama bu *sekiz* yıl önce oldu." Nefesini dışarı üflüyor. "Bir gün evlenirse, gerçekten sıkı bir programı olan süper güvenilir birine ihtiyacı olacakmış gibi hissediyorum. Bir bankacı gibi." Kıkırdıyor. "Kesinlikle bizim gibi profesyonel hokey kariyeri peşinde koşan biri değil."

Nefesim kesildi. "Evet, doğru." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum ve kahkaha atıyorum.

Melanie'nin anksiyetesi doğrudan buz ve boğulma korkusuyla ilgili, kariyerim tam anlamıyla buzun *üzerindeyken* onunla nasıl birlikte olabilirim. Sadece bu da değil, organizasyon ve tutarlılık konusunda başarılı olan biri için sahip olacağım çılgın programla başa çıkmak gerçekten zor olurdu. Hokey koçum gözlemcilerle konuşuyor ve yakın zamanda NHL tarafından seçileceğimi düşünüyor. Açıkçası bu ihtimal beni çok heyecanlandırıyor. Hayatım boyunca bu noktaya gelmek için çalıştım. Ama antrenman, idman, deplasman maçları, geç saatlere kadar süren geceler. Mel'e herhangi bir tutarlılık sunamıyorum.

Başka biriyle daha iyi olabileceği düşüncesi kalbime ağır geliyor. Ve onu meçhul bir iş adamıyla hayal etmek daha da ağır geliyor. Onu tanımıyorum bile ama bu hayali kişiden nefret ediyorum.

Elimi antrenmandan sonra duş aldığım için hâlâ ıslak olan saçlarımda gezdiriyorum ve sırt çantamdan Bluetooth kulaklığımı çıkarıp açıyorum. Harrison'ın görüş alanından uzaklaşarak Melanie'nin videosunu tekrar izliyor ve kulaklığımdan onun tatlı sesini dinliyorum.

Günün geri kalanında düşüncelerimle boğuşuyorum ama güneş battığında ne yapmam gerektiğini biliyorum. Melanie'yi aynı şekilde hissetmediğime ikna etmeliyim, bu bir yalan olsa bile.

Ben onun için iyi değilim; başka biriyle daha mutlu olacaktır. Ve bu düşünce beni öldürüyor.

BÖLÜM
BİR

MELANIE

5 YIL SONRA

Kahve siparişimi almak için sırada beklerken ayağımı yere vuruyor ve saatime bakıyorum. Bu sabah geç kalınacak bir sabah değil. Bir Kongre üyesinin kişisel asistanı olmak büyük bir baskı. Bay Windell muhtemelen tanıdığım en nazik politikacı ama yine de karısı şehirde ve ben her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak istiyorum.

En sevdikleri kahve d ü k k â n ı evimin karşısında ve bu sabah erkenden yola çıkmama rağmen başkent trafiğini mükemmel zamanlanmış planlarıma uyduramadım. Ancak, barista kahve siparişimi bir dakika beş saniye içinde getirirse, yine de işe yarayabilirim. Benim işim Bay Windell'in kahve siparişinden programının her saniyesine kadar her şeyi bilmek. Onun hayatını ve programını kolaylaştırmak için buradayım. Sorunsuz. Ve bu konuda çok iyiyim.

Üniversiteden mezun olur olmaz bu işe girecek kadar şanslıydım ve hiçbir koşulda bu işi berbat etmeyeceğim.

"Melanie!" Barista sonunda seslendi.

Saatime bir kez daha bakıp kendi kendime gülümsüyorum. Dokuz saniye kaldı.

Kahve siparişini alıyorum, bir Americano ve bir sade kahve. Kahve siparişleri tarihindeki en sıkıcı kahve siparişi. Bay ve Bayan Windell her zaman çok düğmeli ve düz bağcıklıdır. Ama kimsenin bakmadığını düşündüklerinde aralarında yakaladığım sırtışırlara ve bakışlara bakılırsa, ikisinin de içinde herkesin içinde göstermedikleri bir şakacılık olduğuna eminim.

"Teşekkür ederim!" Dönüp kafeden ayrılmadan önce baristaya "Teşekkür ederim" diyorum.

Yirmi dakika sonra nihayet Bay Windell'in ofisine vardktan sonra asansöre biniyorum ve asansörün parlak cilalı metalinde kıyafetimi kontrol ediyorum. Kalem etek pürüzsüz, tamam. Sivri burunlu topuklu ayakkabılar şık ama profesyonel görünüyor, tamam. Beyaz ipek bluz malları gizleyecek kadar yüksek düğmeli, tamam. Ve geçen hafta kuaföre yaptığım ziyaret sayesinde, kuaförümün yanık sienna olarak adlandırdığı faremsi kahverengi saçlarım mükemmel bir şekilde röfledenmiş ve açılmış, tamam.

Asansör çaldığında ve küçük ama sevimli ofis alanına güvenle adım attığımda hazır ve havamdayım. Buradaki çoğu bina ve ev D.C. çok geniş bir alana sahip değildir, ancak bunu çekicilikle telafi ederler. Bu bina yeniden modellenmiştir ancak dar pencereleri ve yüksek tavanlarıyla hala eski dünya hissine sahiptir. Pencereler, beyaz duvarlar ve karo zeminlerle eşleştirildiğinde alanı tipik bir ofis gibi kasvetli değil aydınlık hale getiren bol miktarda doğal ışığa izin veriyor.

Madden'in ofisine göz atıyorum ve onu masasında oturmuş, elleri karısının belinde, karısı da bacaklarının arasında durmuş kravatını bağlıyor. Kapıyı çalmadan önce tereddüt ediyorum, sanki mahrem bir anı bölüyormuşum gibi hissediyorum.

Ama kimse soğuk kahveyi sevmez.

Kapının çerçevesine hafifçe vuruyorum. "Bölmek istemezdim ama kahvem var." Gülümsüyorum ve elimdeki içecek taşıyıcısını kaldırıyorum.

"Melanie, sanki aklımı okudun!" Bay Windell ayağa kalkıyor ve mükemmel beyaz dişlerini göstererek sırtıyor.

Karısı bana bakmak için topuklarının üzerinde dönüyor ve parlak kızıl saçlarının dağılmasına neden oluyor. Kocasının göğsünü okşamadan önce bana gülümsüyor. "Madden'in onu kafeinli tutmak için harika bir asistanı olmasına çok sevindim."

Birbirlerine sırtıyorlar ve ben de bir an için onlara bakmaktan kendimi alamıyorum. Kafeinli içeceklerdeki sıkıcı zevklerine rağmen, gerçekten çarpıcı bir çiftler. Bay Windell yontulmuş yüz hatlarına ve onu bir Vineyard Vines kataloğuna aitmiş gibi gösteren dalgalı sarı saçlara sahip. Karısı da kızıl saçları, zümrüt yeşili gözleri ve yuvarlak gözlükleriyle muhteşem. Bana seksi bir kütüphaneciyi hatırlatıyor.

Kahveleri onlara uzattıktan sonra ayrılmak için dönüyorum ve ofis dışındaki masama doğru yürüyorum.

"Oh, Melanie!" Bayan Windell sesleniyor.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bayan Windell?"

Bana doğru birkaç adım atıyor. "Lütfen, bana Odette de."

Bay Windells onun arkasından kıkırdar. "Tatlım, ona bir yıldır bana Madden demesini söylüyorum ama o hala bana Bay Windell diyor."

Karısı omzuma nazik bir el koydu. "Profesyonelliğinizi takdir ediyorum ama lütfen bize ilk isimlerimizle hitap edin. Israr ediyorum."

Madden onun arkasından onaylarcasına başını sallar.

Tereddüt ediyorum ama sonra cevap veriyorum: "Eğer bu ikinizi de daha rahat ettirecekse, Madden ve Odette olsun." Sırıtiyorum ama onları ilk isimleriyle çağırmak biraz tuhaf geliyor. Umarım buna alışırım. Ne de olsa benden sadece on yaş büyükler.

Odette'in güzel yüzünde memnun bir ifade var ve gözlüklerini kalkık burnunun üzerinde daha yukarı itiyor. "Melanie, bu hafta seni dışarı çıkarmayı çok isteriz. Çocuklarımız olduğu için şehre pek sık gelemiyorum ama sen çok çalışıyorsun ve seni biraz şımartmak istiyorum."

"Oh, um, bu gerçekten gerekli değil-"

Madden araya giriyor, "Odette hayır cevabını kabul etmez, bu konuda bana güvenin." Karısına bakar ve ona göz kırpar. "Cuma akşamı yemek için boş olabileceğinizi umuyorduk. İsterseniz yanınızda birini de getirebilirsiniz."

Jeffle birkaç gün önce ayrıldığımız için kendimi mahcup hissederek ayaklarıma bakıyorum. Hemen kendime bağımsız ve kendi kendine yeten bir kadın olduğumu hatırlatıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Sadece ben olacağım ama Cuma günü ikinizle birlikte akşam yemeği yemeyi çok isterim." "Harika!" Odette ellerini birbirine çırpıyor. "Madden sana söyledi mi bilmiyorum ama ben de siyaset bilimi diploması aldım, yani çok ortak yönümüz var.

ortak."

İçten bir gülümseme ağzımın kenarlarını çekiştiriyor. "Gerçekten mi? Bunu fark etmemiştim. Cuma gününü iple çekiyorum." Odette bana gülümsüyor ve ben de bakışlarımı tekrar patronuma çeviriyorum. "Bu haftanın programını dün gece size e-posta ile gönderdim. Aldın mı? Madden?"

Sırıtiyor ve kollarını kavuşturuyor. "Gördün mü, bana Madden demek o kadar da kötü değilmiş, değil mi?"

Cevap olarak burnumu kırııştırıyorum ve ikisi de gülüyor.

"Evet, programı aldım ve her şey harika görünüyor. Teşekkürler Melanie," diyor.

Kapıya doğru birkaç adım atıyorum. "Harika, ikinizden birinin bir şeye ihtiyacı olursa bana haber verin. Ben masamda olacağım."

Birbirlerine dönmeden önce bana gülümsüyorlar. Odette'in bir kez daha Madden'in kravatına uzanıp onu düzelttiğini görüyorum.

BÖLÜM

İKİ

BATI

Uzun ve yorucu bir hokey antrenmanından sonra yeni evime YÜRÜYEREK girdim. Yaz tatilinden sonra buza geri dönmek için sabırsızlanıyordum.

Arabamın anahtarlarını ön kapının yanındaki kancaya asarak büyük pencereye doğru yürüyorum ve yeni evimin manzarasını seyrediyorum. Washington D.C.'deki yeşillik yılın bu zamanı çok güzel, ama beni en çok burada fazla kar yağmadığı için heyecanlandırıyor. Son beş yıldır Quebec City'de yaşadıktan sonra, soğuk havaya ara verdiğim için çok heyecanlıyım.

Pantolonumun arka cebinden telefonum titriyor ve çıkarınca en yakın arkadaşım Harrison'ın aradığını görüyorum.

"Hey, Harry," diye sırtarak cevap veriyorum, bu lakaptan nefret ettiğini bildiğim için.

Alay ediyor. "En sevdiğim NHL oyuncusunun nasıl uyum sağladığını soracaktım ama şimdi düşünüyorum da sen benim en *az* sevdiğim NHL oyuncusu olabilirsin."

Kıkırdıyorum. "Kusura bakma dostum. Yine de sana Harry dediğimde suratının asıldığını görmeyi özledim."

"Artık kız kardeşimle aynı şehirde yaşadığına göre, o çatık kaşları daha sık göreceksin."

Bunu söylerken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ama Melanie'yi hatırlatması nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"Ha, evet." Sesimdeki gerginliği gizlemeye çalışıyorum.

"Aslında birkaç hafta içinde Mel'i ziyarete geleceğim. Üçümüz birlikte takılmalıyız! Tıpkı eski günlerdeki gibi olur."

"Tabii." Başımı kaşıyorum. "Mel'i geçen Noel'den beri görmedim."

"Evet, hepimiz farklı şehirlerde yaşadığımız için bir araya gelmek zor oluyordu. Artık çok daha kolay olacak."

Oturma odamda dalgın dalgın daireler çizdiğimi fark edip duruyorum ve kendimi deri koltuğuma oturmaya zorluyorum. "Dürüst olmak gerekirse, üniversitede askere alındığımdan beri pek konuşmadık."

"Evet, Noel'de neredeyse hiç konuşmadığınızı fark ettim. Ne oldu ki? Eskiden çok yakındınız."

Terli avuçlarımı kotuma silerek cevap veriyorum: "Şey, üniversite ödevler ve antrenmanlarla meşguldü... sonra askere alındım ve Kanada'ya taşındım." Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça üflüyorum. "Pek çok kişiyle bağlantımı kaybettim, Melanie de bunlardan biri."

Melanie'yi tekrar göreceğim düşüncesi kalbimin sanki bir saat boyunca paten kaymışım gibi hızlanmasına neden oluyor.

"Oh," diyor Harrison, sesi hayal kırıklığıyla karışık. "Eh, artık neredeyse komşu sayılırsınız, yani kendinizi yeniden tanımak için mükemmel bir zaman!"

Omuzlarım gerildi. Yıllar önce onu arayıp aynı şekilde hissetmediğimi söylediğimde onu incittiğimi biliyorum. Bu bir yalandı ama o kadar kolay inandı ki, bu da durumu daha da kötüleştirdi. Beni kaydının hiçbir şey ifade etmediğine ve sadece uyuşturulmuş olduğuna ikna etmeye çalıştı, ancak Melanie asla kastetmediği şeyleri söylemez. Uyuşturucunun neden olduğu bir sersemliğin bile bunu değiştirebileceğini sanmıyorum.

Harrison düşüncelerimi böldü. "Muhtemelen antrenmandan yeni dönmüşsündür, o yüzden gitmene izin veriyorum. Birkaç hafta sonra görüşür müyüz?"

"Evet, dostum, sabırsızlanıyorum." Gülümsüyorum; Harrison'la takılmayı özlemiştim, artık aynı ülkede olduğumuz için onu çok daha fazla göreceğim.

Telefondan boğazını temizlediğini duyabiliyorum. "Hey, benim için küçük kız kardeşime göz kulak olmaya çalış, olur mu?"

Boştaki elimle, artık avuçlarım kadar terlemiş olan enseme ovuyorum. "Elbette, Mel için her şeyi yaparım," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Telefonu kapatıyoruz ve ben kanepede oturup gözlerimi kapatmadan önce boş boş mutfığa bakıyorum. Mel'i kendine özgü saç rengiyle hayal ediyorum, tam esmer değil ama tam sarışın da değil. İkisinin arasında, ona çok yakışan bir şey. Parlak mavi gözleri o kadar geniş ki beni her zaman içine çekiyor. Ve o öpülesi dudakları, aşk tanrısının yayı gibi, çok pembe ve dudaklı. O dudakları öpmekle ilgili pek çok kez rüya gördüm.

Mel'e karşı hissettiklerimle ne yapacağımı hiç bilemedim, hep geçip gideceklerini ve yoluma devam edeceğimi düşündüm. Ama çıktığım herkes onun yanında sönük kaldı.

Belki onu görmek iyi gelir. Muhtemelen bunca yıldan sonra onu romantikleştirmişimdir. Onunla ilgili can sıkıcı şeyleri değil de sadece iyi şeyleri hatırlıyorum... mesela günün her anını nasıl programlaması gerektiğini ya da her şeyin düzgün ve mükemmel olmasını ne kadar titizlikle sağladığını ya da her zaman esansiyel yağlar gibi kokmasına ne demeli?

Muhtemelen birbirimizi eski tanıdıklar olarak göreceğiz ve aramızda hiçbir kıvılcım olmayacak. Yani gerçekten takılmayalı *beş* yıl oldu. Elbette, ailelerimiz hala yan yana yaşadığı için tatillerde eve gittiğimizde birbirimizi görüyorduk, ancak etkileşimlerimiz yüzeysel düzeyde kaldı, diğerinin nasıl olduğunu sorduğunuz ve ikinizin de "iyi" cevabını verdiğiniz, ardından bir dakika boyunca hava durumu hakkında konuştuktan sonra kendinize izin verdiğiniz türden konuşmalar.

Muhtemelen onun da bir erkek arkadaşı vardır. Bu düşünce ağzımı burktu.

Derin bir iç çekerek kendimi kanepeden kaldırdım ve iki kat merdiven çıkarak büyük ebeveyn yatak odama ulaştım. Doğruca şifonyerime gidiyor, üst çekmeceyi açıyor ve üniversiteden kalma eski dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum. Yatağımda kendimi rahat hissederek bilgisayarı açıyorum ve Melanie'nin on sekiz yaşındayken bana gönderdiği videoyu izliyorum.

Evet, bilgisayarıma kaydettim. Hayır, kaç kez izlediğimi itiraf etmeyeceğim.

İzlerken gülümsemekten kendimi alamıyorum; Mel'in bu çılgın versiyonu çok sevimli. "*Sana aşışım*" dedikten sonra videoyu durduruyorum ve birkaç saniye onun güzel yüzüne bakıyorum.

Dizüstü bilgisayarı kapattıktan sonra yatağın üzerine fırlatıyorum. Neden kendime böyle işkence ediyorum?

Kendime Mel hakkında daha önce zihinsel olarak yaptığım sinir bozucu şeyler listesini hatırlatıyorum: programlar, temizlik manyağı, uçucu yağlar.

Üzerine uzandığım için artık buruşmuş olan lüks kral yatağıma bakarken, takım arkadaşlarımın bu odanın ne kadar çok aksiyon göreceğine dair bana söyledikleri lafları hatırlıyorum.

Keşke bu odanın göreceği tek hareketin benim uyumam olduğunu bilselerdi. Tek başıma. Birçok kadınla çıktım, muhteşem kadınlarla, bazen modellerle. Ama hiçbirisi hayatım boyunca özlemini çektiğim Melanie'nin yanına bile yaklaşmadı.

Kapanış. İhtiyacım olan şey bu. Birkaç hafta sonra Mel ile tekrar takılacağım ve sonra hayatıma devam edebilirim.

BÖLÜM ÜÇ

MELANIE

D.C. metrosundaki basamakların dibine geldikten sonra topuklarım gıcırdayarak durdu. D.C. Eagle'ın NHL sezonunun başladığını duyuran devasa postere bakarken yüzüm kızgınlıkla buruşuyor. Eagles burada, başkentte büyük bir olay ama son birkaç yıldır hokeyle ilgili her şeyi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Metrodaki duvarın tamamını kaplayan posterden yakışıklı yüzü bana bakan aynı kişi. Evet, Weston Kershaw, Quebec Wolverines'teki dönemi sona erdiğinde DC Eagles ile sözleşme imzalamak *zorunda kaldı*. Burada son beş yılımı ondan uzak durmak için elimden geleni yaparak geçirdim ve sonunda aynı şehirde yaşamaya başladım.

Ona 18. yaş günümde o videoyu gönderdikten sonra aramız gerçekten garipleşti. Bana karşı bir şey hissetmemesine engel olamıyordu ama bunu bana söyledikten sonra beni tamamen hayal kırıklığına uğratmasına da gerek yoktu. Yılda bir kez birbirimize mutlu yıllar mesajı atmak ve ikimiz de Noel için evde olduğumuzda yapmacık sohbetler yapmak dışında hiç konuşmuyoruz.

Metro geldiğinde bıkkın bir iç çekiyorum ve kalabalığın geri kalanıyla birlikte binmek için acele ediyorum.

Neden benimle aynı şehre gelmek zorundaydı? Ve *neden* takımdaki diğer tüm oyuncular arasından aptal poster için onun yüzünü seçtiler? Tamam, nedenini biliyorum. O keskin çene hattı ve dağınık sarı saçlar bir poster için yaratılmıştı. Adam muhteşem, şimdi çocuk değil de erkek olduğu için daha da güzel. Yaşlandıkça daha iyi olmak zorunda mıydı? Evren ona erken erkek tipi kellik falan vermiş olamaz mı?

D.C.'de yarım milyondan fazla insanın yaşadığını kendime hatırlatıyorum. Bu yüzden West ile rastgele karşılaşma şansım çok düşük. Onun bir

Ünlü bir hokey oyuncusu ve aynı çevrelerde takılmıyoruz. O kadar dalmışım ki neredeyse durağımı kaçırıyordum ama tam zamanında metrodan atladım. Ofise varıyorum ve Bay Windell'in -yani Madden'ın- ofisinin dışındaki masama oturuyorum. Her zamanki gibi yirmi dakika erken geldim. Madden'ın kapısı kapalı, bu da muhtemelen telefonda olduğu anlamına geliyor. Masamın karşısındaki küçük dinlenme odasına yürüyorum ve yeni bir kahve demliyorum. Cezvede demlenen kahvenin aroması tüm ofisi dolduruyor. Kahve kokusuna bayılıyorum. kahve, ama ben içmiyorum. Sadece Madden'ın yararı için demliyorum.

Kahve demlenirken, bir kupaya su dolduruyorum ve ısıtmak için mikrodalgaya atıyorum. Burada tuttuğum küçük bitki çayı paketlerini alıyorum ve lavanta papatyasını seçiyorum.

Yıllar önce diyetimin anksiyeteme büyük ölçüde yardımcı olduğunu öğrendim. Şeker ve kafeinden uzak durduğumda geceleri çok daha iyi uyuyorum. Ve neyse ki, buzdan düşüp boğulma kabusu görmeyeli yıllar oldu. Eskiden haftada birkaç kez gördüğüm kâbusu hatırlayınca midem bulanıyor.

Kötü anıları uzaklaştırmak için başımı sallıyorum ama vücudumda bir ürperti dolaşıyor. Sanki yakacak kadar soğuk bir su hissediyorum, sanki o gölette yeniden sıkışıp kalmışım gibi. Küçük masama geri oturuyorum ve kalemlerimi renklerine göre alfabetik sıraya dizerek dikkatimi bu düşüncelerden uzaklaştırmak için yalvarıyorum. *Siyah, mavi, turuncu, pembe, kırmızı*. Kafamın içinde her rengi tekrarlıyor ve derin nefesler alıyorum.

Endişeli düşüncelerim o kadar dağıldı ki bilgisayarımı açıp Madden'ın o günkü programını iki kez kontrol ettim. Randevularını teyit etmek için arıyorum ve kuru temizlemeciden alması için not alıyorum. Asistan olarak yaptığım iş bazılarına sıradan gelebilir, ancak işleri düzenli ve görev başında tutmak zihnimi rahatlatıyor. Kendimi meşgul ettiğim sürece, zihnimin o anda beni tetikleyen şeyle oyalanacak zamanı olmuyor.

Kahve kokusu patronumu her zamanki gibi ofisinden dışarı çıkarıyor. Yüzünde bir gülümsemeyle ofisinin kapısını açıyor. Anormal derecede mükemmel dişleri olduğunu milyonuncu kez fark ediyorum. Geçen yıl ailesinden aldığı ve tüm ailenin fotoğrafının yer aldığı Noel kartını gördüğümde neredeyse çenem düşecekti. Windell ailesi model olma fırsatını kaçırmış. Ciddiyim. Bir ailenin genetik olarak nasıl bu kadar kutsanmış olduğunu bilmiyorum, bu gerçekten geri kalanımız için adil değil.

Kendisine bir fincan kahve doldurmak için mola odasına doğru yürümeden önce şarkı söyleyen bir sesle "Günaydın," diyor.

Diğer odadan kendi kendine mırıldandığını duyabiliyorum. Elinde kahve fincanıyla ana alana geri dönüyor.

"Birileri bugün çok iyi bir ruh halinde," diye takılıyorum.

"Gerçekten mi?" Gülümsüyor. "Muhtemelen Odette şehirde olduğu içindir. Adımlarıma ekstra bir moral katıyor."

Gülüyorum ve Madden masama yaklaşıyor, böylece tabletimde aldığım notlara göz atabiliyor. "Kuru temizleme konusunda endişelenme; Odette bugün benim için onu halledecek."

"Evet efendim," diyorum takvimimden silmeden önce. "Başka bir değişiklik var mı?"

O cevap veremeden ofis kapısının açıldığını duyarız. Madden karısının kapıdan içeri girmesini izlerken gülümsemesi genişliyor ve karısı da ona aynı şekilde gülümsüyor.

"Kansas tarihinin en yakışıklı kongre üyesi bugün nasıl?" Şakacı bir tonda söylüyor.

Madden alaycı bir tavırla elini göğsüne götürür. "*Kansas* tarihi mi? *Ulusun* tarihini kastetmiyor musun?" Gözlerini devirip gülüyor ve ben de onların sevimsiz şakalaşmalarına kıs kıs gülüyorum.

Odette bugün onu daha önce hiç görmediğim kadar rahat; saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, beyaz v yaka tişört ve bol paça kot pantolon giymiş. Onu böyle giyinmiş görmek güzel, bu da onu daha ilişkilendirilebilir kılıyor.

"Melanie'ye iyi haberi verdin mi?" Madden'dan bana bakıyor. "Ah, doğru ya! Unutmuşum." Sırıttıyor. "Melanie, sen bir hokey hayranısın, değil mi?"

Sen mi? Minnesota'lı olmak falan?"

"Evet, tabii ki. Yani, ben kardeşimin maçlarını izleyerek büyüdüm," diyorum onlara gülümseyerek ama onların da West'in maçları olduğunu atlayarak.

"Harika!" Odette haykırıyor ve ellerini çırpıyor.

Madden ve Odette bana gülümsüyorlar ve ben de hokey hayranı olup olmadığımı neden öğrenmek istediklerini sorsam mı diye düşünüyorum.

"Cuma akşamı için planlarda ufak bir değişiklik oldu," diyor Madden. "Virginia Eyalet Temsilcilerinden bir tanesinin D.C. Eagles, ama Cuma günkü açılış maçına gelemeyecek-" Odette

araya girerek, "O yüzden bize maç için bilet verdi!"

Omuzlarım düşüyor ve yüzümden kan aktığını hissediyorum. İkisi de maça katılma fikrinden dolayı çok heyecanlı görünüyorlar, ben de gülümsemeye zorluyorum. "Vay canına, bu... harika."

"Bu bizim ilk NHL maçımız olacak. Umarım biraz kavga görürüz." Odette hokey oyuncularının yumruklaşmasını görme fikrinden heyecan duymuş görünüyor.

Madden gülüyor. "Evet, bu hokey olayı bizim için yeni. Kansas'ta hokey diye bir şey yok, NHL takımımız bile yok."

Zoraki gülümsemem yüzünden yanaklarım acımaya başladı. "Bayılacaksınız. Sadece ikiniz gitmelisiniz! Bilirsiniz, bunu bir randevu haline getirin! Sizinle başka bir akşam yemeğe çıkabilirim, esnek biriyim." Sakin kalmaya çalışıyorum ama sesim gıcırıltılı çıkıyor.

"Olmaz, oyunu bize açıklamak için sana ihtiyacımız var." Odette göz kırpmıyor. "Belki şu hokey oyuncularından biri gözüne çarpar."

Kanın yüzüme geri geldiğini hissediyorum, muhtemelen 0,5 saniye içinde vampir Edward'dan Sünger Bob'daki Bay Yengeç'e dönüştüm. "Tabii, ha."

"Cuma günü ofisten çıkar çıkmaz önce pizza yeriz, sonra da maça gideriz." Madden başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama telefonu çalıyor ve takım elbisesinin cebinden çıkarıyor. "Buna baksam iyi olacak." Karısına hızlı bir öpücük verir ve ardından telefonuna cevap vermek için ofisine girer.

Dikkatimi tekrar Odette'e vermeden önce programıma bir göz atıyorum. "Maça sadece Madden'la gitmek istiyorsan gerçekten önemli değil."

"Çok tatlısın ama bütün hafta onunla takıldım!" Madden'ın kapalı kapısına bakar. "Neyse, ben seni rahat bırakayım, meşgul olduğunu biliyorum. Madden'a dışarı çıktığımı mesaj atarım."

"Pekâlâ," diyerek yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve üst çekmecemden Bluetooth kulaklığımı çıkarıp açıyorum. "Fikrini değiştirirsen bana mesaj at."

"Elbette. Cuma günü görüşürüz!" El sallıyor.

El sallıyorum ama o gözden kaybolunca omuzlarımın düşmesine izin veriyorum. Sadece buz pistine değil, West'in oyunlarından birine gitme düşüncesi midemi düğüm düğüm ediyor. Ugh. Eminim onlara çocukken geçirdiğim kazayı anlatsam beni anarlardı. Ama bağımsızlık ve profesyonellik imajımı korumak için çok çalıştım. İkisinin de beni zayıf biri olarak görmesini istemiyorum.

O akşam geç saatlerde evime varıyorum. Ev arkadaşım Noel'in işten eve döndüğünü söyleyebilirim çünkü ayakkabıları ve çantası giriş kapısının önünde gelişigüzel dağılmıştı. İç çekerek onun ayakkabılarını ayakkabılığa yerleştiriyorum ve çantasını kancaya asıyorum, sonra da aynısını kendiminkilerle yapıyorum.

"Mel? Sen misin?" Noel arıyor.

"Tatlım, ben geldim!" Derin bir bariton sesle ya da en azından sesimin gidebildiği kadar derinden bağıyorum.

Koridorda elini göğsüne götürerek beni karşılıyor ve uzun siyah kirpiklerini bana fırlatıyor. "Aman Tanrım, sen misin Walter? Bugün seni ne kadar özledim." Duvara yaslanıyor ve bir bacağına seksi bir pozla kaldırıyor.

"Şakayı çok ileri götürüyorsun." Başımı sallıyorum ama gülüyorum.

Benimle birlikte gülüyor ve bana sarılmak için kendini duvardan itiyor. "Günün nasıldı, ev arkadaşım?"

"Bu... ilginçti." Kucağından çekiliyorum ve koridordan mutfığa doğru devam ediyorum.

Beni takip ediyor, buzdolabından Çin yemeği artıkları çıkarıyor ve mikrodalgaya atıyor.

Mutfığımız da dairemizin geri kalanı gibi: ilk bakışta sevimli, ancak daha yakından baktığınızda her şeyin biraz eski ve yıpranmış olduğunu görebilirsiniz. Tezgah ahşap bir doğrama bloğuna benziyor ama ahşap desenli bir kontakt kağıttan ibaret. Dolaplar beyaz ama boyaları dökülüyor. Ve burada ikimizin de ayakta durabileceği kadar yer var; ani hareketler yapmadığımız sürece birbirimize çarpmayız.

Kaşları merakla kalkıyor. "Tamam, bu mutfak artık Boston Limanı ve yıl 1773. O yüzden çayı dök."

Başımı yana eğip acı dolu bir ifadeyle ona bakıyorum. "Tarih ineğin belli oluyor, onu geri sokmak isteyebilirsin."

"Ben bir tarih profesörüyüm; kendime engel olamadığımı biliyorsun." Omuz silkiyor. "Oyalanmayı bırak ve bana ne olduğunu söyle."

Tereddüt ediyorum, ona tüm detayları anlatmak isteyip istemediğimi düşünüyorum. Sonunda iç çekiyorum ve küçük koltuğumuza yığılıyorum. "Minnesota'dan geldiğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor. "Evet, kutup tundrası. Hatırlıyorum."

"Size söylemediğim şey, yan komşumuzun üç çocuğu olduğu. En küçükleri kardeşimle aynı yaştaydı. Ve biz üçümüz

çok yakındık... sürekli takılırdık. Büyürken her hokey maçlarına ve antrenmanlarına giderdim."

"Konuşmaya devam et," diye ısrar ederken ağzına büyük bir portakallı tavuk lokması atıyor.

"Komşu çocuk West'e çok aşkıttım ve 18. yaş günümde apandisitimi aldirmek zorunda kaldım ve ağrı kesici ilaçlarla kafayı yedim."

Burnunu kıvırıyor ve lokmasını yutuyor. "Tamam, apandisitle beni kaybettin."

Çekmecedan bir çatal ve Çin kaplarından birini alarak devam etmeden önce kızarmış pilavı karıştırmaya başladım. "Uyuşturucu etkisindeyken West'e ona olan aşkıımı ifade ettiğim bir video gönderdim."

Noel'in çenesi düşer. "Sen yapmadın!"

Derin bir nefes alıyorum ve o videoyu rüyamda değil de gerçekten gönderdiğimi fark ettiğimde yaşadığım korkuyu hatırlıyorum.

Dolaba yaslanıyorum ve pilavımdan bir ısırık alıyorum. Noel yanımda durduğu yerden omzumu dürtüyor. "Peki sonra ne oldu?"

"Ah, doğru," diyorum bir lokma pilavın etrafında. Yutkundum ve tekrar başladım. "Beni aradı ve bana karşı bir şey hissetmediğini söyledi. Sonra aylarca benimle konuşmayı tamamen kesti."

"Vay canına. Ne pislik ama." Tekrar koltuğa yerleşiyor ve kaşlarını çatıyor. "Ama bunların senin bugün ilginç bir gün geçirmenle ne ilgisi var?"

"West'in üniversiteye hokey bursuyla gittiğinden bahsetmiş miydin?"

Başını iki yana sallayarak sarı buklelerini zıplatıyor. "Evet, yaptı. Ve NHL tarafından seçildi. Ve bu yaz, o

D.C. Eagles ile bir sözleşme imzaladı." Tepkisini görmek için ona bakıyorum, tüm bunların kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyorum.

Kahverengi gözleri açılıyor. "Çocukluk komşunuz Weston Kershaw mıydı?" diye bağıyor.

"Biraz sessiz olur musun?" Fısıldayarak bağırdım. "Bu duvarların ne kadar ince olduğunu biliyorsun!"

Yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim."

"Evet, Weston Kershaw kardeşimin en iyi arkadaşı." Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça üfleyerek perçemlerimin havalanmasına neden oluyorum. "Cuma akşamı Windell'lerle yemeğe gitmeyi kabul ettim. Ama onlar

Eagle'ın maçı, yani ICE'ye yakın olmam gerekiyor ve ben de West'in maçında olacağım."

Noel birkaç kez hızla göz kırpmıyor ve dudaklarını büzüyor. Derin düşüncelere dalmış görünüyor, muhtemelen az önce ona aktardığım ayrıntılar üzerinde kafa yoruyor. "Tamam, bu iyi. Büyütülecek bir şey değil!"

Gözlerimi ona diktim. "Gerçekten mi? Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır, gerçekten. Dinle, Windell'lerin muhtemelen lüks loca biletleri vardır. Bu da Weston Kershaw'ın orada olduğunuzu fark etmeyeceği ve buzdan uzakta olacağınız anlamına geliyor."

"Aman Tanrım, ona sadece West de." Gözlerimi deviriyorum. "Hem sen onun kim olduğunu nereden biliyorsun ki? Spordan nefret ettiğini sanıyordum."

"Bence zaman geçirmek için spor yapmaktan çok daha iyi yollar var. Sanata katılmak, okumak, dişlerinizi fırçalamak..." Listesindeki her madde için bir parmağını kaldırıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Tamam, anladım."

"Ama ne yazık ki öğrencilerimden bazıları ona kafayı takmış durumda. Onun ya da başka bir sporcunun kim olduğunu bilmemin tek nedeni de bu." Başını sallıyor, yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirliyor. "Neyse, maça dönelim. Senin orada olduğunu bilmesine imkân yok. Ben daha çok senin endişen için endişeleniyorum."

"Buz olayında sorun yaşamayacağımı umuyorum. Beynimin mantıklı kısmı kapalı bir buz pistinden düşmeyeceğimi biliyor... buzun üzerinde bile olmayacağımdan bahsetmiyorum bile."

Noel omzumu okşarken, "Tamam, ama bana ihtiyacın olursa mesaj at, orada olacağım," diyor.

"Oh, ve eğer West seni görürse, kimin umurunda?" Tek omzunu silkiyor. "Sen kendine güvenen, güzel bir kadınsın. Sevimli bir erkek arkadaşın, sevdiğin bir işin ve bir insanın isteyebileceği en iyi oda arkadaşın var."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bunların hepsi doğru, Jeff'le ayrılmamız dışında." "Aman Tanrım, sonunda." Rahat bir nefes aldı.

"Jeff'i sevmedin mi?" Şaşırmış gibi hissederek sordum çünkü Jeff gelmiş geçmiş en iyi insandı.

Bana yaklaşıyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Tabii ki Jeff'ten hoşlandım. Onu kim sevmez ki? Adam bir aziz." Burnunu kırıştırıyor. "Ama ikiniz çok iyi huylu kardeşler gibi davrandınız. Aranızda hiçbir elektrik yoktu."

Alt dudağımı endişelendiriyorum. "Evet, haklısın. Aramızda bir kimya olmasını o kadar çok istedim ki. O sadece çok *hoştu*."

"Hayatını *güzel* duygular beslediğın bir adamla geçiremezsin," diyor bana gülümseyerek.

Başım la onaylıyorum ve Çin yemeğimizi bitiriyoruz.

"Oh! Hadi West'i siber takip edelim!" Noel haykırıyor ve beni zıplatıyor.

"Lütfen hayır. Mankenlerin yanında poz verirken çekilmiş bir sürü fotoğrafını bulacaksın." İnledim.

Kaşlarını çatıyor. "Yani onu daha önce takip ettin mi?"

"Buna gerek yok; Facebook'ta arkadaşız, dolayısıyla etiketlendiğ i her fotoğrafı görebiliyorum."

Noel mutfaktan çıkıp koridordan odasına doğru koşuyor ve birkaç saniye sonra dizüstü bilgisayarıyla geri dönüyor. Kolumdan tutup beni kanepeye sürüklüyor ve orada oturuyoruz.

Arama çubuğuna *Weston Kershaw* yazmasını izlerken başımı sallıyorum. Karşıma çıkan ilk fotoğraf, Sportsnet ile yaptığı fotoğraf çekiminden. Üstsüz ve bir Zamboni'nin üzerinde oturuyor. Göğsü ve kolları yağlanmış, yontulmuş vücudunu gösteriyor ve saçları mükemmel bir şekilde taranmış.

"Vay canına, çok güzel bir erkek örneğ i, ha?"

Öne doğru eğilip bir sonraki fotoğrafa dokunuyorum; West ve muhteşem bir kadın. "Çıkmak için uzun bacaklı modellerden oluşan bitmek bilmeyen bir taşıma bandı olan güzel bir erkek örneğ i."

Gecenin geri kalanını onun fotoğraflarına bakarak, çirkin olanları bulmaya çalışarak geçirdik. Hiç yoktu.

BÖLÜM
DÖRT

MELANIE

Haftanın geri kalanı istediğimden çok daha hızlı geçti. Korku günü geldi çattı: Cuma.

Noel'in moral konuşmasının etkisi tamamen geçti ve tüm gün boyunca baş ağrısı ve mide bulantısıyla uğraştım.

Bu sabah Madden iyi hissedip hissetmediğimi bile sordu. Yorgun göründüğümü söyledi. Her kadının duymaktan hoşlanacağı bir şey. Bu gece gitmemek için kısa bir süre hasta numarası yapmayı düşündüm ama dürüst olmamak bana doğru gelmiyor.

Saat 17:00'yi biraz geçe Odette ofise girdi. Oldukça sıcak bir Ekim günü olmasına rağmen üzerinde kırmızı bir Eagles forması ve ona uygun, tepesinde ponponlu bir örgü şapka var. O kadar büyük sırtıyor ki yanakları gözlüklerini yukarı itiyor. Heyecanına gülümsemekten kendimi alamıyorum. Sanırım bu benim ilk NHL maçım olsaydı ben de çok heyecanlanırdım.

Madden karısının geldiğini duymuş olmalı ki ofisinin kapısını açar. Karısının kıyafetini görünce kıkırdar. "Şu benim küçük sportif karıma bakın. Buna alışabilirim."

Kızarıyor ve koluna geçirdiği bir formayı ona uzatıyor. "Bu senin. Hadi git ve üstünü değiştir." Adam kızın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra formayı kaptığı gibi ofisine geri dönüyor.

Odette bana bakıyor. "Melanie, yedek kıyafet getirdin mi?"

Siyah pantolonuma, deri ayakkabılarıma ve pembe bluzuma bakıyorum. "İyi olacağım. Yanımda bir palto getirdim."

Madden ofisinden çıktığında halinden çok memnun görünüyordu. Tek yaptığı takım elbise ceketini çıkarıp yerine bir jarse giymek; yakalı

gömleği ve kravatu jarse yakasından hafifçe dışarı taşıyor. Karısına doğru yürürken bir kıkırdamayı bastırıyorum.

İşte o zaman Eagles formasının arkasındaki ismi fark ettim. *Kershaw*, omuzlarında West'in numarası olan yirmi iki yazıyor. Madden eşine sarılıyor ve eşinin formasının da onunkiyle aynı olduğunu görüyorum.

Nefesimin altında küfrediyorum ve avucumu kaldırıp alnıma vurmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Eğer bu gece Jumbotron'a çıkarsak, yemin ederim utancımından oracıkta ölürüm.

Madden ve Odette bana dönüyor ve Madden avuçlarını birbirine sürüyor. "Pekâlâ, kim pizza yemeye hazır?"

Yutkunuyorum ve gülümsemek için elimden geleni yapıyorum.

Pizza yemek berbat bir fikirdi. Sinirlerimi dengelemek için yağ ve sirke soslu ızgara tavuk salatası almalıydım. Sinirlerim şu anda *Gurur ve Önyargı* filmindeki Elizabeth'in annesi seviyesinde.

Arenaya giriyoruz ve beynim endişeden bulanıklaşıyor. İnsan kalabalığı da yardımcı olmuyor.

Yemek sırasında sohbete katılmaya çalıştım ama ne konuştuğumuzu bile zor hatırlıyorum. Madden ve Odette neredeyse panik atak geçirdiğimin farkında değiller, el ele tutuşup sırtlıyorlar. Merdivenlere doğru yürüyoruz ve ben onların loca koltuklarının olduğu merdivenlerden yukarı çıkmalarını bekliyorum. Ama dehşete kapılıyorum, onun yerine aşağı inmeye başlıyorlar. Derin bir nefes alıyorum, kendime daha önce hiç maça gitmediklerini ve muhtemelen koltuklarını nasıl bulacaklarını bilmediklerini hatırlatıyorum.

"Hey," diye seslendim Madden'a. "Yerimizi bulmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Bana dönüp bakıyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. "Sanmıyorum, doğru yol bu olmalı." Dönüyor ve yürümeye devam ediyor.

Buza yaklaştıkça yaklaşıyoruz ve her adımda vücudum daha da uyuşuyor. Ön sıranın yakınına, pleksiglasın tam önüne gelene kadar durmuyoruz.

"İşte geldik!" Madden duyurdu.

İkisi de yerlerine oturuyor ve bana gülümsüyorlar. Umarım yüzüm, bedenimi ele geçiren utanç ve korkuyu yansıtmıyordur.

"Ön sırada oturabileceğimize inanabiliyor musun?" Odette soruyor. Bu konuda gerçekten heyecanlanmış görünüyor.

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum, tekrar açmadan önce kendimi sakinleştirici bir nefes almaya zorluyorum. "Evet, bunlar harika koltuklar."

Odette'in yanındaki koltuğuma oturuyorum ve çantamı karıştırmaya başlıyorum. Aslında içinden bir şey çıkmasına ihtiyacım yok, sadece dikkatimi dağıtmak ve biraz sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacım var. Neyse ki oyuncuların dışarı çıkıp taraftarlarla etkileşime geçtiği ısınma turunu kaçırdık. Maç başladığında, tribünlerdeki insanlara dikkat edemeyecek kadar oyuna odaklanmış oluyorlar.

Evet, her şey yoluna girecek. Her şey yolunda. Ben *iyiyim*.

Pakın düşmesine birkaç dakika kala arenanın ışıkları söner, oyuncuların çıkacağı yerde bir spot ışığı parlar ve hoparlörlerden AC/DC'nin "Thunderstruck" şarkısı yükselir. Her Eagles oyuncusu anons edilirken kalabalık çılgına döner. West buzun üzerinde kayan son kişidir ve en yüksek alkışı alır.

West geçen sezon NHL'in en çok gol atan oyuncularından biriydi, bu yüzden kabul etmekten nefret etsem de o oldukça önemli bir oyuncu.

Tam arkamızda oturan bir grup kadın çılgına dönmüş, ıslık çalıp West'in adını sayıklıyor. Sinirle gözlerimi deviriyorum, sonra omzumun üzerinden kadınlara bakıyorum ve ellerinde büyük pankartlar olduğunu görüyorum. Bir tabelada "#22, benimle evlenir misin?", diğesinde "Geleceğin Bayan Kershaw'ı" yazıyor. Tabelaların her yerinde kalpler ve kırmızı rujlu öpücükler var. Kadınlar parfüm ve çaresizlik kokuyor.

Rakip takım Raleigh Renegades çok daha az tantanayla anons edilir ve ardından oyun başlar.

Maçın ilk periyodunda vücudum gevşemeye başladı. İkinci periyodun yarısında, neredeyse tekrar normal hissediyorum. Yarıyı geçtik ve West hiç böyle görünmemiştii. Ve Jumbotron bir kez bile bize odaklanmadı. Vay be.

Skor 3-1 Eagles lehineydi. Gollerden ikisini elbette West attı. Bu beni korkunç bir insan yapabilir ama bu gece hat trick yapmaması için dua ediyorum. Arkamdaki kadınların zaten olduğundan daha fazla ahlayıp vahlamalarını dinlemek istemiyorum.

Üçüncü ve son periyot başladığında, gerçekten eğlenmeye başladım. Hokey maçlarına gitmenin ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum. Sesler

Buzun üzerindeki bıçaklar, havadaki serinlik, benim için sadece rahatlatıcı değil aynı zamanda nostaljik. Çocukken geçirdiğim kazadan beri paten kaymadım. Ama belki tekrar paten kaymayı deneyebilirim, hem de içeride; ne de olsa içeride buzdan düşemezsiniz.

Bu geceden bu kadar korkmam ne kadar saçmaydı? Sanki bir santim buz korkutucuymuş ya da Weston Kershaw beni kalabalığın içinden seçecekmiş gibi. Çok saçma.

Gürültülü bir çarpma sesi duyduğumda düşüncelerimden sıyrılıyorum. Önümde ani bir kargaşa oldu. İki büyük hokey oyuncusu koltuklarımızın hemen önündeki pleksiglase çarptı.

Birkaç kez göz kırpıyorum, sersemlemiş hissediyorum. Önümde birbirine dolanmış adamlara bakıyorum ve West'in çok tanıdık gri gözleriyle karşılaşıyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve beni tanıdığını fark ettiği anı görebiliyorum.

Etrafımdaki her şey sessizleşiyor ve nabzımın kulak zarımda hızla attığını duyabiliyorum. Korkunç bir panik atak hissi tüm vücuduma yayılmaya başlıyor. Tek yapmak istediğim bu binadan kaçmak ve West ile ilgili utanç verici anılardan kaçınmak. Beynim anında gidebileceği en karanlık yere, buzun altında sıkışıp kaldığım ana geri dönüyor. Vücudumu saran soğuk, buzun üstünden gelen ışığın parıltısı, kardeşimin beni çağıran boğuk sesi.

Hareket edemiyor, hatta gözümü bile kırpamıyorum ve West bakışlarımı uzun, donmuş bir an gibi hissettiren ama muhtemelen üç saniye kadar süren bir süre boyunca tutuyor. Ancak, hızlı tempolu bir hokey maçının ortasındaiken üç saniye bile uzun bir süre.

West şaşkın şaşkın bakarken rakibi pakı ondan kolayca çalar. Sonunda sersemliğini üzerinden attığında rakibini takip ederek pakı geri almaya çalışır.

Diğer takım pakı elinde tutmayı başarıyor ve bir gol daha atıyor. Kalabalık inliyor ama ben şok içinde oturuyorum.

Vücudum hala uyuşmuş gibi hissediyor, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve lisedeki terapistimin sözlerini hatırlıyorum. *Üç kadar sayın ve derin bir nefes alın, ardından kendinizi daha sakin ve mantıklı hissedene kadar tekrarlayın.* Burnumdan nefes alıyorum, sonra ağzımdan yavaşça birkaç kez veriyorum.

Odette eğilip fısıldıyor, "İyi misin?" Başımı evet anlamında sallıyorum.

Elini omzuma koyuyor, kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyor. "O adamlar pleksiglasa çarptıklarında seni gerçekten korkutmuş olmalılar; solgun görünüyorsun."

"Evet, ha. Beni biraz korkuttu. İyi olacağım." Sesim fısıltıyla çıkıyor.

Odette rahatlatıcı bir hareketle omzumu ovuyor, ben endişeli olduğumda annem de böyle yapardı. Odette'i o kadar iyi tanımadığım düşünülürse, bu dokunuşu şaşırtıcı derecede rahatlatıcı buluyorum.

Maç bitiyor ve Eagles bir sayı farkla kazanmayı başarıyor. Maçın bittiğini gösteren son düdük çalar çalmaz yerimden fırlıyorum. Sıramızdan çıkmak için dönüyorum - arabaya ne kadar çabuk gidersek, o kadar çabuk aklımı başıma toplayabilirim.

"O kadar hızlı değil!" Madden kalabalığın gürültüsü arasında sesleniyor. "Size söylemeyi unutmuş olmalıyım ama Eagle'ın genel müdürü bu gece geleceğimizi öğrendi ve bizi daha sonra takımla tanışmaya davet etti." Sırıttıyor ve Odette heyecanlı küçük bir dans yapıyor.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirmek için vücudumda kalan tüm özdenetimimi kullanıyorum. Gergin göründüğünden eminim ama şu anda toplayabildiğim en iyi şey bu. Koltuğumda arkama yaslanıyorum ve ayrı ayrı araba kullanmadığım için içimden kendime kızıyorum. Arabam ofise geri döndü ve kaçış yolum yok. Noel'e mesaj atmayı düşünüyorum ama yirmi üç yaşımdayım, kurtarılmaya ihtiyacım olmamalı.

BÖLÜM BEŞ

BATI

O BURADA.

Onu görmeyi beklemiyordum ama işte oradaydı, pleksiglasın diğer tarafındaydı. Elimi uzatıp nemli teninde gezdirebileceğim kadar yakındı. O yuvarlak mavi gözlerin bakışlarıyla karşılaşmak beni oyundan düşürdü ve sadece şok içinde ona baktığım birkaç saniye için değil. Final döneminin geri kalanında da oyundan düşmüştüm.

Takım arkadaşlarım ve ben soyunma odasına geri dönüyoruz, herkes beşlik çakıyor ve galibiyetimizi kutluyor. Eagles'ın soyunma odası Quebec'tekinden çok daha güzel. Koyu lekeli ahşap ve Kartal maskotumuzun yer aldığı büyük bir halıyla süslemişler. Tavan bile kartal kafası şeklinde dev bir aydınlatma armatürüyle aydınlatılmış. Ancak hiçbir ışık ve detay buranın bir soyunma odası olduğu ve Shrek'in ayakları gibi koktuğu gerçeğini gizleyemez.

Aklım final periyodundaki beceriksizliğime gidiyor ve utanç içinde başımı eğerek koltuğuma yığılıyorum. Sadece yeni takım arkadaşlarımın önünde değil, Melanie'nin önünde de tıkanmıştım. Ne kadar utanç verici.

"Kershaw, oradaki sorunun neydi?" Dolabı benimkinin yanında olan Mitch Anderson, sesi öfkeyle karışık bir şekilde soruyor.

Koç Young ben cevap veremediye araya girdi. "Bu kadar yeter, Anderson.

Kershaw bu gece iki gol attı; *sen kaç gol attın?*" Mitch konuşmuyor ve tüm takım bana bakıyor.

Ellerimi terden sıırıslıklam olmuş saçlarımda gezdiriyorum. "Final dönemi için özür dilerim çocuklar. Bana ne oldu bilmiyorum."

Diğer tarafımda oturan Colby Knight konuşuyor. "Cama çarpıp geri döndüğünde sarsılmış görünüyordun. Yaralandın mı?"

"Fiziksel olarak hayır," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Üzülme, Kershaw. Hepiniz hala birlikte oynamayı öğreniyorsunuz; bu ilk maçınızdı ve harika iş çıkardınız. Hatalarımızdan ders çıkaracağız ve bir dahaki sefere daha iyisini yapacağız." Koç bana yaklaşıp omzuma dostça bir şaplak atmadan önce bize bunu söyledi.

"Teşekkürler, koç."

Koç yumruklarını kalçalarına koyar ve odaya göz gezdirir. "Pekâlâ çocuklar, rahatınıza bakın ama terbiyeli olun. Bir kongre üyesi ve eşî takımına tanışmak için geri geliyor."

Mitch yanımda inliyor. Yemin ederim bu adam her zaman kötü bir ruh halinde. Geri kalanımız formalarımızı ve bazı pedlerimizi çıkarıyor ama atletlerimizi çıkarmıyoruz. Kongre üyesinin karısına fazla şov yapmadan serinlemeye yetecek kadar.

Eğer hayran kitlemiz olmasaydı, burada olamazdık. Taraftarları selamlamak işin bir parçası ve ben buna aldırmiyorum. Sürekli tanınmak ve imza istemek bazı günler can sıkıcı olabiliyor ama birisine disk vererek ya da selfie için poz vererek onun gününü güzelleştirmekten daha iyi bir şey yok.

Genel Müdürümüz Tom Parker soyunma odamıza giriyor ve yumruğunu birkaç kez duvara vuruyor. "Herkes iyi mi? Misafirlerimiz geldi."

Koç Young odaya göz gezdirir. "Evet, burada hepimiz iyiyiz Tom!"

Tom ve Koç Young kardeş sayılabilirler, ikisi de uzun boylu ve zayıf, şakaklarında ağarmaya başlayan koyu renk saçları var. Tom mavi, Koç ise kahverengi gözlere sahip. Hatta benzer şekilde giyinme eğilimindeler. Bu gece ikisi de kırmızı kravatlı siyah takım elbise giyiyor.

İkisinin arasına bakıyorum. "Siz ikiniz önceden birbirinizi arayıp bunu planlıyor musunuz?"

Koç Young gözlerini devirir. "Tom'un sürekli beni taklit etmesi benim suçum değil. Muhtemelen çok şık olduğum içindir."

Tom gülüyor. "Evet, tabii. Seni taklit eden benim." Koç'a abartılı bir göz kırpışı atar. "Ben gidip misafirlerimizi alayım." Tom gülümser ve geri gelmeden önce birkaç saniyeliğine ayrılır.

İki kişi bekliyordum: Kongre üyesi ve karısı. Ama çiftin arkasında saklanan üçüncü bir kişi var.

"Bu Madden Windell, Kansas eyalet temsilcilerinden biri. Ve sevgili eşî Odette." Tom elini Madden'ın omzuna koyar.

Beklediğimden çok daha gençler, belki otuz? Madden bizim takımdaki çocuklar kadar fit görünüyor ve karısı da güzel.

"Bu gece ilk kez bir hokey maçına katıldık ve harikaydı. Harika iş çıkardınız çocuklar! Artık ömür boyu taraftarız." Madden bize geniş bir sırtışla, mükemmel dişlerini göstererek anlatıyor. Bu odadaki bazı çocuklar böyle dişlere sahip olmak için adam öldürürdü.

Tom, Koç Young'ı ve takımdaki tüm oyuncularını tanıtır. Madden bir şey kaybetmiş gibi etrafına bakınmaya başlar, sonra arkasındaki üçüncü kişiye bakar.

Gülüyor. "Utanma! Buraya gel ve merhaba de." O ve karısı arkalarında duran kişiyi nazıkçe öne doğru sürüklüyorlar ve Melanie'yi görünce kalbim duruyor.

"Bu benim asistanım, Melanie." Onu tanıtıyor ve ekip elini sıkmak için öne çıkıyor.

Sıra bana geldiğinde, ona doğru bir adım atıyorum. Sanki her şey ağır çekimde oluyormuş gibi geliyor; çok gerginim. Küçük elini büyük elimin içine alıyorum ve birbirimize bakıyoruz. Yanakları baştan çıkarıcı bir allıkla kızarmış, iri mavi gözleri bana hep bir çizgi film prensesini hatırlatmıştır.

-Beni inceliyorlar. Birlikte büyüdüğüm aynı minyon, güzel kız. Ama şimdi narin omuzlarına örttüğü pembe hırkasının gizleyemediği kum saati figürüyle tam bir kadın.

"Hey, West," diyor sessizce, dikkatimi mükemmel cupid's bow dudaklarına çekiyor.

Kendimi, dikkatimi ağzından gözlerine ve ne kadar da büyülü gözlere yöneltmeye zorluyorum.

"Selam, Mel. Seni gördüğüme sevindim." Sesimin, onun beklenmedik varlığından ne kadar etkilendiğimi ele vermemesini umarak boğuk boğuk konuşuyorum.

Hâlâ elini tuttuğumu fark edince bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

Madden ve karısı benden Mel'e birkaç kez baktıktan sonra Odette "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu.

Gerçekten şok olmuş görünüyor, belli ki Mel onlara beni tanıdığından bahsetmemiş. Nedense bu beni biraz hayal kırıklığına uğrattı.

Melanie zoraki bir gülümsemeyle, "West kardeşimle arkadaş," diyor.

Arkadaşı olduğumu da söylemediğini fark edince yine hayal kırıklığına uğradım.

"Kapı komşusuyduk." Ekliyorum, "Üçümüz büyürken birbirimizden ayrılmazdık. Ben, Mel ve Harrison." Gülümsüyorum ve bakışlarını tutuyorum. Son birkaç yıldır ne kadar az konuştuğumuzu düşünmek midemi bulandırıyor.

"Evet, üç silahşörler." Bana gülümsüyor ve gözlerinde hüznün var. Ya da belki ben öyle anlıyorum.

Odadaki diğer herkes ben ve Melanie'ye olan ilgisini kaybetmiş, başka sohbetler etmeye ve Windell'in formalarını imzalamaya başlamıştı. Ama ben gözlerimi önümdeki kadından alamıyordum. Aramızdaki bağın yok olacağını ya da eninde sonunda ondan etkilenmeyeceğimi düşünecek kadar aptalmışım. Son birkaç yıldır onu birkaç kez gördüğümde bile, kısa konuşmalarımız ne kadar garip ve yapmacık olursa olsun, aramızda bir kıvılcım vardı.

Aklımdan arkadaşlığımızı ne kadar özlediğim ve onun hakkında her zaman sevdiğim şeyler geçiyor... ne kadar programlı olduğu ve çok düzenli olduğu gibi. Ama en sevdiğim şey her zaman uçucu yağlar gibi kokması.

Bekle, bu benim onun hakkında sinir bozucu olan şeyler listem değil miydi? Kimi kandırıyordum ki; bunlar hiç de sinir bozucu özellikler değil.

O videoyu gönderdikten sonra onunla konuşmayı kesmem korkunçtu. Dünyada en sevdiği kişi olmadığımı biliyorum - en azından o zamandan beri onu her gördüğümde vücut dilinden çıkardığım sonuç bu. Ama o zamanlar ona karşı olan hislerimi başka nasıl uzak tutabileceğimi bilmiyordum.

"Hey, arayı kapatmalıyız. Bu hafta sonu kahve içmek ister misin?" Tüm bu insanların önünde sorarsam hayır demeyeceğini umuyorum.

Gözlerini odanın içinde gezdiriyor. "Tabii. Tamam."

Ben daha bir şey söyleyemeden Madden ve Odette formalarını imzalamamı istiyorlar. İlk kez Kershaw forması giydiklerini fark ettim ve daha önce fark etmediğim için kendimi kötü hissettim. Ama Melanie'ye bu kadar yakın olmak yönümü kaybetmeme neden oldu.

Oyunlarıma gelmeye devam ederse ne yapacağım? Düşünemeyeceğim bile. Belki ondan ön sırada oturmamasını isteyebilirim.

Madden Tom'a kendilerini takımla tanıştırdığı için teşekkür ediyor ve ardından imzalar için bize teşekkür ediyor. Vedalaştıktan sonra kapıya doğru ilerlemeye başladılar.

"Sonra görüşürüz, Mel." Başımı ona doğru sallıyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Hoşça kal West."

Sanki sonmuş gibi söylüyor. Sanki beni bir daha görmeyi planlamıyormuş gibi. Ama yanılıyor. En azından benimle kahve içmesi için elimden geleni yapacağım.

Dolabıma geri döndüm ve geri kalan eşyalarımı çıkarmaya başladım.

Mitch sırtıarak bana bakıyor. Tek kaşını kaldırdı ve "Vay canına, arkadaşının kız kardeşi çok ateşli-" dedi.

Yüzüne doğru yaklaşıp elimi formasının ön kısmına sokuyorum. Öfke damarlarımda dolaşüyor ve tenimi yanıyormuş gibi hissettiriyor. "Eğer bu cümleyi bitirirsen, birkaç dişini daha kaybedeceksin."

Mitch savunmak için ellerini havaya kaldırır ama eğlenmiş görünür. "Pekâlâ, pekâlâ. Bırakın beni."

Ekibin geri kalanı bize bakıyor. Gözlerimi onlara dikiyorum ve onlar da kıyafetlerini çıkarmaya devam ediyorlar. Umarım hepsi Melanie hakkında yorum yapmanın yumrukların atılmasına neden olacağını anlamıştır.

Ertesi sabah Melanie'nin lisedeki numarasını aradım.

Sesi yaşlı gelen bir adam cevap verir, "Hyellow?" Selamlaması *hellow* ve *yellow* kelimelerinin birleşimine benziyor.

"Merhaba. Sanırım yanlış numarayı aramışım." Dudaklarımı büzüyorum. "O da neydi?" diye bağılıyor telefonda.

"Sanırım yanlış numarayı arıyorum," diyorum sesimi hafifçe yükselterek.

"Uzun keresteye mi ihtiyacınız var?" diye soruyor, sesi daha da şaşkın çıkıyor.

Telefonu yüzüne kapatıp kabalık etmek istemediğim için bir kez daha deniyorum. "Hayır, yanlış numarayı aramışım."

"Üzgünüm, gong tesisatçısı tanımıyorum," diye cevap veriyor, sesi sinirli geliyor. "Sanırım yanlış numarayı aradınız." Sonra da telefonu kapatır.

Ağır bir iç çekiyorum. Bu yeni bir numara aldığı anlamına geliyor ve Harrison'a sormaktan başka çarem yok. Her yıl doğum gününde yaptığım gibi ona Facebook'tan mesaj atabilirim ama nedense bu bana kişiliksiz geliyor. Ve ben gerçekten ilişkimizi düzeltmek istiyorum.

Derin bir nefes alarak Harrison'a bir mesaj yazdım.

BATI

Hey dostum, Mel'in yeni numarasını alabilir miyim?

Cevap vermesini bekleyerek odayı adımlıyorum. Ben ve Melanie yetişkin insanlarız. Eğer onunla çıkmak istersem, beni durdurmak için hiçbir şey yapamaz. Yani, yaptığımız o aptal anlaşma on beş yıl önceydi.

HARRISON

Yeni numara mı?

BATI

Evet, liseden kalma eski numarası hâlâ bende var; genelde Facebook'tan mesajlaşıyoruz.

Gerçekte olduğundan çok daha fazla sohbet ediyormuşuz gibi konuşuyorum.

HARRISON

Tabii, gönderirim.

Onun iletişim bilgilerini benimle paylaştı ve ben de telefonuma kaydettim.

BÖLÜM
ALTI

MELANIE

"*RANDEVU MU?!*" Noel, dün geceki olayları ona anlattıktan sonra haykırıyor.

"Hayır! Arayı *kapatmak* istediğini söyledi." Tırnak işareti yapmak için ellerimi kullanıyorum.

Noel heyecandan küçük bir sıçrama yapıyor ve bir sevinç çılgılığı atıyor. "Sınıfımdaki bir oğlanın tüm sınıfın önünde Michael Bolton'ın "When A Man Loves a Woman" şarkısını söyleyerek bir kızı baloya davet etmesinden bu yana yaşadığım en büyük heyecan bu."

"Vay canına, bir dakika içinde o hikayeye geri dönüyoruz." Sırıttıyorum. "Ama West'i gerçekten yakalamak konusunda endişelenmeme gerek yok çünkü sadece kibarlık olsun diye bahsetti." Gülümsüyorum ve kendini beğenmiş bir memnuniyetle çenemi kaldırıyorum.

Omuzları düşer. "Bu hiç eğlenceli değil. Bu kahve randevusu hakkında her şeyi duymak istiyordum."

"Üzgünüm, dramanızı öğrencilerinizden almanız gerekecek."

Kabarık pembe bornozumun cebinden telefonum çalıyor. Telefonumu çıkarıyorum ve rastgele bir numaradan gelen bir mesaj olduğunu görüyorum. Bir tür spam olduğunu düşünerek üzerine tıklıyorum.

BİLİNMEYEN NUMARA

Selam Mel, ben West. Numaranı Harrison'dan aldım.

Nefesim kesildi ve neredeyse telefonumu düşürüyordum. Noel yanıma geliyor ve omzumun üzerinden okuyor.

"Aman Tanrım! Senden çok hoşlanıyor." Göz

kırıyor. "Bana göz kırpma, ürkütücü. Ne diyeyim?"

Noel tam önüme geçti ve ellerini omuzlarıma koydu. "Tamam, derin bir nefes al ve benim için bir soruya cevap ver."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

"Söyle bana," diye duraklıyor ve rahatlatıcı bir hareketle omuzlarımı ovuyor. "Dün gece West'i gördüğünde hala ona karşı bir şeyler hissediyor muydun?"

Öfkelendim ve ona kaşlarımı çattım. Göz teması kuruyor ve bana bilmiş bir bakış atıyor.

İç çekerek, "Pekala... evet hala bir kıvılcım hissettim. Ama benimle o şekilde ilgilenmiyor."

"Belki bu ikinci bir şanstır. Duygular değişebilir, biliyorsun." Kaşlarını sallıyor.

"Bilmiyorum, fazla umutlanmak istemiyorum. Ama... yeniden arkadaş olmak güzel olurdu."

Bir mesaj daha geliyor ve Noel omzumun üzerinden okuyabilmek için yanıma koşuyor.

BATI

Bugün ya da yarın kahve içmek için müsait misin? Öğleden sonraya kadar antrenmanım yok ve bugün izinliyim. Yarın.

Noel ellerini birbirine vuruyor ve sanki başka bir heyecanlı ciyaklamayı bastırıyormuş gibi boğuk bir ciyaklama çıkarıyor. Ya da en azından bastırmaya çalışıyor. Bir yanıt yazmadan önce gözlerimi ona dikiyorum.

MELANIE

Hey, West. Yarın sabah işe yarayabilir.

BATI

Harika! Şehir merkezinde bir yer biliyorum. Seni alabilir miyim?

MELANIE

Sorun değil, bana adresi ve saati mesaj at, orada buluşuruz.

BATI

Tamam. Yarın görüşürüz.

"Neden bugün değil de yarın?" Noel kafası karışmış bir halde sorar.

"Kendimi duygusal olarak hazırlamak için bir güne ihtiyacım olduğu gerçeği dışında mı?" Alay ediyorum.

Kendi kalçasıyla benimkine vuruyor. "Çok dramatiksin."

"Aslında bugün tur yüzeceğim. Eskiden hep giderdim ve yeniden başlamak istiyorum."

"Bu harika bir fikir!"

Sırıttıyorum. "Benimle gelmek ister misin?"

Yavaşça benden uzaklaşıyor. "Hayır teşekkürler, zihnimi çalıştırmayı tercih ederim. Ama sana iyi eğlenceler!"

Ona doğru sürünüyorum. "İsteddiğini biliyorsun."

Noel dönüp yatak odasına doğru koşuyor ve "Not vermem gereken ödevlerim var!" diye bağılıyor. Kapısı kapanıyor.

Ne kadar gülünç olduğunu düşünerek kendi kendime kıkırdıyorum, sonra eski mayomu bulmak için odama dönüyorum.

Dondurucu soğuk suyun içinde çırpınıyor, nefes alabilmek için umutsuzca buz tabakasının üzerine çıkmaya çalışıyorum. Güneş ışığı buzun arasından süzülüyor ama donmuş tenime hiçbir sıcaklık vermiyor.

İşte bu kadar. Hayatımın sona erdiği an. Babam ve kardeşimle buz pateni yapmak gibi basit bir şey.

Yoruluyorum, pes etmek üzereyken Harrison'ın sesini duyuyorum. Sesi takip ediyorum ve sonunda düştüğüm deliği buluyorum. Nefes nefese yukarı çıktım.

Uzuvlarım gevşiyor ama buzun kenarına tutunmaya devam etmek zorundayım. Harrison buzun üzerine uzanmış, elimi tutuyor. Babam yardım getirene kadar sakın kalmam için beni cesaretlendirirken sesi solmaya başlıyor. Artık çok üşüyorum, vücudumu hissedemiyorum ve zihnim bulanık. Gökyüzü kararmaya başlıyor, bu yüzden babamın yakında yardım almasını umuyorum.

Panik içinde uyanıyorum, vücudum terden sırlıslıklam. Nefeslerim sanki az önce koşmuşum gibi hızlı hızlı geliyor. Telefonuma baktığımda saatin ancak sabah altı olduğunu görüyorum. Tek yapmak istediğim ağlamak ama bunun işe yaramayacağını biliyorum. Bunun yerine yataktan fırlıyorum ve yeniden düzenlemek için dolabıma doğru yürüyorum. Zaten renk sırasına göre... ama marka isimlerine göre değiştirebilirim. Alfabetik sırayla tabii ki.

Zaten düzenli olan dolabımı düzenlemek için iki saat harcadım ve hala o tanıdık kabustan dolayı sarsılmış durumdayım. Ama yeterince sakinleştim.

artık titremiyor. Midem de yatıştı, ki bu iyi bir şey, çünkü West'le kahve randevum için zaten yeterince gerginim.

Randevu değil... toplantı. Kahve toplantısı.

Dolabımdan banyoya geçerek hazırlanmaya başlıyorum. Önce en iyi "makyajsız" makyaj görünümümü uyguluyorum. Harika görünmek istiyorum ama çok uğraşıyormuşum gibi değil. Kısacası, zahmetsizce muhteşem olmayı hedefliyorum. Sonra, giyinmek için tertemiz dolabıma geri dönüyorum. Yüzlerce farklı kıyafet denedikten sonra dolabım tamamen darmadağın oluyor. Kusursuz düzenleme becerileri ne kadar da boşa gitmiş. Kıyafetler küçük yatak odamdaki her yüzeyi kaplıyor... bedenim hariç ve on dakika içinde çıkmam gerekiyor. Yaptığım iki saatlik düzenleme buraya kadarmış.

Noel kapımı çalıyor ve ben de o karmaşanın içinden geçip kapıyı açıyorum.

Normalde tertemiz olan odama dehşete düşmüş bir ifadeyle bakıyor. "Kıyafet seçerken yardıma ihtiyacın var mı?"

Dönüyorum ve bir iniltiyle yatağıma yığılıyorum. "Evet."

Birkaç kez alkışlıyor. "Kalkın! Yapacak işlerimiz var. Siyah kotun nerede?"

Ayağa kalkıyorum ve yatağımanın üzerindeki yığını karıştırarak onları buluyorum. "Tamam, bunları giy. Poponu güzel gösteriyorlar."

Ellerini kalçalarına koyuyor ve bir sonraki fikrini düşünürken alt dudağını ısırtıyor. "Şimdi, beyaz bir tişörte ne dersin?" Benden önce yatağın üzerinde bir tane görüyor ve onu kapıyor.

Noel karıştırmaya devam ederken ben önce kotu sonra da tişörtü giyiyorum. Açık renk kot ceketimi, beyaz converse spor ayakkabılarımı ve küçük küpelerimi seçiyor.

Onun seçtiği kıyafetleri giydikten sonra dolabımın kapağının yanındaki boy aynasına bakıyorum. "Noel, bu benim eski One Direction tişörtüm."

"Neyse, üstünü değiştirecek vaktin kalmadı. Sadece ceketinin düğmelerini ilikle." Beni kapıya doğru döndürdü ve itti. "Şimdi git kahve randevunda iyi eğleneler."

"Sadece kahve. Randevu değil." "Tamam, tabii."

Yarım saat sonra West'in onunla buluşmamı söylediği kafenin önünde duruyorum. Şehir merkezi her zamanki gibi yoğun, sürekli bir trafik uğultusu, lastik gıcırıltıları ve ara sıra korna sesleri var. Park yeri bulma konusunda stresliyim. Park durumunu bilmemek beni her zaman biraz panikletir. Muhtemelen paralel park etmek zorunda kalacağım düşüncesi de yardımcı olmuyor. İşte bu yüzden bütün hafta metroya biniyorum ve şehir merkezinde nadiren arabamı kullanıyorum.

Bloğun etrafında döndüm ama şansım yaver gitmedi. Geri döndüğümde kafenin hemen önünde bir yer görüyorum. Harika bir yer ama tabii ki paralel park etmem gerekiyor. Derin bir nefes alarak sürücü el kitabıma göz gezdiriyorum. Park yerinin önündeki arabanın yanına yanaşıyorum ve boş alana geri geri girmeye başlıyorum.

Yakınımdaki kaldırımda yürüyen birkaç kişi var, ama şükürler olsun ki bana dikkat etmiyorlar. Yoldan geçenlerin arasından bir adam öne doğru ilerliyor ve gözüme çarpıyor. Tüm erkeksi ihtişamıyla West, kaldırımda durmuş merakla beni izliyor. Elleri ceplerinde ve sırıtıyor.

İşte o anda rekabet güdüm devreye giriyor. Daha önce hiç paralel park etmediğim gibi paralel park edeceğim. Kusursuz, zahmetsiz, uhrevi olacak. West'in bu inanılmaz paralel park becerisini izledikten sonra nutku tutulacak.

Şaşırmaya hazır ol, Weston Kershaw. Son beş yıldır sensiz geliştirdim. Ve bunu bu dar yere park ederek kanıtlayacağım.

Sonunda park etmeden önce elli kere ileri ve geri gitmeye devam ediyorum. Küçük Toyota Corolla'm ortanın çok dışında, ama yeterince iyi. West'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama arabamın biraz yamuk olmasından utanmayı reddediyorum... tamam *gerçekten* yamuk.

Çantamı kaptığım gibi kapımı açmak için dönüyorum ama West hemen orada duruyor ve kapıyı benim için açıyor.

"Günaydın." Ağzının bir tarafı yukarı kalkıyor, eğlenmiş görünüyor. Belli ki park etme becerim olmadığı için eğleniyor.

Yakınlığı beni telaşlandırdı; kapımı açmasını beklemiyordum. "Selam. Park etmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Kıkırdıyor ve caddenin karşısındaki parlak kırmızı spor arabayı işaret ediyor. "Ben daha iyisini yapamadım."

Onun arabası da benimki kadar kötü park edilmiş. Rahat bir nefes alıyorum. Neden umursadığımı bile bilmiyorum. Sadece ona tekrar aptal gibi görünmek istemedim.

Kafeye doğru yürümeye başladık ve o yıpranmış kotunun içinden bir şapka çıkardı. Kasketini sarı saçlarının üzerine indiriyor, sonra da gözlerine büyük bir güneş gözlüğü takıyor. Yakışıklılığını görmemi engellediği için biraz hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamıyorum.

Yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı ki, "Tanınma eğilimindeyim... Konuşmamızın fotoğraf çekirmek isteyen insanlar tarafından bölünmesini istemiyorum" diye açıkladı.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Biraz ukala mıyız?"

O cevap veremedi, ergenlik çağında görünen iki kız yanımıza yaklaşıyor. "Affedersiniz," dedi içlerinden biri. "Weston Kershaw siz misiniz?"

Omuzları benim fark edebileceğim kadar çöküyor ama hemen sıkıntısını gizleyip onlara gülümsüyor. "Bir anlaşma yapalım: Siz benimle bir selfie çekin ama kimseye söylemeyin. Gizli kalmaya çalışıyorum." Güneş gözlüklerini indirip göz kırıyor ve onları kıkırdatıyor.

Kızlar West'le birkaç selfie çektikten sonra fısıldayarak teşekkür ederler. Kızlar kıkırdayarak ve omuzlarının üzerinden West'e bakarak kaldırımından aşağı inerler.

West, sakallı çenesini örtmek onu tanınmaz hale getirecekmiş gibi güneş gözlüklerini burnuna geri kaydırıyor ve ceketinin yakasını yukarı kaldırıyor.

"Bu çok sık oluyor mu?" Kafeye vardığımızda sordum.

Bir eliyle kapıyı açık tutuyor ve diğer elini sırtımın alt kısmına yerleştiriyor. Ceketimin içinden bile onun iri elini hissetmek vücuduma sıcaklık ve zevk dolu bir ürperti gönderiyor.

Sakin ol, hormonlar.

"Evet, öyle. Bunun için özür dilerim. İnsanlar beni fark etmesin diye kafenin arka köşesinde bir masa ayırttım. Kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyorum." Başını öne eğdi ve sıraya girdik.

Kafenin etrafına bakıyorum. İnsanlarla dolup taşıyor. Kimse West'i fark etmemiş gibi görünüyor, çünkü ya telefonlarına yapışmışlar ya da arkadaşlarıyla sohbet ediyorlar. Siparişlerimizi verdikten sonra beni köşedeki masaya yönlendiriyor. Kafenin önü çoğunlukla cam, yani işlek caddeyi görebiliyorsunuz. Ancak arka tarafa doğru daha karanlık, boz kahverengi duvarlar ve kahverengi aksanlar sıcak ve rahat bir hava veriyor. Küçük yuvarlak masaların etrafındaki kahverengi deri koltuklar kafeye zengin bir görünüm kazandırıyor.

West'in talep ettiği masa arka tarafta kısa bir duvarın arkasındaydı ve bizi kafenin geri kalanından ayırıyordu. Bu masayı neden istediğini anlıyorum ama

onunla yalnız kalmak beni geriyor. Sandalyemi çekip karşıma oturuyor.

"Burası çok güzel, daha önce buraya gelmemiştim."

"Antrenman için kullandığımız Eagle's Arena'ya yakın, bu yüzden ben ve çocuklar buraya sık sık geliyoruz." Kollarını masanın üzerine koyuyor ve parmaklarını birbirine bağlıyor.

Aramızda bir sessizlik oluyor, ikimiz de ne söyleyeceğimizden emin değiliz. Garson West'in sade kahvesi ve benim chai çayımın masamıza uğruyor. Bu kesinti için minnettarım, böylece aklımı toplayabiliyorum.

"Şimdiye kadar D.C.'yi nasıl buldun?" Garson gittikten sonra soruyorum.

Soğutmak için kahvesine üflüyor. "Aslında gerçekten hoşuma gidiyor. Kanada'nın kışları çok uzun. Minnesota'da da her zaman nefret ettiğim bir şeydi bu." Sırıttıyor ve kahvesinden bir yudum alıyor.

"Gerçekten mi? Soğğun seni rahatsız ettiğini hiç fark etmemiştim.

Minnesota kışlarını özleyorum." Kendi kendime gülümsüyorum ve kupamı elime alıyorum. Karda oynayarak geçirdiğim günleri hâlâ hatırlayabiliyorum. Genellikle Harrison ve West ile. Gözlerim kupamın üzerinden onunkilerle buluşuyor. "M i n n e s o t a 'da kesinlikle sevdiğim şeyler vardı," diyor gözlerini başka tarafa çevirmeden.

Benim.

Bunu söyleme şekli neredeyse flört eder gibiydi ama West bunca yıldan sonra neden benimle flört etsin ki?

Kupama bakıyorum ve bir yudum daha alıyorum. "Harrison'la takılmak gibi mi?"

Gülümsemeden önce yüzü kısa bir süre düşüyor ama zoraki görünüyor.

"Evet, tabii."

Bir an için birbirimize bakıyoruz. Eskiden tanıdığım çocuğun bu yetişkin halini yeniden tanımam gerektiğini hissediyorum. Yüzü gençlik tombulluğunun bir kısmını kaybetmiş, çenesi ve elmacık kemikleri daha belirgin hale gelmiş. İyi kesilmiş sakalı bile bu çene çizgisini gizleyemiyor. Saçları hâlâ dağınık ama lisedekinden daha kısa. V yakalı tişörtünün üstünden bir tutam açık kahverengi göğüs kılı görünüyor.

Benim bariz incelememe sırtıyor. "Demek hâlâ Directioner'sın, ha?" Gözleri tişörtümde geziniyor.

Gözlerimi kapatıyorum, utanıyorum. Ceketimin düğmelerini iliklemeyi tamamen unutmuşum. "Ha. Yani, onlar zamansız." Rahat bir omuz silkme denemesi yaptım.

Gülüyor ve sesi hatırladığımdan daha derin ve boğuk çıkıyor. Yüzüme yayılan gülümsemeyi durduramıyorum. Onun gülüşünü hep sevmişimdir.

gölüyorum. Burada onunla birlikte olmak şaşırtıcı derecede normal hissettiriyor, bu da bunca yıldır birbirimizin etrafında dolandığımız için kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor.

"İşini seviyor musun? Kongre üyesi iyi birine benziyor, adı Madden miydi?" West ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına asmadan önce soruyor.

"İşimi seviyorum." Gülümsüyorum ve ceketimi de çıkarıyorum; One Direction tişörtümü çoktan gördü ve çay beni ısıtıyor. Bir de ne zaman West'in yanına gitsem yüzümde oluşan aralıksız kızarıklık var. "Madden için çalışmak bana asistanlık konusunda çok deneyim kazandırdı ve karısı da çok tatlı. Eğer Kongre için tekrar adaylığını koymazsa, benzer bir pozisyon bulmayı umuyorum."

West başını sallar. "Organizasyon konusunda her zaman harikaydın. Harrison ve benim çoğu gün antrenmana zamanında gelebilmemizin senin sayende olduğuna eminim. Ve tüm teçhizatımızı hatırladık."

Çayımдан bir yudum daha alıyorum. "Ah, evet. Bana gerçekten borçlusunuz. Hatta hokey antrenmanlarından sonra çantalarınızı boşaltırdım, kokmayasınız diye eşyalarınız havalansın diye."

Kahvesinden bir yudum alıyor ama burnundan bir kahkaha çıkarıyor. "Haksız değilsin. Muhtemelen bir sonraki maaş çekimi doğrudan sana göndermeliyim."

"Şu anki işime bir şey olursa beni yatılı asistanın olarak işe al," diyorum ve ağzımı kapatıyorum. Alaycı bir şekilde söyledim ama kulağa daha çok flört ediyormuşum gibi geldi.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Bu ayarlanabilir."

Kupasını yavaşça dudaklarına götürüyor ve uzun bir yudum alıyor, gözleri sürekli benimkilere bakıyor. Sadece bana bakışıyla bile ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Gençken aramızda bir çekim olduğunu hissetmişim ama bana hiç böyle bakmamıştı. Ateşli bakışları beni yiyip bitirmek istediği izlenimini veriyor. Bana böyle bakarken düşünmek çok zor.

"Weston!" Arkamdan bir kadın sesi geliyor, sesi ağır aksanlı ve Weston'ı daha çok *Veston*'a benzetiyor.

West'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Koltuğumda dönüp kadına bakıyorum. Büyüleyici bir kadın. Muhtemelen iki metre boyunda, podyumda yürümek için yaratılmış uzun bacakları ve beline kadar inen siyah saçları var. Güzel, öfkeli ve biraz da ürkütücü.

"Bu kim?!" Kızgın bir şekilde beni göstererek bağıyor.

Başım West ve kızgın kadın arasında gidip geliyor.

West sonunda şaşkın sessizliğinden sıyrılır. "Katarina? Burada ne işin var?"

Dudakları kızgınlıkla bükülür. "Başkente taşınacağın için birlikte olamayacağımızı söylemiştin." Kolu bükülüyor ve bir yumruğunu ince kalçasına yerleştiriyor. "Ben de taşındım."

West'in dirsekleri önümüzdeki masanın üzerinde duruyor ve ellerini saçlarının arasından geçirmeden önce yüzünü kavrayacak şekilde yukarı kaldırıyor. "Buraya cidden taşınmadın, değil mi?"

"Tabii ki!" Uzun saçlarını omzunun üzerinden savurarak dikkatleri belirgin köprücük kemiklerine ve uzun boynuna çekiyor. "Biz birbirimize aitiz, Weston."

Konuşurken çok dikkat etmem gerekiyor çünkü aksanı çok güçlü, sanırım Rusça ya da Ukraynaca? Burada, özel bir sohbetin ortasında olmaktan çok rahatsız hissediyorum. West'in bu tip kadınlarla çıkarken burada oturup benimle flört ettiğini düşünecek kadar aptalım.

Beni yanlış anlamayın; çirkin olduğumu düşünmüyorum. Sevimliyim, harika kıvrımlarım var, görünüşümü seviyorum. Ama ben Katarina değilim. Yerimden kalkıyorum ve bahşiş olarak bırakmak üzere birkaç dolar çıkarıp masaya koyuyorum.

"İkinizi biraz yalnız bırakayım."

West sandalyesinden fırladı. "Melanie, lütfen kal." Katarina'ya bakar. "Gitmen gerek Kat. Bunu daha sonra konuşamaz mıyız?"

Ona *Kat* diye hitap ettiğinde, içimde istenmeyen bir kıskançlık hissi uyanıyor. Bu küçük sevgi ifadesi bana bir zamanlar birbirleri için bir şeyler ifade ettiklerini söylüyor.

Katarina bana bakıyor. "Aslında gidebilirsin, minik insan."

West'in yanına gidip elini tutmadan önce sırtıyor, West elini çekmeye çalışıyor ama diğer eli West'in pazusuna gidiyor ve pençelerini West'e batırıyor, kelimenin tam anlamıyla. Tırnakları uzun ve sivri. Umarım o şeylerle adamın derisini delmez.

West onunla yüzleşmek için döner. "Hayır, *sen* gidiyorsun. O kalıyor."

BÖLÜM YEDİ

BATI

Kat'in elini kolumdan HIZLA ÇEKİYORUM ve ondan bir adım uzaklaşarak Mel'le yan yana geliyorum. O kadar yakınız ki, kollarımız kısa bir süreliğine birbirine değiyor ve içimde bir sıcaklık ve farkındalık sarsıntısı yaratıyor. Melanie durup bana bakıyor, iki pembe nokta yanaklarını renklendiriyor ve benimle aynı sıcaklığı hissettiğini düşünmeme neden oluyor.

Kat alaycı bir kahkaha atıyor ve ikimiz de kafamızı çevirip ona bakıyoruz. Mükemmel manikürlü bir eliyle Melanie'ye doğru işaret ediyor. "Sakın bana bu... İngilizcesi neydi... köylüyle çıktığını söyleme?" *Köylü* kelimesini bir lanetmiş gibi tükürüyor.

Beynim vücudumun ne yaptığını algılayamadan kolum Mel'in beline dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. "Aslında bu çarpıcı ve zeki kadın benim kız arkadaşım."

Bekle, ne dedin? Az önce bunu yüksek sesle mi söyledim?

Melanie başını çevirip bana bakıyor, gözleri şaşkınlıktan ve belki biraz da kızgınlıktan irileşmiş. *Oops.*

Kaşlarımı kaldırıp gözlerimi birkaç kez Kat'e çeviriyorum ve Mel'e sessizce oyun oynaması için yalvarıyorum. Küçük bir iç geçiriyor ve tekrar rahatlıyor. Mel elini koluma doğru kaydırıyor, eli şimdi pazumun üzerinde duruyor. Elinin tenimdeki sıcaklığı içimde derinlerde bir şeyleri rahatlatıyor. Bir çocukluk arkadaşıyla birlikte olmanın rahatlığı, ama cazibenin sıcaklığıyla karışık. İyi hissettiriyor. Aslında mükemmel.

Katarina'dan uğursuz bir kahkaha yükseliyor ve ardından şöyle diyor: "Buna bir an bile inanmıyorum. O senin liginin tamamen dışında, *çocuk.*"

Melanie y a n ı m d a gerildi. Katarina'yla çıktığıma inanamıyorum. Onun ne kadar kötü niyetli olduğunu gerçekten göremiyor muyum?

Çenemi sıktım. "Mel'le asla böyle konuşma."

Kat kollarını kavuşturur ve kalçasını dışarı çıkarır. "Tamam. Ama bana bu kadının kız arkadaşın olduğunu kanıtlayana kadar gitmiyorum," diyor meydan okurcasına, gözleri benimkileri delercesine.

Katarina'nın dramasının kalabalık çekmeye başladığını, kafedeki insanların neler olup bittiğini görmek için boyunlarını uzattıklarını kısa bir süre için fark ediyorum. Ama bu beni bundan sonra yapacağım şeyden alıkoyuyor mu? Hayır.

Melanie'ye doğru dönüyorum ve kollarımı beline dolayarak onu kendime çekiyorum, böylece göğsü bana yaslanıyor. Bana daha önce hiç kimsenin uymadığı kadar uyuyor. Ani hareketim karşısında gözleri hızla kırpışıyor ama beni itmiyor.

Boştaki elimle nazikçe çenesini yukarı kaldırıyorum, sonra da yastık yumuşaklığındaki muhteşem dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Bir an için kaskatı kesiliyor, muhtemelen hareketlerimden dolayı kafası karışmış. Ama sonra başını yana eğerek öpüşmemize daha iyi bir açı veriyor. Şaşırtıcı bir şekilde, elleri pazularımı kavırıyor ve sanki bu kafede sadece ikimiz varmışız gibi birbirimizi öpüyoruz. Ama sonra söz konusu kafedeki müşteriler alkışlamaya ve ıslık çalmaya başlıyor.

Düzinelerce insanın telefonlarıyla kayıt yaptığını ve fotoğraf çektiğini görmek için birbirimizden ayrılıyoruz.

Kat'in ağzı bir karış açık, bize bakıyor. Hırlama ve kızgınlık karışımı bir ses çıkarıyor. Topuklarının üzerinde dönüyor ve gitmek için kapıya doğru yürüyor. Kafenin ortasına geldiğinde arkasına dönüp gözlerini Melanie'ye dikeyyor ve şöyle diyor: "Sürdüğü sürece tadını çıkar. Yakında senden bıkacak ve sürünerek bana geri dönecek."

Ve bununla birlikte, kafenin kapısından dışarı fırlıyor. Etrafımızdaki insanlar gittikçe yaklaşıyor, fotoğraf ve imza istiyorlar. Melanie'nin solgun yüzünden ve irileşmiş gözlerinden bunaldığını anlayabiliyorum. Kollarımı omuzlarına dolayarak onu kafeden çıkarıp arabama doğru yönlendiriyorum.

İkimiz de arabaya bindiğimizde, kalabalıktan olabildiğince uzaklaşmak için arabayı sürmeye başlıyorum. Ve Mel'e sakinleşmesi için zaman tanıyacağım.

Beş dakikadır arabadayız ve hala tek kelime etmedi.

"Bunun için çok üzgünüm Mel," diyerek sessizliği bozuyorum.

Gözlerim yolda ama onun derin bir nefes alıp yavaşça verdiğini duyuyorum. "Orada ne haltlar oldu?"

"Kat'ten aylar önce ayrıldım-"

Cümlemi yarıda kesti. "O değil. Öpücükten bahsediyorum."

"Oh." Öpüşmemizi hatırlayınca ağzımın kenarlarında beliren gülümsemeye engel olamıyorum. "Oldukça harika bir öpücüktü."

İnliyor. "West, beni neden öptün?"

"Şey... kız arkadaşım olduğuna dair kanıt istedi, ben de seni öptüm."

Melanie'nin tanıdık lavanta ve yasemin kokusu arabamın küçük kabinini doldurdu ve kendimi bir an için bu kokunun tadını çıkarırken buldum. Kat ve çıktığım kadınların çoğu her zaman yapay kokan güçlü parfümler kullanırdı. Bana göre kadınlar en iyi duştan yeni çıkmış, parfüm sıkmamış, saç spreyi sıkmamış ya da yüzlerini makyajla pudralamamışken kokarlar. Sadece ciltlerinin ve şampuanlarının kokusu... ve belki birkaç esansiyel yağ.

Kuşkusuz, yeni duş almış pek çok kadını koklamadım ama Harrison ve Mel'in evinde Melanie'nin yeni duş alıp pijama pantolon ve tişört giydiği akşamları hatırlamak... mükemmel.

"Ama ben senin kız arkadaşın *değilim*!" Melanie yenilgiyle ellerini havaya kaldırdı. "İlişkide olmadığın insanlarla öylece öpüşemezsin."

Bir elimi direksiyonda tutarken diğer elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Haklısın, özür dilerim. Kat'ın ciddi sapık eğilimleri var ve ben de çıldırdım."

Ayrıca, bu hayatımın en güzel öpücüğüydü ve bunu tekrarlamak istiyorum - düşündüğüm şey bu - ama bunu yüksek sesle söyleyecek kadar büyük bir aptal değilim. En azından şu anda.

İç çekiyor. "Dinle, geçmişî deşmek istemiyorum ama o aptal videodan sonra benimle konuşmayı bıraktığında gerçekten incindim. Ve beni öylece 180 derece döndüremezsin, benimle takılmak için arayamazsın ya da işine geldiğinde beni öpemezsin."

Göğsüm sıkışıyor; onu tekrar incittiğim için nefret ediyorum. "Haklısın ve seni bu duruma soktuğum için özür dilerim."

"Sorun değil. Yani, ben isteyerek kabul ettim... yani hepsi senin suçun değil." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum, bu da beni rahatlatıyor. "Yine de yeniden arkadaş olmamızı gerçekten çok isterim. Eğer buna hazırsan."

Başımı çevirip ona bakıyorum, sözlerini değerlendiriyorum. Arkadaştan daha fazlası olmak isterdim. Aslında, onu tekrar öpmek ve koklamak isterdim.

Duştan yeni çıkmıştı. Ama benim ölmek gibi bir arzum yok, o yüzden "İsterim" diye cevap veriyorum.

Birbirimize gülümsüyoruz, bu da önümdeki araca neredeyse arkadan çarpmamaya neden oluyor.

Kahrolası D.C. trafiği.

Melanie'yi aracına bıraktıktan sonra hokey antrenmanına doğru yola çıktım. Kat'in çıkardığı kargaşa sayesinde zar zor zamanında yetiştim.

Soyunma odasına girdiğimde diğer tüm çocuklar yaptıkları işi bırakıp alkışlamaya başlıyorlar. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

Küçük bir kahkaha atarak, "Bütün bunlar da ne demek oluyor?" diye sordum.

Takım kaptanımız Ford Remington ya da biz ona Remy diyoruz, alaylara katılmayan tek kişi. Odaya sırtını dönmeden önce gözlerini deviriyor. Otuz üç yaşıyla takımın en yaşlısı ve kesinlikle en olgun olanı.

"Bayan arkadaşınız sizi aramak için uğradı," diye ilk konuşan Colby Knight oldu. Oturduğumuz bankta onun yanına oturdum.

Mitch Anderson diğer tarafımdan alay ediyor. "Bütün bu güzel kadınların sana nasıl yaltaklandığını asla anlayamayacağım."

Onu görmezden geliyorum ve Colby ile konuşmak için başımı çeviriyorum. "Kimdi o?"

"Çok uzun boyluydu, ceylan gibi hareket ediyordu ve aksanı vardı." Sırıttıyor ve fısıldamak için eğiliyor, "Ayrıca biraz korkutucuydu."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Katarina mı? *Buraya* mı geldi? Ugh."

"Evet, dostum. Çocuklar piste bir manken gelecek diye kıyameti kopardılar. Mitch ona antrenmandan önce Patriot Cafe'yi ziyaret ettiğini söylemiş."

Başımı diğer yöne çevirerek Mitch'e ters ters bakıyorum. Bu Kat'in beni nasıl bulduğunu açıklıyor. "Neden böyle bir bilgi verdin ki? Uğraşmak zorunda olduğumuz çılgın insanları biliyorsun!"

Bana alaycı bir gülümseme atıyor ve ben de pişman olacağım bir şey söylememek için dişlerimi sıkıyorum. Remy konuşmaya kulak misafiri olmuş olmalı ve odanın öbür ucundan bize doğru birkaç adım atıyor.

Mitch'e kaşlarını çatıyor. "Takım arkadaşlarımız ya da Eagles için çalışan *hiç kimse* hakkında kişisel bilgi vermeyiz. İster Koç olsun, ister

Genç ya da stajyer. Anlaşıldı mı?"

Mitch omuzlarını dikleştirir ve çenesini sıkar. "Evet, Remington. Anladım."

Hepimiz takımlarımızı giydikten sonra antrenman için takımlara ayrılıyor. Buzun üzerine çıkar çıkmaz bu sabahın stresi eriyip gitmeye başlıyor. Isınmak için birkaç tur kayarken soğuk havayı ciğerlerime çekiyorum. Patenlerimin buza vuruş sesi bile beni sakinleştiriyor. Buz, hem rahatladığım hem de hayal kırıklıklarımı giderdiğim yer.

İyi oynayamıyorsan hokey oyna demelerinin bir sebebi var. Ve hareketleri sevdiğim insanları etkilediğinde ne olacağını öğrenecek belli bir takım arkadaşı var.

Artık hepimiz ısındığımıza göre, koç pakı bıraktı ve Mitch'le karşı karşıya geldim. Pakı ele geçirdim ve tarafsız bölgenin dışına çıktım, Mitch'i arkamda hırıltılı bir şekilde bıraktım. Pakı Remy'ye veriyorum ve o da Colby'ye vermeden önce kaleye doğru kayıyor. Mitch, Colby'nin şutunu engellemek için kayıyor ama ona önce ben ulaşıyorum ve vücut kontrolü yapıyorum. Çarpmanın etkisiyle inliyor ve sırt üstü düşüyor, durmadan önce buzun üzerinde birkaç metre kayıyor.

Hızla ayağa kalkıyor ve dudağı hırıltıyla kıvrılıyor. "Bu ne içindi?" Bağıyor.

"Temiz bir vuruştı." Omuz silkiyorum.

Mitch bana doğru uçuyor ve formamı kapıyor. Bana yumruk atmak için kolunu geri çekti ama yumruğu çenemle buluşmadan önce koç kayarak aramıza girdi. "İkinizin de sakinleşmesi gerek!" Koç Young her ikimizin de avuç içlerini

Bizi ayrı tutmak için göğüslerini. "Bu sadece alıştırma çocuklar. Normalde *aynı* takımda olduğunuzu unutmayın."

Mitch'in yüzü hâlâ kavga etmek istiyormuş gibi öfkeyle çarpılmış durumda. Ve dürüst olmak gerekirse, birkaç vuruş daha yapma şansını memnuniyetle karşılarım.

"Bunu hatırlatması gereken kişinin West olduğuna eminim." Mitch alay ediyor.

"Bunu benim kişisel konumumu bir yabancıya veren adam söylüyor," diye karşılık veriyorum.

"İkiniz de susun!" Koç, hayal kırıklığı içinde elini yüzüne götürmeden önce talep ediyor. "Burası kreş değil, ben de bebek bakıcısı değilim. O yüzden büyük çocuk iç çamaşırlarınızı giyin ve kişisel sorunlarınızla daha sonra ilgilenin." Buzdan geri kaymadan önce gözlerini bana ve Mitch'e dikti.

Oyunumuza devam ediyoruz ama antrenmanın geri kalanında birbirimize

ters ters bakıyoruz.

Daha sonra duşlarda ve soyunma odasında Mitch'ten uzak duruyorum ama dışarı çıkıp arabama doğru yürüdüğümde arabaya yaslanmıştı.

"Sorunun ne senin?" Mitch beni duyduğunda soruyor.

"*Benim* sorunum mu?" Ciddi bir ifadeyle onu sıkıştırıyorum. "Takım arkadaşlarının birbirlerinin arkasını kollaması gerekir. Ama sen burada benim deli olduğu kesin olan eski sevgililerimle arkadaşlık ediyorsun."

"Kız arkadaşın olduğunu sanıyordum. Kulağa öyle geliyordu." Özür dilemeden omuz silkiyor.

"Burada kendim için bile endişelenmiyorum, ancak eylemlerinizi gereksiz dramaya neden oldu ve sevdiğim birini incitti."

Bir kahkaha attı. "Tamam, ona nerede olduğunu söylememeliydim. Ama sen bunu abartıyorsun." "Öyle mi yapıyorum?"

"Senin gibileri bilirim, altın çocuk. Senin gibi hayatta her şeyi eline tutuşturulan adamlar küçük şeylerin omuzlarından atılmasına izin veremezler." Arabamdan indi ve uzaklaşmaya başladı.

Başımı eğiyorum ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sanki buranın sahibiymişsin gibi hemen kaptan yardımcılığına soyunuyorsun." Alay ediyor. "Bazılarımız *yıllardır* bu takımda kışımızı yırtıyoruz ama tamamen göz ardı ediliyoruz."

Aracına doğru yürüyüp biniyor ve uzaklaşırken sessiz kalıyorum.

"Mitch için endişelenme."

Omzumun üzerinden baktığımda Colby Knight'ın bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Konuşmaya devam ediyor, "Oldukça zor bir yetiştirilme tarzı var, babası hapiste. Tüm detayları bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Ama o elimizdeki en iyi defans oyuncusu. Bence ligin en iyilerinden biri."

"Bu çok şeyi açıklıyor." Bir nefes veriyorum. "Ama yine de herif tam bir pislik." "Huysuz biri ama onu sevmeyi öğreneceksin... eninde sonunda." Sırıttırıyor.

İkna olmamış bir kahkaha attım. "Her neyse. Akşam yemeği yemek ister misin?" "Sen ısmarlıyor musun, Bay Hotshot Yardımcı Kaptan?"

Sırıttırarak soruyor.

"Tamam." Arabamı gösterdim. "Atla."

BÖLÜM SEKİZ

MELANIE

NOEL yüzünde şaşkın bir ifadeyle yanımdaki kanepeye oturdu. Bu sabah kafede yaşanan dramın tüm detaylarını tekrar anlattım. Noel tabii ki pür dikkat dinledi.

"Yani seni öylece tutup öptü mü?!"

"Evet. Ve beni yanlış anlama, adam öpüşebiliyor. Aman Tanrım, öpüşebiliyor." İç çekiyorum. "Savunmamı bu kadar çabuk nasıl kaldırdı bilmiyorum."

Bir dirseğini kanepenin arkasına dayıyor ve dönüp bana bakıyor. "Bu çok ateşli bir mağara adamı davranışı, Mel. Sana karşı bir şeyler hissediyor olmalı. Erkekler eski sevgililerinden kurtulmak için insanları rastgele öpmezler."

"Eğer Katarina uğramasaydı, sanırım seninle aynı fikirde olurum. Yani, kesinlikle flört ediyormuş gibi hissettim." Dudaklarımı büzüyorum. "Ama Katarina kusursuz bir şekilde göz alıcıydı. Eminim mükemmel bir çifttiler. Çocukları da muhteşem birer hilkat garibesi olurdu."

Ağzı sıkıntıyla buruşuyor. "Ne olmuş yani?"

"Geçen gece Google'da West'in fotoğraflarına baktığımız zamanı hatırlıyor musun? O fotoğraflarda onunla birlikte olan her kadın uzun boylu, manken gibi ince ve muhteşemdi." Noel konuşmak için ağzını açtı ama kendimi daha iyi açıklayabilmek için elimi kaldırıp onu durdurdum. "Beni yanlış anlamayın, trol falan olduğumu düşünmüyorum. Ama West'in *tipi* olmadığımdan eminim."

Noel yüzünü bana dönüyor ve kollarını kavuşturuyor. Sinirli görünüyor. "Onu bu modellerden herhangi biriyle uzun süreli bir ilişki içinde mutlu görüyor musun?"

Ben cevap veremedenden devam etti: "Evet. Aynen öyle. Ayrıca, ya birisi Jeff'in *senin* tipin olduğunu düşünürse?" Sanki bana meydan okurcasına tek kaşını kaldırıyor. "O zaman ülkedeki bütün sıkıcı erkekler kapını çaldı."

Gözlerimi deviriyorum. "Jeff *o kadar* da sıkıcı değildi. Ama demek

istediğini anladım."

"Güzel." Bana kendini beğenmiş bir sırıtiş attı. "İnsanlar farklı tiplerden etkilenebilir. Örneğin, *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki Aragorn son derece seksi çünkü çok sert ve erkeksi. Ama Legolas da bir o kadar seksi çünkü onda da güzel bir elf havası var."

Gülüyorum. "Çok tuhafsın."

"Bu benim cazibemin bir parçası." Omuz silkiyor.

Noel'in telefonunda bir bildirim geliyor ve kapüşonunun cebinden çıkarıp ekrana bakıyor, kapüşonunda *en iyi erkek arkadaşların kurgusal olduğu* yazıyor. Yüzünü buruşturuyor ve bana dönüyor, ben de görebileyim diye telefonunun ekranına bakıyor.

Birkaç saniye kafam karışmış bir şekilde ekrana bakıyorum. Bir fotoğraf -aslında sayısız fotoğraf- Katarina, West ve benim bu sabah kafede çekilmiş fotoğraflarımız. İlk birkaçında sadece üçümüz sohbet ediyormuşuz gibi görünüyor, ancak kaydıldıkça, kolunu belime doladığı ve daha sonra beni öptüğü fotoğraflar var.

"Olamaz. Bu gerçekleşiyor olamaz." İnliyorum ve ellerimi saçlarımın arasına sokuyorum. "Bekle, West için Google bildirimleri açık mı?"

Fark edildiğini bildiği için çenesini eğiyor. "Um, evet. Sadece durumu takip etmek istedim." Öne doğru eğilir ve fotoğrafları inceler. "Kızım, bu öpücük çok ateşli görünüyor."

Telefonunu yüzüme doğru tuttu ve ben de onu ittim. "Bunu bir şey haline getirme."

Noel gülüyor. "Mel, bu zaten bir şey. İnternetin her yerinde var. Hatta trend olan bir hashtag bile var... #KissinKershaw."

Gözlerim panikle açıldı. "Noel! Patronum bunları görecektir!"

Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen."

Nefes nefese kaldım. "Ve kardeşim!"

Başını sallıyor ve kolunu omzuma doluyor. "Her şey yoluna girecek. Sen genç ve bekâr bir kadınsın. Bazen ünlü hokey oyuncularıyla sakso çekerken yakalanabilirsin."

"Sanki bütün yirmi üç yaşındakilerin başına geliyormuş gibi konuşuyorsun."

Kıkırdıyor. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ben senin yaşındayken Comic-Con için Harry Potter'dan Hermoine gibi giyiniyordum. Ve diğer inekçe şeyler. Nefis erkeklerle ateşli öpücükler paylaşmak kadar harika bir şey yok."

Gülmemi engellemeye çalışıyorum ama bu imkansız. "Benden sadece iki yaş büyüksün, biliyor musun? Ve senin büyük bir inek olmana bayılıyorum." Elimi dinlendiriyorum.

başını omzuna koydu. "Ama beni biraz daha iyi hissettirdiğin için teşekkürler." "Ne zaman istersen, kızım."

BÖLÜM DOKUZ

BATI

Colby ile akşam yemeğinden eve döndükten sonra ön kapıdan içeri girdiğim anda telefonum çalıyor. Ayakkabılarımı paspasın üzerinde çıkarıp kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıyorum. Arayan Harrison'dı.

Başımı geriye atıp acı içinde tavana bakıyorum. Tek yapmak istediğim rahatlamak ve sakinleşmek. Ama cevap vermem gerektiğini biliyorum. İnsanların kafede çektikleri fotoğrafların şimdiye kadar internete düştüğünü varsayabilirim. Hiç uzun sürmez.

Derin ve sakin bir nefes alarak, "Selam Harrison," diye cevap veriyorum.

"Bana neden küçük kız kardeşimle öpüşürken çekilmiş milyarlarca fotoğrafın olduğunu açıklamak ister misin?" Son kısmı gıcırdatacak söylüyor. Büyük ihtimalle sinirlendiğinde her zaman yaptığı gibi dişlerini sıkıyor.

"Sevişmiyorduk, sadece öpüşüyorduk."

Alay ediyor. "Fotoğraflarda bir öpücük gibi görünmüyordu!"

Mutfağa giriyorum, dolaptan bir su bardağı alıp dolduruyorum ve Harrison'a Katarina'yla olanları ve Melanie'nin nasıl kız arkadaşımış gibi davrandığını anlatıyorum.

"Tamam, ama bu hikâyede kız kardeşimi öpmen için bir neden yok," diyor kesin bir ifadeyle. Ama sesi şimdi daha sakin geliyor. Vay be.

Tezgâha yaslanıyorum ve iç çekiyorum. "Haklısın. Onu öpmek *zorunda* değildim ve bu konuda ondan özür diledim." "Ama... eğer tamamen dürüst olursam, Mel'e karşı uzun zamandır bir şeyler hissediyorum ve onu öpmek için bir fırsat gördüğümde... bunu değerlendirdim."

"Affedersiniz?" Harrison'ın sesi yine sinirlenmeye başladı. "Belli bir anlaşmayı unuttun mu?"

"Ciddi olamazsın, Harrison. Bu anlaşmayı on üç yaşındayken yapmıştık!" Burada kimse görmese de boştaki elim öfkeyle havaya kalkıyor.

Şu anda muhtemelen çenesinde oluşan tiki hayal edebiliyorum. Eminim burun delikleri de açılmıştır.

"Anlaşmamıza sadık *kaldım*."

Burnumun ucuyla bir kahkaha attım. "Kız kardeşlerim senden daha büyük ve asla ilgilenmezler, bunu sen de biliyorsun." Midemi yatıştırmak için sandviçimden bir ısırık alıyorum.

Ağır nefes verişinin sesi telefondan bulanık geliyor. "Pekala, anlaşmayı unut. Ben daha çok çıktığın kadınlarla ilgili endişeliyim. Melanie öylece kaçamak yapabileceğin biri değil."

Omuzlarım çöküyor, haklı olduğunu biliyorum. Kendimi kesinlikle ciddi bir ilişkisi olan biri gibi göstermedim. "Onu korumak istemeni ve neden endişelendiğini anlıyorum. Ama ben Melanie'yi asla incitmem. Kat'ten beri kimseyle çıkmadım ve buraya taşınmadan önce onunla ilişkiyi bitirdim."

"Benim için bir kardeş gibisin West." Sanki söyleyeceklerini düşünüyormuş gibi bir an duraksıyor. "Ama eğer Melanie'yi incitirsen, seni asla affetmem."

Başımı salladım. "Eğer Mel'i incitirsem, kendimi asla affetmem. Ama o öyle.

benim için, dostum. Her zaman öyleydi."

"Yani, kız kardeşimle... çıkacak mısın?" Sesi sinirli geliyor ama en azından kızgın değil. Sanırım.

"Eğer bana izin verirse, bunu gerçekten çok isterim. Bana kalırsa, son beş yılımı onunla birlikte *olmayarak* boşa harcadım." Boynumun arkasını ovuyorum. "Ama onu kazanmak için yapmam gereken bazı işler var."

"Güzel, bunun için seni çalıştırmalı." Ben gülüyorum ama Harrison bana katılmıyor.

"Onun kalbini kırarsan, ben de senin burnunu kırarım. Güzel yüzünün ne kadar ünlü olduğu umurumda bile değil." Sesi şimdi biraz daha kaygısız geliyor ama tamamen ciddi olduğunu biliyorum.

"Hokey kelime oyunlarından nefret ettiğimi biliyorsun. Ama anlaştık."

Pazartesi sabahı ve Melanie için güzel bir şey yapmak istiyorum. Eminim sorumluluk sahibi küçük haliyle iş yerindedir ama bahse girerim Madden Windell'in ofisini bulmak o kadar da zor olmayacaktır. Antrenmana gitmeden önce biraz zamanım var, bu yüzden Google'da hızlı bir arama yapıyorum. Ne yazık ki, adresi bir posta kutusu dışında hiçbir yerde listelenmemiş. Bir kongre üyesine mektup göndermek dramatik görünüyor; ofisini bulmanın başka bir yolu olmalı, böylece ona bir sürpriz yapabilirim.

Bir saat sonra antrenman için piste girdiğimde Koç Young'ın Tom'un ofisinde olduğunu fark ettim. Aklıma bir fikir geldi. Tom'da Madden Windell'in iletişim bilgileri olabilir. Yolda durdum ve kapıyı çaldım.

Tom neredeyse benim kadar uzun olan boyuyla ayağa kalkıyor. "Hey, West! İçeri gel," diyor neşeli sesiyle.

Koyu renk saçları iş tarzında kısa kesilmiş, bu da onu takımdaki diğer çocuklardan ayırıyor. Biz biraz daha dağınık olmaya meyilliyiz. O ve Koç Young'a baktığımda, her ikisinin de mavi Eagles pololarını siyah elbise pantolonlarıyla giydiklerini görüyorum.

Koç Young benim eğlenmiş yüz ifademi fark etmiş olmalı ki gözlerini deviriyor. "Evet, yine eşleştığımızı biliyoruz. Ve hayır, bunu planlamadık."

Tom güler; mavi gözlerinde her zaman bir şaka saklıymış gibi bir pırıltı vardır. "Fazladan kıyafet toplamaya başlayacağım, Koç. O zaman bu sorunu yaşamayız."

Koç'un ağzının bir tarafı hafifçe yukarı çekilir. "Bu muhtemelen iyi bir plan. Hepimiz benim daha yakışıklı olduğumu biliyoruz ve aynı şeyi giydiğimizde bu çok daha fazla fark ediliyor."

Tom alay ediyor ve kollarını esnetip gülmeye başlıyorlar. Koç Young'ı böyle eğlenirken ve şakalaşırken görmek çok güzel. Takımdaki çocuklara karşı hep çok ciddi davranıyor ama sanırım bu şekilde ona daha fazla saygı duyuyoruz.

"Üzgünüm West. Neye ihtiyacın vardı?" Tom, doğaçlama silah gösterisinden sonra gömleğinin kollarını tekrar aşağı çekerek sorar.

Boğazımı temizliyorum. "Aslında, Madden Windell'in ofisinin adresini biliyor musunuz diye merak ediyordum?"

Koç Young ve Tom merakla bana bakıyorlar. Tom tekrar konuşuyor: "Bilmiyorum ama cep telefonu numarası bende var. Ne için lazım?"

Bir elimle başımın arkasını ovuyorum. "Asistanı Melanie'ye bir şey göndermek istedim."

Koç ve Tom birbirlerine hızlıca bakarlar. İkisi de sırtıyor.

"Ahh... tabii ki bir kız hakkında. Bunu senin halletmene izin vereceğim, Tom. Zaten soyunma odasına gidip çocukları hizaya sokmam gerekiyor." Tom'un omzuna bir tokat attı ve gitmeden önce bana doğru başını salladı.

Adımları artık koridorda yankılanmayana kadar bir süre dinliyoruz. Tom kollarını göğsünde kavuşturuyor ve masasının kenarına oturuyor. "Demek asistan, ha?"

"Evet, aslında çok eskiden beri tanışıyoruz."

"Ah, doğru ya." Başını salladı. "Kardeşiyle iyi arkadaş mısınız?"

"Harrison. O benim en iyi arkadaşım," diyorum ona.

Ayaklarını bileklerinden çaprazlıyor. "Çok eskiden beri tanıştığınıza göre, onun nerede çalıştığını zaten biliyor olman gerekmez mi?"

İç çekiyorum. "Bir süreliğine irtibatı kaybettik."

Sırtıyor. "Yani ona kur mu yapmak istiyorsun?" Kaşlarını birkaç kez aşağı yukarı kaldırıp indirerek beni güldürüyor.

"Temel olarak, evet."

"Sana Madden'in numarasını ve ofis adresini vereceğim ama bana bir konuda söz ver."

Tom'un benden saçma bir şey istemeyeceğini bildiğimden, "Pekâlâ," diye cevap veriyorum. En azından isteyeceğini sanmıyorum.

"Ona imzalı bir forma göndermeyin. İnan bana, bir kadına romantik davranmanın yolu bu değil." Bana ciddi bir bakış fırlattı.

Alay ettim. "Bunu asla yapmam; ben tam bir moron değilim." Aslında bunu yapmayı düşünmüştüm, bu yüzden bu tavsiye için minnettarım.

Rahat bir nefes alır ve güler. "Şükürler olsun. Bilgileri sana hemen mesaj a t a c a ğ ı m ."

"Sağ ol dostum, minnettarım."

BÖLÜM
ON

MELANIE

PAZARTESİ öğleden sonra, öğle tatilinden sonra ofise giriyorum. Madden Cuma günü birkaç haftalığına Kansas'a dönüyor. O gitmeden önce bu hafta yapmamız gereken çok şey var.

Madden'in bu binada kiraladığı ofisin kapısını açıyorum ve masama doğru yürürken topuklarım fayanslara çarpıyor. Ofis dekoru şık ve modern, bu yüzden masamın üzerindeki görkemli çiçek aranjmanı Minnesota'da buz pateni yapmayı bilmeyen biri gibi göze çarpıyor.

Masamın birkaç adım önünde durup zarif düzenlemeye bakıyorum. Madden ofisinin kapısında beliriyor ve kapı çerçevesine yaslanıyor. Yüzünde bir gülümseme var ve benden kokulu bukete bakıyor. İlk bakışta buket lavanta ve yasemin çiçekleriyle dolu gibi görünüyor ama içinde beyaz güller de var. İnanılmaz kokuyor ve masamın çoğunu kaplayacak kadar büyük. Birkaç kez göz kırpiyorum ve çiçeklerden Madden'a bakıyorum.

Boğazını temizliyor, hâlâ sırtıyor. "Öğle yemeğindeyken bir teslimat almışsınız."

"Bunların benim için olduğuna emin misin?" Abartılı aranjmana bakarak soruyorum.

"Kesinlikle benim için değiller." Kıkırdıyor.

Bir adım öne çıkıyorum ve çiçeklerin arasından küçük bir kart görüyorum. Kartta sadece *Mel* yazıyor. Madden bana sırtıyor ve ofisine geri dönüyor. Zarfı yırtıp açtım ve okudum.

Kahve randevumuz yarıda kesildiği için çok üzgünüm. Benim için çok şey ifade ediyorsun ve ayrı kalmamızdan nefret ediyorum. Lütfen bu akşam benimle yemek yer misin?

-Bati

İçimde garip bir duygu karışımı dönüyor: beni özlediği için gözlerim doluyor, onun için ne kadar önemli olduğumu söylediğinde ellerim titriyor ve onunla akşam yemeği yeme düşüncesi midemi bulandırıyor. Bu kadar çok duyguyu aynı anda yaşamak o kadar bunaltıcı ki, biraz başım döndüğü için beyaz deri döner koltuğuma oturuyorum. Masamdan bir mendil alıp gözlerimi kuruluyorum.

Derin bir nefes alarak telefonumu çantamdan çıkardım ve bir mesaj yazdım.

MEL

Güzel çiçekler için teşekkür ederim.

Alt dudağımı ısırarak onunla akşam yemeği yemeyi düşünüyorum. Kalbim istiyor ama aklım temkinli olmamı söylüyor. Ama onunla yemek yemenin gerçekten bir zararı olur mu?

MEL

Akşam yemeği için ne zaman düşünüyorsun?

Çok zayıfım, biliyorum. Telefonumu kucağıma bırakıp gözlerimi kapatıyorum. Gerginliğimden ellerim titriyor. Telefonum çaldığında sıçıyorum ve hızla ekrana bakıyorum.

BATI

Akşam 7'ye ne dersin?

MEL

Kulağa hoş geliyor.

Bana bir adresin Google Maps bağlantısını gönderdi. Şehrin lüks bir yerinde ve bir konut adresi gibi görünüyor. İlginç.

İş gününün geri kalanı -muhtemelen her beş dakikada bir saati kontrol ettiğim için- geçip gidiyor. Bu akşam West'le buluşmak için işten hemen çıkmam gerekecek, bu yüzden bugün en iyi halimle görüldüğüm için mutluyum. Gri ince çizgili kalem etek ve altında pembe, vücuda oturan bir

bodysuit. Saçlarım yeni yıkanmış ve

Bu yüzden perde kâküllerim ve katlarım ekstra kabarık. Kendimi daha iyi hissetmek için bugün makyajımı bile biraz daha uzun tuttum. İyi görüldüğünüzde kendinizi iyi hissedersiniz, değil mi?

Madden için bazı e-postaları yanıtlamayı bitirdim ve sonunda gitme vakti geldi. Masamı toparlıyor, kalemlerimin renklerine göre alfabetik sırada olduğundan emin oluyorum (aceleniz olduğunda çok yardımcı oluyor). Çalışma iPad'imi fişe taktıktan sonra mini toz süpürgemi alıp alanımı temizliyorum. Ayrıca her şey için sevimli pembe çekmece düzenleyicilerim var ve sabah yeni bir gün için geldiğimde mükemmel olduklarından emin olmak istiyorum.

Her gün işten çıkmadan önce aynı rutini yapıyorum... ve eğer unutursam, o gece zor uyuyorum. Bunu zor yoldan öğrendim.

Memnun bir iç çekişle ayağa kalkıyorum ve Madden'in ofisine göz atmadan önce eteğimi düzeltiyorum. Büyük masasının arkasında oturuyor ve ben boğazımı temizleyince başını kaldırıyor.

"Hey, ben çıkıyorum. Yarın görüşürüz." Ben gülümsüyorum, o da gülümsüyor. "Kulağa hoş geliyor, teşekkürler Melanie!" Bana küçük bir selam verdi.

Metroya iniyorum ve West'in bana gönderdiği adrese gitmek için ihtiyacım olan hattı buluyorum. Saat şu anda 6:30, yani yediyi birkaç dakika geçe varmış olmalıyım. Geç kalmaktan nefret ediyorum ama işte olduğum için anlayış göstereceğinden eminim.

Otuz dakikalık yolculuk boyunca yarınki programımı kontrol ediyor ve Madden'in tüm randevularını takvimine eklediğinden emin oluyorum. Ne olduğunu anlamadan durağıma varıyorum ve West'in bana gönderdiği adresi tekrar buluyorum. Neyse ki topuklu ayakkabı giydiğim için metrodan sadece birkaç blok ötede.

Adresi takip ediyorum ve muhteşem bir şehir evinin önüne geldiğimde şaşıyorum. Üç katlı gibi görünüyor, her katta bir cumba var. Açık gri, neredeyse beyaz bir rengi var ve tuğladan basamaklarla altın renkli siyah bir kapıya çıkıyor. Etrafındaki evler de bir o kadar güzel ve çimler bakımlı.

Burası West'in evi mi? Doğru yerde olduğumdan emin olmak için adresi kontrol ediyorum. Evet, burası kesinlikle doğru adres.

Ön kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum, ama West yumruğum kapıya çarpmadan kapıyı açıyor. Yüzünde bir sırıtış var ve saçları yeni duş almış gibi hafif nemli görünüyor. Koyu renk kot pantolon ve flanel düğmeli gömlek giymiş ve ayakları çıplak. Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Çıplak ayaklar ve nemli saçlar neden bu kadar samimi hissettiriyor?

"Hey Mel, çok güzel görünüyorsun." Gözleri ayaklarımdan gözlerime doğru geziniyor ama müstehcen bir şekilde değil. Sadece benim ona yaptığım gibi o da beni içine çekiyordu.

İltifatı karşısında yanaklarım daha da ısındı. "Teşekkür ederim."

"İçeri gel." Yana doğru ilerledi ve kapıyı benim için açık tuttu.

İçeri girdim ve gözlerim açıldı. West'in güzel bir yerde yaşayacağını biliyordum; demek istediğim, o bir multimilyoner ve her şey. Ama burası o kadar rahat ve sıcak ki, profesyonel bir sporcunun sahip olacağını hayal ettiğim keskin hatlara sahip bir bekâr evi gibi değil. Sağdaki duvarlar çıplak tuğla, soldaki duvarlar ise avcı yeşili. Yaşam alanında püsküllü, konyak rengi deri bir kanep ve iki uyumlu koltuk var ve televizyon yerine sadece bir şömine ve bazı aile fotoğrafları sergileniyor. Alan geniş ve açık, bu yüzden durduğum yerden yemek ve mutfakı görebiliyorum. Mutfak dolapları tozlu mavi renkte ve ön kapıya uygun modern altın donanımlara sahip. Beyaz mermer tezgahlar ve paslanmaz çelik aletler görünümü tamamlıyor.

"Vay canına, West. Bu muhteşem. Buranın *senin* evin olduğunu varsayıyorum?" Gülüyor. "Evet, burası benim evim. Ve teşekkür ederim."

Şömineye doğru yürüyüp şöminenin üzerindeki çerçeveli fotoğraflara bakıyorum. Fotoğrafların etrafına yerleştirilmiş birkaç büyük lacivert taş olduğunu fark ediyorum ve bunları kendisinin mi seçtiğini yoksa bir tasarımcının mı koyduğunu merak ediyorum.

Omzumun üzerinden bakarak, "Seninle bir restoranda falan buluşmayı umuyordum," diyorum.

Omuz silkiyor. "Bu daha özel. Fotoğraf isteyen hayranlar daha az."

Başımı salladım ve fotoğraflara doğru döndüm. Fotoğrafların çoğu West, anne babası ve iki ablasına ait. Ayrıca yeğenleriyle buz pateni yaparken çekilmiş bir fotoğrafı ve Harrison'la üniversitede çekilmiş bir başka fotoğrafı da var. Bir de benim, West'in ve Harrison'ın lise son sınıftan bir fotoğrafımız var. Balodayız ve hepimiz giyinmişiz. West'in kolunu belime doladığını ve benim ona doğru eğildiğimi fark ediyorum, Harrison ise bizden bir adım ötede duran üçüncü bir tekerlek gibi görünüyor. Hepimiz kameraya gülümsüyoruz.

"Harrison'ı bundan çıkarmayı düşündüm ama mızımızlanacağını biliyordum." West kıkırdarak arkamdan söylüyor.

Dönüp ona bakıyorum ve haklı olduğunu bilerek sırıtırıyorum. "Bu fotoğrafın hâlâ sende olduğuna inanamıyorum. Yıllardır görmemiştim."

Yüzü ciddileşiyor. "Yıllardır *gerçekten* konuşmamış olmamız seni unuttuğum anlamına gelmez."

Yutkunuyorum, aramızdaki hava açıklayamadığım bir duyguyla aniden ağırlaşıyor. Anılar, çekim, pişmanlık. Belki de üçü birden?

Aramıza biraz mesafe koyarak bir adım geri çekiliyor. "Dinle, Katarina'dan aylar önce, daha taşınmadan önce ayrıldığımı bilmeni istiyorum." Dudaklarını büzüyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor. "Gazeteler sanki her hafta bir kadından diğerine geçiyormuşum gibi yazıyor ama bu doğru değil."

"Tamam... Sürekli göz önünde olmak berbat bir şey olmalı."

"Her zaman eğlenceli değil." Gülümsüyor. "Tabii ki çıktım ama her hafta farklı bir kızla çıkacak vaktim bile yok. İstesem bile." Bir kahkaha atıyor. "Ki istemiyorum," diye ekliyor son kısmı, sanki aksini düşüneceğinden endişelenmiş gibi gözlerini kocaman açarak.

Kıkırdıyorum. "Sana inanıyorum."

Omuzları gevşer. "Her neyse. Akşam yemeği hazır. Aç mısın?"

"Öyleyim aslında. Yemek yaptın mı?" Bir kaşımı çattım. West'in yemek pişirdiğini hiç hatırlamıyorum.

Gülüyor. "Ben yaptım. Umarım iyi olmuştur. Kanada'da eğlenmek için aşçılık dersleri aldım. Paket servislerden sıkıldım." Ellerini ceplerine sokuyor ve yıllar önce tanıdığım çocuk gibi görünüyor.

"Harika olacağına eminim. Ev yapımı her şey bir zevktir."

Yuvarlak yemek masasını işaret ediyor. Ahşap modaya uygun bir şekilde yıpranmış görünüyor ve etrafı uyumlu döşemeli sandalyelerle çevrili. Masa iki kişilik ve mutfığa girip fırından bir tepsi çıkarmadan önce sandalyemi benim için çekiyor.

West yemeği tabaklara koyduktan sonra mutfak tezgahından bir tablet alıyor, ekrana birkaç kez dokunuyor ve odada hafifçe müzik çalmaya başlıyor. Müzik neşeli ve Fransızca, sanırım Carla Bruni'ye ait.

Mutfaktan bana gülümsüyor ve ben de gülüyorum. "Vay canına, şimdi çok süslüsün. Fransız müziği dinliyorsun."

Gülüyor, çocukluğumdan hatırladığım bir gülüş bu. Kendini tutmuyor ya da kimseyi etkilemeye çalışmıyor, sadece normal, şapşal kahkahasını atıyor. Bu kalbimi ısıtıyor.

"Ben senin birlikte büyüdüğün çocuğum. Farklı olan tek şey banka hesabım." Bana abartılı bir şekilde göz kırptıyor ve ben de kıkırdıyorum.

Bu normal ve rahat hissettiriyor, bu da bana bunu düzeltebileceğimize dair umut veriyor... *bu* her neyse, aramızda oluyor.

Fırında tavuğumu kestim. Bir ısırık almadan önce "Gelirinizin yanı sıra kesinlikle değişen birkaç şey var" diyorum. Ekmekli tavuk tuzlu ve lezzetli.

Başını yana çeviriyor. "Gerçekten mi? Ne gibi?"

Yutkunuyorum ve bir yudum su içiyorum. "Başlangıç olarak, artık göğüs kılların var." Kıs kıs gülüyorum.

Gömleğinin üst kısmından görünen saçlarına bakıyor. Sırıttıyor ve bana bakıyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Göğsüme baktığına inanamıyorum, ben sadece seksi bir vücuttan fazlasıyım, biliyorsun."

Ağzının bir köşesinin gülmesini bastırıyormuş gibi yukarı kalktığını fark etmeden önce çenem hafifçe düşüyor. Şakacı bir şekilde omzuna vuruyorum ve vay canına, çok sağlam ve kaslı bir omuz.

"Kendini çok beğeniyorsun," diyorum gülerek.

Tıpkı lisedeki gibi kahkahalarla gülerken başı geriye düşüyor. "Özür dilerim, dayanamadım." West çenesindeki kılları ovuşturuyor. "Artık ben de sakal bırakabilirim."

"Fark ettim. Güzel görünüyor." Bu kadar açık sözlü olduğum için pişmanlık duyarak kızardım.

"Teşekkürler," diyor West gülümseyerek. "Harrison'ın sakal bırakma yeteneğini hep kıskanmışımdır."

Gülüyorum. "Peki ya ben? Hiç değiştim mi?"

Yanaklarında ve boynunda bir kızarıklık belirliyor. Bronz teni ve kısa sakalıyla zar zor fark ediliyor. Bir kahkaha atıyor. "Um, evet."

Sanki bu onu soruya cevap vermek zorunda bırakmayacakmış gibi ağzına büyük bir tavuk lokması atıyor.

Dudaklarımı büzüyorum, bunu açıklamadığı için sinirleniyorum. "Nasıl yani?" diye sordum.

Yemekle dolu olan ağzını işaret ediyor ve ağzı dolu olduğu için cevap veremeyeceğini söylemek istercesine gözlerini açıyor.

Kollarımı kavuşturup sandalyemde arkama yaslanıyorum ve bitirmesini bekliyorum. Saat takmadığım halde bileğimi kontrol ediyorum, sadece cevabını beklediğimi belli etmek için.

Yutkunur ve suyundan bir yudum alır. Neredeyse tüm bardağı bitirene kadar içmeye devam ediyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Aman Tanrım. Sadece soruya cevap ver! Ben seninkini cevapladım."

Derin bir nefes alır ve yavaşça üfler. "Pekala. Pekala..." Boğazını temizler. "Sen her zaman güzeldin, Mel. Ama bir prenses gibi

Büyük mavi gözlerin ve her şeyinle bir hikaye kitabı." Devam etmeden önce suyunu bitiriyor. "Ama şimdi güzel bir *kadınsın*. Kendine güvenen, güçlü bir kraliçeye dönüştün. Artık prenses gibi değilsin."

Bunu söylerken bakışları benimkilerden ayrılmıyor. Sesinde artık mizahtan eser yok. Yanaklarımın tekrar ısındığını hissediyorum -aslında, tüm vücudum aniden ısınıyor.

"Oh, teşekkür ederim." Serinlemek için soğuk suyumdan bir yudum alıyorum.

BÖLÜM ON BİR

BATI

Evimde MELANIE'nin yanında oturmak, onun gözlerinin içine bakmak... sanki son beş yıldır uyurgezerlik yapıyormuşum da sonunda uyanmışım gibi hissettiriyor. Hokeyin bana hissettirdiğinden daha fazla uyanıklık, hatta bir maçı kazanmaktan bile. Ona karşı hissettiklerimin öylece geçip gideceğini, beni onun gibi hissettirecek birini bulabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ona olan hislerimin aptalca bir gençlik aşkı olduğunu.

Ona bir kızıdan bir kadına, bir prenesten bir kraliçeye dönüştüğünü söylediğimde yalan söylemiyordum... ama muhteşem mavi gözleri hala aynı. Derin mavi renkleri beni her zaman büyülemiştir. Benim gözlerim o kadar açık mavi ki neredeyse gri. Ama Melanie'nin büyük, yuvarlak gözleri koyu azurit mavisi. Azurit uzun zamandır en sevdiğim renktir ve kendimi mantomdaki azurit taşlarının sadece dekorasyon amaçlı olduğuna ikna etmişim. Ama aslında bana onun gözlerini hatırlatıyorlardı.

Yemeğimizi bitirdik ve tabaklarımızı mutfığa götürdüm. Melanie su sürahisi ve bardaklarla peşimden geliyor. "Bunları almak zorunda değilsin, sen benim misafirimsin," diyorum.

"Önemli değil. Sonuçta yemeği sen yaptın. En azından temizliğe yardım edebilirim." Musluğu açıp fırçayı ve sabunu aldı.

Kararlı görünüyor, o yüzden itiraz etmiyorum. Ayrıca, temizlik ve düzenlemeyi gerçekten sevdiğini biliyorum. Küçük eşyaları bulaşık makinesine koyarak ona yardım ediyorum ve o da bu gece kullandığım tavayı yıkamaya başlıyor. Sanki eski evli çiftler gibiyiz ve ben bundan nefret etmiyorum.

"Harrison gelecek hafta ziyarete mi geliyor?" Ben soruyorum.

"Evet! Onu göreceğim için heyecanlıyım. Çalışma programı nedeniyle yılda sadece bir kez geliyor."

Tezgâha yaslanıyorum. "Ona Eagles'ta bir iş bulabileceğimi söyleyip duruyorum. İyi bir fizyoterapist her zaman ihtiyacımız var."

"Oh, bu harika olurdu! Gerçi Philadelphia'daki işini çok seviyor, taşınacağından emin değilim." Omuz silkiyor ama tavayı ovmaya devam ediyor.

"Ziyarete geldiğinde nerede kalıyor?"

Burnunu kırıstırıyor. "Onun oteli var; benim evim çok küçük. Sadece bana ve oda arkadaşına yetecek kadar yer var."

Bir havlu kapıyorum ve yıkadığı bulaşıkları kurulamaya başlıyorum. "Oda arkadaşın mı var?"

Şaşırmamalıyım; D.C. pahalı bir yer ve muhtemelen bir oda arkadaşıyla kendini daha güvende hissediyordur. Ya bir erkekse? Onu öldürürüm.

"Evet!" Sırıttırıyor ve bana başka bir tabak uzatıyor. "Noel. Üniversitede tanıştık. O zaten doktorası üzerinde çalışıyordu ama kütüphanede karşılaştık ve birbirimize vurulduk."

İçimden rahat bir nefes alıyorum. "Çok havalı, bir ara onunla tanışmam gerekecek."

Sırıttırıyor. "Tamam, ama bilmelisin ki... spordan nefret eder."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne? Neden?"

"O bir tarih profesörü. Şu kitapçı akademik tiplerden biri." Kendi kendine kıkırdıyor, sanki aklına komik bir anı gelmiş gibi. "Sadece *Yüzüklerin Efendisi* koleksiyonları için koca bir kitaplığı var."

"Vay canına, belki onu hokey bağımlısı yapabiliriz." Ben gülüyorum.

"Bu asla olmayacak," diyor bana bakarak. Gözlerinde meydan okuyan bir parıltı var.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Meydan okuma kabul edildi."

Gülüyor ve bu kalbimi hafifletiyor. Bu sesi seviyorum. Melanie son tabağı yıkıyor ve bana uzatıyor. Tabağı ondan aldığımda ellerimiz birbirine değiyor ve gözlerimiz buluşuyor. Elini tutup kafede yaptığım gibi onu kendime çekmek istiyorum ama kızarıp başka tarafa bakıyor. Gülümsememi engelliyor, elde edilmesi zoru oynaması hoşuma gidiyor. Katarına gibi kadınlarla çıktıktan sonra bu bana daha da çekici geliyor.

Tabağı kurulayıp kaldırdıktan sonra mutfak lavabosunu ovmakta olan Melanie'ye doğru yürüyorum. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Mel, keser misin şunu?" Kıkırdıyorum. "Temizlikçim yarın geliyor."

Bana bakıyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Şampuanının kokusunu alıyorum; gözlerimi kapatıp tadını çıkarmak istiyorum. Aynı bitkisel

Hatırladığım şampuan kokusu. Boğazını temizliyor ve bir adım geri atıyor. Belli ki yavaş hareket etmem gerekiyor; hâlâ onun güvenini kazanmam gerekiyor.

Ortamı yumuşatmaya çalışarak, "Harrison'dan burada kalmasını istesem sorun olur mu? Birlikte geçireceğiniz zamanı bölmek istemem ama bir sürü odam var." Bir üst kata çıkan merdiveni işaret ediyorum.

"Oh, tabii ki! Eminim buna bayılacaktır. Hem metroya da çok yakınsınız, yani benim evime gelmesi çok uzun sürmez."

"Buraya metroyla mı geldin?" Sesim istediğimden daha yüksek çıkıyor ve kaşlarının hafifçe kalkmasına neden oluyor. Günün bu geç saatinde Melanie'nin metroda o kadar yabancıyla birlikte olması tüylerimi diken diken ediyor.

Kollarını kavuşturuyor. "Neredeyse her zaman metroya binerim, böylece trafikle uğraşmak zorunda kalmam. Birkaç yıldır burada yaşıyorum West. Kendimi nasıl koruyacağımı biliyorum."

Ellerimi savunmak için havaya kaldırdım. "Tamam, tamam. Özür dilerim. Sadece sana bir şey olması fikrinden nefret ediyorum."

Melanie alt dudağını ısırtıyor, bu da bende onu öpme isteği uyandırıyor. Bir elini saçlarında gezdiriyor ve boğazını temizliyor. "Peki, büyük turu ben mi yapacağım?"

"Evet, tabii." Hâlâ bana gönderdiği video hakkında onunla konuşmak istiyorum. Düşüncesi bile içimi ürpertiyor. Akşamımız çok keyifli geçtiği için bu konuyu açmaktan çekiniyorum. Ama bunu hiç olmamış gibi halının altına süpürmeye devam edemeyiz.

Gülümsüyor ve merdivenlere doğru koşuyor, ben de onun heyecanına gülüyorum. Evimin geri kalanının ne kadar boş olduğunu fark ettiğinde büyük hayal kırıklığına uğrayacak. Merdivenlerin başında duruyor ve bana bakıyor. Dudakları bana ders verecekmiş gibi bükülüyor. En tepede ona katılıyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum. İkinci kat Xbox, düz ekran televizyon ve iki oyun koltuğu dışında boş.

"Gerçekten mi? Burada sahip olduğunuz tek şey bu mu?"

Omuz silkiyorum. "Takım arkadaşlarım bazen bize gelir ve oyun oynarız."

Televizyona doğru yürüdü ve bir NHL Xbox oyun kutusu aldı. Bana dönmeden önce bir süre etrafına bakındı. "Sahip olduğun *tek* oyun bu mu?"

Sırıttıyorum. "Ne bekliyordun ki? Hokey ve ara sıra oynadığım golf dışında hobiye ayıracak vaktim yok. "

Gülüyor. "Şimdi de golf mü oynuyorsun?"

"O kadar iyi değilim ama farklı hayır kurumları için para toplanan turnuvalara katılmak eğlenceli. Hatta geçen yıl Harry Styles ile golf oynadım."

Çenesi düştü. "Ne? Benim bundan nasıl haberim olmaz? Ben *çok* kıskanıyorum."

"Öyle olacağını biliyordum." Ağzımın bir köşesi sırtarak yukarı kalkıyor. "Hadi, üçüncü kata çıkalım."

"Tamam, ama Harry Styles hakkında konuşmamız bitmedi."

Bir kahkahayı bastırmaya çalışırken omuzlarım titriyor. Yukarı çıkmakta tereddüt ediyor, onun yerine koridora bakıyor. "Bu katta başka bir şey yok, sadece iki boş yatak odası var. Harrison gelmeden önce biraz mobilya almam gerekecek."

Başını iki yana sallıyor. "Seni ve Harrison'ı her gece geç saatlere kadar oturup eskiden yaptığınız gibi video oyunları oynarken hayal edebiliyorum."

Bu düşünceye gülümsüyorum; bu bana oldukça iyi geliyor, ancak şimdi sabahın köründe kalkıp antrenmana gitmem gerekiyor.

Melanie önümde merdivenlerden yukarı yürüyor ve ben onu süzmemek için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine onu takip ederken ayaklarıma bakıyorum.

Yıldızların tepesine ulaşır ve nefesi kesilir. "West, bu muhteşem."

Yanında duruyorum ve alaycı bir tavırla kollarımı kavuşturuyorum.

"Ben gerçekten sert ve erkeksi olmak istiyordum."

Gülüyor. "Tamam, sert, erkeksi ve muhteşem." "Çok daha iyi." Göz kırpyorum.

Gözlerini deviriyor ve ana süitimde dolaşarak detayları inceliyor. Üçüncü katın tamamı eğimli tavanlara sahip rahat bir ana süit. Eskiden büyük bir çatı katıymış ama ana odaya dönüştürülmüş. Alan sadece benim için çok büyük ama güzel ve eşsiz. Cumbalı pencere gün boyunca doğal ışığın içeri girmesini sağlıyor, ancak şu anda dışarısı karanlık olduğu için koyu mavi perdeler çekilmiş durumda. Duvarlar *keten* rengine boyanmış - bunu bana tasarımcım söyledi - ve yatak takımları ve yastıklar beyaz. Ana kattaki dekor alt kattakinden daha minimalist ama yatağımın üzerinde büyük bir tablo asılı. Bir azurit taşı resmi. Resim yakınlaştırılmış gibi görünüyor, böylece taşın parlak dokularını ve renklerini görebiliyorsunuz. Bu benim en sevdiğim parça.

Melanie bir dakika boyunca tabloyu inceledi. "Bu mavi taşları gerçekten seviyorsun, ha?"

Uzun kirpiklerinin vurguladığı iri mavi gözlerine bakıyorum. "Azurit mavisi şimdiye kadar gördüğüm en güzel renk."

Bakışlarımı tutuyor, yüzünde meraklı bir ifade var. Turuna devam etmeden önce bir saniye beni inceliyor. Ana banyonun ışığını yakıyor ve tekrar soluk soluğa kalıyor.

"Bu kadar göz alıcı bir banyonuzun olması tamamen haksızlık. Bu alan bir erkek için boşa harcanmış. O küveti hiç kullandın mı?!"

Geniş banyonun kapısında onun yanında duruyorum. Yenilenmiş ayaklı küvet, mermer zeminlerle birlikte mükemmel bir şekilde cilalanmış. Her yöne su fişkirtan devasa bir buhar duşu da var ve her şey evimin geri kalanıyla aynı altın donanıma sahip.

"Aslında var. Sıcak bir epsom tuzu banyosuna girmek ağrıyan kasları rahatlatmak için harikadır," diye itiraf ediyorum. "Ama ben kesinlikle duşu tercih ederim."

Çıplak ayaklarımdan gövdeyi inceliyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor. Yanakları kıpkırmızı oldu. Banyo konusu belli ki onu rahatsız ediyor ya da utandırıyor? Birkaç adım geri çekiliyorum ve o da beni takip ediyor, odadan çıkarken banyonun ışığını kapatıyor.

Sonra, eski dizüstü bilgisayarımın durduğu şifonyerime doğru yürüdü. Şaşkın bir ifadeyle dönüp bana baktı. "O büyük banka hesabına rağmen hâlâ bu eski dizüstü bilgisayara mı sahiptin?"

"Bu özel bir şey." Ellerimi ceplerime soktum, gergin hissediyordum. Gözleri kısıldı. "Nasıl yani?"

Yavaşça yutkunuyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Çünkü bana gönderdiğin videoyu o dizüstü bilgisayara kaydettim."

Gözleri şaşkınlıkla açılır ve tavrı değişir. Rahat Melanie gitmiş, yerine endişeli Melanie gelmiştir.

"Ama neden?" diye sorar, sesi duygu yüklüdür.

Ona bir adım daha yaklaşarak cevap verdim: "Çünkü ben de sana aşkıttım. Her zaman öyleydim."

Aramızdaki hava geçmiş yılların söylenmemiş sözleri ve duygularıyla ağırlaşıyor. Yüzünden bir damla gözyaşı süzülüyor ve ben iki büyük adım atarak önünde duruyorum. Yanağındaki gözyaşını silmek için elimi kaldırıyorum ve şaşkınlıkla bana izin veriyor.

BÖLÜM ON İKİ

MELANIE

WEST'İN YOĞUN GAZINI TUTARKEN, bir gözyaşı daha serbest kalır. "Neden bana yalan söyledin?"

Ağır ağır iç çektiğini duyuyorum. "Harrison'la yaptığımız aptal anlaşma dışında mı?" Duraklıyor ve ben de dönüp ona bakıyorum. "Harrison'ın o gün söylediği bir şey en derin korkularımı doğruladı ve senin için iyi olmayacağıma ikna oldum."

"Ne dedi?"

"Apandisit ameliyatından hemen sonraydı. Harrison yüzemediğin için ne kadar üzgün olduğundan bahsetti. Kaygılı olduğun için hayatına istikrar ve yapı katacak biriyle birlikte olman gerektiğini söyledi." Kendisine kızgınmış gibi bir elini yüzünde gezdiriyor. "Sen her zaman istikrarla büyüdün ve profesyonel olarak hokey oynarsam sana bunu veremeyeceğimi biliyordum."

Kaşlarım birbirine yaklaşıyor, sözlerini anlıyorum.

West yeniden başlıyor. "Askere alındığımda sana karşı hâlâ bir şeyler hissediyordum, bu yüzden aramıza daha da fazla mesafe koydum."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. Tüm bu yeni bilgileri özümserken bedenim kaskatı ve garip hissediyor. "Vay canına, ergen erkekler gerçekten aptalmış," diyebildim sadece.

Gergin bir kahkaha atıyor ama içinde mizah yok. "Haksız değilsin. Ama genç Weston kendini benimle mutsuz olacağına ve en iyi arkadaşımı kaybedeceğime ikna etti."

İç geçiriyor ve elimi tutuyor. Büyük eli benimkini sarıyor. "Videonu bayıldım Mel. Kaç kere izlediğimden utanıyorum. Seni incittiğim için çok üzgünüm. Kariyerimin senin için fazla olup olmayacağına karar vermen için sana bir şans vermem gerektiğini uzun zamandır fark ediyorum."

"Evet, yapmalıydın," diyorum ona, bunu söylerken gülümsemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Şimdi seni tamamen yeni bir şehirde yaşarken ve gelişirken görüyorum. Ne yapabileceğini ya da yapamayacağını düşünmekle hata etmişim." Elini yanağıma okşamak için kaldırdı. "Seni incittiğimi biliyorum ama güvenini tekrar kazanmak istiyorum. Tabii bana bu şans verirsen."

Cevap veremeyecek kadar duygu seline kapılmış durumdayım. Sadece buna bir şans vermek istemesi değil, duyguları hakkında bana yalan söylemesi ve benim zayıf olduğumu varsayması. Çok kızgınım ama yine de o bana bu kadar yakinken düşünemiyorum.

Ondan uzaklaşarak merdivenlere doğru dönüyorum. "Şu anda düşünemiyorum bile West. Ben çok..." Sesimin yükselmesini engellemek için dişlerimi sıkıyorum. "Sana çok kızgınım."

Utanmış bir ifadeyle ayaklarına bakıyor.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra ekliyor: "Dinle, bunun kafamızı kurcalayan bir sürü şey olduğunu biliyorum. Sabah erkenden uçağım var; batı yakasında iki deplasman maçımız var." Sanki ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi duraklıyor. "Düşünmek için biraz zaman ayırın, ihtiyacınız olan tüm zamanı ayırın. Buna bir şans verip veremeyeceğimizi bana bildirir misin? Eğer beni affedebilirsen?"

Ne diyeceğimi bilemeden öylece duruyorum. Bir süre birbirimize bakıyoruz. Duygular bedenimde o kadar hızlı dönüyor ki başım dönüyor. Sonunda kelimelerimi kullanma yeteneğimi yeniden kazandığımda, "Geç oldu, eve gitmem gerek" diyorum.

"Mel, seni eve bırakayım."

İnledim. "İyi olacağım West. Ben zayıf *değilim*."

Sözlerim yüzüne bir tokat gibi inmiş gibi kafasını geriye atıyor. Tepkisini görmezden gelerek dönüyorum ve merdivenlerden inmeye başlıyorum.

Ön kapıya vardığımda topuklularımı tekrar giydim.

"Metro tamamen güvenli." Aslında bu saatte metroya binmekten nefret ediyorum, ama bunu kabul etmeyi reddediyorum çünkü kızgınım, kırgınım ve... ve... hala sinir bozucu bir şekilde ona ilgi duyuyorum.

İç çekiyor. "En azından arabamı eve bırakır mısın?"

Dudaklarımı birleştiriyorum. Metroya binmektense eve arabayla gitmeyi tercih ederim. "Ama o zaman ne kullanacaksın?"

Burnunu kırııştırıyor. "Um... Birden fazla arabam var. Tesla'yı mı, Land Cruiser'ı mı yoksa Mercedes'i mi kullanmak istersin?"

Bir saat sonra West'in kırmızı Mercedes'iyle apartmanıma geri döndüm. Hayatımda bir aracı park ederken hiç bu kadar gergin olmamıştım. Arabayı park ettim ve bu güzel arabayı sürdürdüğüm için rahat bir nefes aldım.

Eve sağ salim. Geç oldu ve duygusal olarak tükendim ama uykuya dalmamın saatler alacağını biliyorum.

Hiçbir esansiyel yağ ya da ağırlıklı battaniye endişeli düşüncelerimi ya da midemi burkan acıyı ortadan kaldıramaz.

Ertesi sabah alarmım erken çaldığında kendimi kamyon çarpmış gibi hissediyorum. Aşırı düşünmek ve yatağınızda dönüp durmak sizi çok yorabilir.

Kendimi yataktan zorlayarak nane esansiyel yağımı alıyorum. Ferahlatıcı kokuyu içime çekiyor, ardından zonklayan baş ağrımı yatıştırmak için şakaklarıma birkaç damla damlatıyorum.

West'in birkaç günlüğüne şehir dışında olması beni rahatlattı, böylece dün gece söylediği her şeyi sindirebileceğim. Onu affedip affedemeyeceğime ve ilerleyip ilerleyemeyeceğime karar vermeliyim. Ona tekrar güvenmeyi öğrenebilir miyim?

Ve kendime karşı dürüst olursam, profesyonel bir sporcuyla birlikte olmanın getireceği kasırgayı kaldırabilir miyim gerçekten *bilmiyorum*. Peki şüpheleri tamamen yersiz miydi?

Bunu düşündükçe Harrison'ın haklı olup olmadığını merak ediyorum. Programlar ve organizasyon konusunda başarılıyım. Ama yine de, bir şeyin zor olması, imkansız olduğu anlamına gelmez.

Aynaya baktığımda, yansımam karşısında neredeyse nefesim kesiliyor. Saçlarım kuş yuvası gibi dağılmış ve gözlerimin altındaki koyu halkalar beni yaklaşık seksen yaşında gösteriyor. Mutfağa gitmeden önce üzerime ekose bir pantolon ve beyaz bir kazak giyiyorum. Noel çoktan uyanmış ve ocakta çaydanlığı ısıtmaya başlamıştı.

Ahh, beni çok iyi tanıyor. O benden çok daha fazla sabah insanı; yeni uyandığı bile söylenemez. Sarı buklelerini çoktan düzeltilmiş ve iş için siyah elbise pantolonu, klasik beyaz bir düğme-up ve kahverengi pantolon askısı giymiş. Noel yaşlı bir ruh ve kıyafetleri kesinlikle bunu yansıtır.

"Günaydın!" diye cıvıldıyor. "Dün gece yemek nasıldı?"

Nefesimi üfledim. "Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"En baştan başla!" diyor bana, çaydanlıktan iki fincana sıcak su doldurmadan önce.

West'le geçirdiğim akşamın ayrıntılarını anlatıyorum; akşam yemeğinden ev turuna ve bana karşı bir şey hissetmediği konusunda yalan söylediğini itiraf etmesine kadar. "O zaman bana aşık olduğunu söylemişti... ve *hala* da öyle."

Çenesi düştü. "Vay canına." Gözleri yaşlarla parlıyor. "Sabahın altısından önce beni ağlatmak zorunda mıydın?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Kusura bakmayın ama siz istediniz." Tezgâhın üzerindeki kutudan bir poşet çay alıp sıcak suyumda demliyorum. "Tüm bu olanlarla ilgili duygularımı nasıl sıralayacağımı bilemiyorum."

Alay ediyor. "Neden onun evine koşup tüm bebeklerini doğurmak istediğini söylemiyorsun?"

"Ne kadar romantik olduğunu unutmuşum," diyorum gülerek ve çayımdan bir yudum alıyorum. "Katarina ile olanlar gibi mi? Ona pençelerini geçirmek isteyen her kadınla uğraşmak zorunda kalacağım. Halkın ilgisi, magazin basını ve onun sürekli seyahat etmesi." Dramatik etki için gözlerimi büyütüyorum.

Noel anlayışla başını sallıyor. "Evet, o kadar ünlü biriyle birlikte olmanın kesinlikle zorlukları olacaktır. Sanırım West ile birlikte olup zorluklarla yüzleşmeyi mi yoksa onsuz olmayı mı tercih edeceğine karar vermelisin."

"Onsuz olmak kulağa oldukça korkunç geliyor." Derin bir nefes alıyorum. "Birkaç günlüğüne şehir dışında. O yokken bunu düşünmemi söyledi."

Kendi çayından bir yudum yutuyor. "İşlemeniz gereken çok şey var."

"İş için hazırlanmam gerek. Akıl hocam olduğun için teşekkürler." Gülümsüyorum ve o da bana doğru bir adım atıp beni kucaklıyor.

Noel hâlâ bana sarılırken fısıldıyor: "Lütfen #KissinKershaw yazan tişörtlerden sipariş edebilir miyim?"

BÖLÜM ON ÜÇ

BATI

Genelde deplasman maçları için seyahat etmeyi severim. Yeni bir şehir görmek ve farklı bir arenada oynamak heyecan verici. Ama bu sefer, Melanie'nin ne düşündüğü konusunda endişeliyim. Yıllar önce duygularım hakkında yalan söylediğimi itiraf ettiğimde çok yıkılmış görünüyordu. Zeki ve bağımsız bir kadın olduğu apaçık ortadayken kariyerimle başa çıkamayacağını düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Kendi seçimini yapmasına izin vermek yerine, onun yerine ben seçim yaptım. Ve bunu yaptığım için kendimi büyük bir pislik gibi hissediyorum. O haklı... ergenlik çağındaki çocuklar aptaldır.

Bu yaşam tarzı hiçbirimiz için kolay değil. Yoğun antrenman programımız ve seyahatlerimiz arasında, eşleri ve çocukları olan takım arkadaşlarımız en zorunu yaşıyor. Sürekli ailelerinden uzakta olmak zorlayıcı olmalı. Ama sanırım günün sonunda sevdiklerinizin yanına döndüğünüzde buna değişiyor.

Ben de Mel'le kendim için bunu isterdim. Uzun yolculuklardan sonra eve dönmek, onu kollarımda tutmak.

Bugün takımım ve ben Kuzey Kaliforniya'dan Güney Kaliforniya'ya uçuyoruz. Dün geceki maçımızı kazandık ve bu gece bir galibiyet daha almayı umuyoruz. Remy'nin yanında oturuyorum. O iri bir adam, muhtemelen benden bir iki santim daha uzun, bu yüzden Eagles'ın geniş ve rahat koltukları olan bir jet kiralamasına minnettarım. Remy bir odaya girdiğinde tek kelime etmeden dikkatleri üzerine çeken adamlardan biri. Koyu renk saçları ve delici kahverengi gözleriyle, onunla ilgili her şey *lider* olduğunu haykırıyor. Kalecimiz Bruce ve Colby karşımızda oturuyor. Mitch arkamızda horluyor, her zamanki gibi herkesten kaçıyor.

Patlayan Kedicikler oyununa başladık - evet, görüldüğümüz kadar havalı değiliz - ve onların yeni bir oyunu karıştırıp dağıtmalarını beklerken Melanie için başlattığım günlüğe yazıyorum. Ona her gün mektup yazıyorum ve yarın akşam eve döndüğümde deri ciltli günlüğü ona vereceğim.

"Günlüğünü bir kenara bırak West. Sıra sende," diye alay ediyor Colby gülerek.

Bruce sarı saçlarını gözlerinden dışarı savuruyor, saçını kestirmesi lazım. Dün geceki maçta o sarı saçları gözlerinin önündeyken nasıl bu kadar çok golü engellediğinden emin değilim. "Bu günlük de neyin nesi?"

Bir kart çekiyorum ve defteri sırt çantama geri koyuyorum. "Bu bir *günlük*," diye düzeltiyorum. "Ve yıllar önce yaptığım bazı hataları düzeltiyorum."

Bruce kaşlarını çatır. "Ah, arsa kalınlaşıyor."

"Bunun Kongre üyesinin asistanıyla bir ilgisi var mı?" Colby soruyor.

Omuz silkiyorum.

Remy nefesinin altında küfreder. "Siz ikiniz onu rahat bırakır mısınız?" O bir saldırı kartı oynar ve Bruce iki kart çeker, tüm bu süre boyunca Remy'ye ters ters bakar. Ama Bruce'un sırtışı ve mavi gözlerindeki pırıltı aslında o kadar da üzgün olmadığını ele veriyor.

Telefonum bir mesajla çalışıyor ve cebimden öyle hızlı çıkarıyorum ki çocuklar kaşlarını kaldırarak bana bakıyorlar. Harrison'dan gelen bir mesaj olduğunu görünce hayal kırıklığımı bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Mel'den değil de ondan bir mesaj geleceğini bilmeliydim çünkü ona bu sabah mesaj atıp şehirdeyken bende kalabileceğini söylemiştim.

HARRISON

Bu harika olurdu, dostum. Aynı üniversite gibi, ama daha güzel bir beşik.

Snoop Dog'un etrafa para saçtığı gif

HARRISON

Bu arada Mel'le aranızda ne var?

BATI

Hala üzerinde çalışıyorum.

HARRISON

O zor biri.

Kendi kendime gülümseyerek telefonumu kaldırdım. Harrison haklı; Melanie zor biri. Kelimeleri ve onları kimin söylediğini gerçekten düşünmeden güzel kelimelere bayılacak biri değil. Düşünen ve planlayan biri olması hoşuma gidiyor. Melanie bir karar verdiğinde, bundan %100 emin olduğunu bilirsiniz. *Bizim hakkımızda* da %100 emin olabilmesi için dua ediyorum.

Telefonum Melanie için zil sesim olan One Direction'ın "One Thing" şarkısını çalmaya başladı.

Colby mavi gözlerini deviriyor ve elindeki kartları küçük masanın üzerine fırlatıyor. "Bu gidişle oyunu asla bitiremeyeceğiz," diye mırıldanıyor.

Cevap vermeden önce sessizce çocuklardan özür diledim. "Alo? Mel?" "Selam West. Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?"

"Senin için her zaman vaktim olacak," diyorum hararetle.

Remy yanımda alay ediyor ve Colby "kırbaçlanmış" diye mırıldanıyor ama bunu öksürükle gizliyor.

Gülüyor ama sesi gerginmiş gibi çıkıyor. "Pekala. Maçın nasıldı?"

"Maçlarımı izlemiyor musun?" Çocuklar soruma gülmeye başladılar ve keşke sormasaydım dedim.

"Genelde değil." Sesindeki pişmanlığı duyabiliyorum. "Üzgünüm..."

"Sorun değil, önemli bir şey değil." Soğukkanlı ve etkilenmemiş görünmeye çalışıyorum ama içimden biraz ağlamak geliyor.

Boğazını temizliyor. "Yarın konuşabilir miyiz acaba? İşten çıktıktan sonra mı?"

Kalp atışlarım hızlanıyor. Konuşmak istiyor... Birinin konuşmak istediğini söylemesi her zaman kötü değil midir? Ama konuşmaya ihtiyacımız var, umarım iyi bir konuşma olur. "Evet, tabii ki. Yarın akşam boşum."

"Oda arkadaşım yarın akşam dersi veriyor, buraya gelmek ister misin?"

"Kulağa hoş geliyor. Evinizi göreceğim için heyecanlıyım." Takım arkadaşlarımin beni dinlediğini unutarak gülümsüyorum.

Üçü de kıkırdar. Bruce öne doğru eğilerek uzun kahverengi saçlarının gözlerinin içine düşmesine neden olur ve fısıldar, "Oooh onun evine gidiyoruz. İşler ciddileşiyor." Ona ters ters bakıyorum.

"Çok heyecanlanma. Burası senin evine hiç benzemiyor." Melanie gülüyor, sesi daha rahat çıkmaya başlıyor.

"Sanırım bu, tüm odalarda gerçekten mobilyanız olduğu anlamına geliyor?" diye sordum.

"Kesinlikle maksimum kapasiteye kadar dolu," diyor alaycı bir şekilde. "Hey, buraya metroyla ya da Uber'le gelebilir misin? Sonra da arabanızla eve dönebilirsiniz."

"Emin misiniz? İstersen kullanabilirsin. Benim için sakıncası yok."

"Teşekkürler ama arabam var. Sadece trafikten ve paralel park etmekten kaçınmak için metroyu tercih ediyorum."

Kafenin önüne paralel park edişini hatırlayarak sırtıtıyorum. "Anlaşılabilir. Bana adresini mesaj at, yarın orada olacağım."

"Tamam, yarın görüşürüz."

Görüşmeyi sonlandırdık ve kendimi hafiflemiş hissettim. Beni tekrar görmek isteyip istemeyeceğini merak etmenin ağırlığı artık üzerimde değil. Sesi olumlu geliyordu, umarım bu iyiye işarettir.

Yarın gece bana bir şans verip vermeyeceğini öğreneceğim... ya da savaşıma devam etmem gerekip gerekmediğini.

BÖLÜM ON DÖRT

MELANIE

YÜZMEDEN EVE GELDİKTEN SONRA, BİR PROTEİN YAPARIM
Akşam yemeği için smoothie ve sonra annemle FaceTime yapabilmek için yatak odama geri yürüyeceğim. Bugün gergin hissediyordum, bu yüzden eve gelmeden önce tur yüzdüm. Yüzmek hatırladığım kadar terapötikti. Sonrasında kendimi çok daha sakin hissettim. Ama su bana tavsiye veremez, annem verebilir. Ayrıca, o meşhur videoyu ve West ile aramızdaki geçmişi zaten biliyor.

O zamanlar West'in duygularıma karşılık verdiğinden çok emin görünüyordu. Aradan beş yıl geçmesine rağmen şimdi onun hakkındaki düşüncelerini duymak istiyorum.

Videonun bağlanmasını beklerken yatağıma yerleşip rahatlıyorum. Annemin yüzü ekranda belirdiğinde, telefonunu kucağında tutuyor ve gözlüklerini ayarlıyordu. Telefonunu hoş olmayan bir açıyla tutuyor olsa da, bana hala çok hoş görünüyor.

"Merhaba, tatlım!" Genişçe gülümsüyor.

"Selam anne!" Ben de ona gülümsüyorum. "Seni özledim."

Baba kadraja girip el sallıyor. "Nasılmış benim küçük kızım?" Gülüyorum. "Selam baba. Ben de seni özledim."

"Minnesota'ya ne zaman dönüyorsun? Çok uzaktasın, bilmiyor musun?" Babam göz kırparak soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Biliyorum. Biliyorum. Keşke orada siyasi asistanlar için iş ilanları olsaydı."

Babam kıkırdar. "Tamam, siz iki güzel hanımın sohbet etmesine izin vereceğim. Seni seviyorum, Mel."

"Ben de seni seviyorum, baba!" El sallıyorum ve o da sırıtıyor.

Sadece ben ve annem kaldığımızda, ekrandan beni inceliyor. "Aklında ne var? Konuşmak istediğin bir şey olduğunu söyleyebilirim."

Başımı salladım. "Senden asla bir şey saklayamam, değil mi?"

"Hayır, bu bir annenin süper gücü, çocuklarını okumak." Sırıttıyor ve gözlüklerini burnunun ucuna kadar kaydırıyor. "Bunun Weston Kershaw ile bir ilgisi yok, değil mi?"

Gözlerimi ona dikiyorum ama o gülümsemeye devam ediyor. "Nereden biliyorsun?"

"Annesi bana ikinizin kahve içtiğini söyledi."

Tabii ki annelerimiz bunu çoktan konuşmuştur. Gözlerimi devirmeye direniyorum. "Evet, konuştuk. Benim için çay. Ama beni akşam yemeğine de davet etti."

"Ve?" Koltuğunun ucundaymış gibi ekrana doğru eğiliyor.

Alt dudağımı ısırdım. "Kısaca beni her zaman sevdiğini söyledi." Yastığa sıkıca sarılıyorum ve onun yanıtını bekliyorum.

"Bunu itiraf etmesinin zamanı gelmişti." Derin bir nefes üflüyor. "Biliyorsun, erkeklerin beyinleri yirmi beş yaşına kadar gelişmeyi tamamlamaz. Bu yüzden sonunda bazı şeyleri anlamış olması mantıklı."

Bunu daha sonra Google'da aratıp doğru olup olmadığına bakacağım. Eminim doğrudur. "Ama anne..." Duraksadım.

"Sorun nedir?" Kaşları endişeyle çatıldı.

"West'in yaşam tarzıyla benim kaygılarımın bir araya gelmesinin felakete davetiye çıkarmasından endişe ediyorum. İnsanlar o kafede fotoğraflarımızı çekerken neredeyse panik atak geçiriyordum." İç çekiyorum. "Oh, bir de ona yaltaklanan kadınlar var. Ya bununla başa çıkamazsam?"

"Melanie, sen her zaman aklına koyduğun her şeyi yapabildin. Elbette planlı olabilirsin ama aynı zamanda kararlısın da. Eğer istediğin Batı ise, bir yolunu bulursun." Bana her zamanki gibi gülümsüyor, her şeyi yoluna koyacakmış gibi görünen bir gülümseme.

"West'i istiyorum."

Gülümsemesi büyüyor, yanakları gözlüklerini hafifçe yukarı itiyor. "Onun kaosuna biraz istikrar getirebilirsin. Bence birbirinizin büyümesine yardımcı olabilirsiniz."

Gülüyorum. "Umarım haklısındır."

Annem başıyla onaylıyor ve kitap kulübüne gitmek üzere ayrılmadan önce birkaç dakika daha sohbet ediyoruz. Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve yarın West'e söylemek istediklerim konusunda kendime daha çok güveniyorum.

Ertesi gün, işte tam bir enkazdım. Gömleğime kahve döktüm, Madden'a Indiana senatörüne gitmesi gereken bir e-posta gönderdim ve Madden'ın programına yanlış zamanda bir randevu koyarak randevuyu kaçırmasına neden oldum.

Benim hatalarıma üzüldüğünden daha çok sağlığımla ilgileniyor gibi görünüyor. Onu defalarca iyi olduğuma ve hastalık izni almam gerekmediğine ikna etmek zorunda kaldım.

Saat nihayet akşam altı olduğunda, eşyalarımı toplayıp Madden'a veda ediyorum. Akşam yemeği için hazır tavuk kinoa kasesi siparişimi almak üzere birkaç blok yürüyerek en sevdiğim restorana gidiyorum. Burası tamamen organik ve serbest dolaşan malzemeler kullanıyor, yani endişemi tetikleyecek bir şey yok. Geçen sefer akşam yemeğini West yapmıştı, bu akşam da ben halledeceğim. Bir şeyler pişirirdim ama saat altıyı geçti ve ben daha evde bile değilim.

Otuz dakika sonra daireme giriyorum. Noel haftada bir akşam dersi verdiği için sessiz. West geldiğinde düzgün görünmesi için dün gece evi temizleyip topladığımdan emin oldum. Zaten hiç dağınık değildi. Çoğunlukla Noel'in eşyalarını toplayıp odasına atmak zorunda kaldım. Tamam, onları oraya atmadım; her şeyi düzgünce yerleştirdim. Elimde değildi.

Mutfaktaki saate bakarak, işten kalma kahve lekeli gömleğimi değiştirmek için ne kadar zamanım olduğunu hesaplıyorum. Sekiz dakika. Mükemmel. Aceleyle odama dönüp iş kıyafetlerimi çıkarıyorum ve siyah tayt, gri v yaka tişört ve ekose düğmeli bir bluz giyiyorum. Aynaya bakıp saçlarımı biraz kabartıyorum ve rujumu tazeliyorum. Ön kapı çalınıyor ve midem bulanıyor.

Derin bir nefes alarak koridorda ön kapıya doğru yürüyorum. Gözetleme deliğinden bakıyorum ve West'in iri gövdesiyle koridoru doldurduğunu görüyorum. Gerginmiş gibi sol ayağını sağ ayağına doğru sürüyerek yürüyor. Tek gergin olanın ben olmadığımı sevindim.

Kapıyı ben açtım. Beni görünce omuzları gözle görülür biçimde gevşiyor ve gülümsüyor. "Hey, Mel." Beni kucaklıyor, sıcaklığıyla sarmalıyor ve gerginliğim unutuluyor.

Beni yanağımdan öpecek kadar uzaklaşıyor ve yumuşak dudaklarının hissi her yerimin ısınmasına ve karıncalanmasına neden oluyor. Bu, eski sevgilim Jeff'e verdiğim tepkiden çok daha fazlası.

"Döndüğüne sevindim. İçeri gelsene."

O içeri giriyor ve ben de kapıyı arkamızdan kapatıyorum. West gözlerini kapatıyor ve içine çekiyor. "Burası senin gibi kokuyor. Sana bunu daha önce söyledim mi bilmiyorum ama şampuanının kokusuna bayılıyorum."

Gülümsüyorum ve kızarmamaya çalışıyorum. Başarısız oldum. "Teşekkür ederim. Organik ve esansiyel yağlarla aşılınmış."

"Biraz almam gerekecek." Sırıyor. "Burası harika bir daire ve mahalle de güvenli görünüyor."

"Merak etmeyin, Mercedes'inizin tüm lastikleri hâlâ yerinde."

Bana doğru bir adım attı. "Ben sadece *senin* güvenliğini önemsiyorum. Arabanın bir önemi yok."

"Geçen gece söylediğin her şeyde ciddi miydin?" Kendimi durduramadan ağızımdan kaçırdım.

"Her kelimesinde ciddiydim. Seni seviyorum Mel," dedi, yüz ifadesi ciddiydi. "Senin için bir şeyim var." Elini arkaya uzatıp arka cebinden küçük deri bir defter çıkarıyor.

"Sana her gün bu günlüğe mektup yazıyorum." Günlüğü Ben.

Karmaşık çiçek desenli hoş bir deri günlük ve benim adım köşeye kazınmış. "Vay canına, teşekkür ederim. Bu çok güzel."

"Deplasman maçları için her ayrılmak zorunda kaldığımda yanıma alacağım ve sana yazacağım. Döndüğümde okuman için sana vereceğim."

Dökülmemiş gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor. Gözlerimi hızla kırıştırarak gözyaşlarımı uzaklaştırmaya çalışıyorum.

West elini çenemin altına koyuyor ve yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. "Telafi etmem gereken beş yılım var."

Kollarımı boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım. West'in kolları belime dolanıyor ve birkaç dakika boyunca küçük oturma odamda birbirimize sarılarak duruyoruz. Vay canına, ona sarılmak çok iyi hissettiriyor. On sekiz yaşındaki Melanie'nin hayal edebileceğinden bile daha iyi.

"Seni incittiğim için çok üzgünüm," diye fısıldıyor boynuma.

Yüzünü görebilmek için hafifçe geri çekiliyorum. "Seni affediyorum." Duraksıyorum, alt dudağımı ısırıyorum. "Ve bunu bir denemek istiyorum West. Bize bir şans ver. Kolay olmayacak ama bence buna değer."

Gözlerini kapatıyor ve alnını benimkine bastırıyor. "Bunu söylediğini duymak beni çok rahatlattı."

Gözlerinin içine bakıyorum ve duygularımın üstesinden geliyorum. Bu anı çok uzun zamandır hayal ediyordum ve bunun gerçekleşeceğini, gerçekten birlikte olacağımızı hiç düşünmemiştim. Ama işte buradayız. Ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Ben uzaklaşmadan West belimi sıkıca kavırıyor ve beni kendine çekiyor. Dudakları yumuşak ve sıcak, çam iğneleri ve deri gibi kokuyor. Kısa sakalları yanaklarımdaki yumuşak deriyi diken diken ediyor. Tüm duyularım canlı ve uğultulu.

Memnuniyetle iç çekiyorum, sonra West'in daha iyi bir açığı için başını eğdiğini hissediyorum ve parmaklarımı ensesindeki saçların arasından geçiriyorum. Kalın ve yumuşak, tıpkı her zaman hayal ettiğim gibi.

Çok geçmeden West yavaşça çekiliyor ama kollarını belime dolamaya devam ediyor. "Vay canına," diyor sırtarak.

"Vay canına." Yankıladım.

"Yani şimdi çıkıyor muyuz?" diye soruyor.

Kıkırdıyorum. "Evet, umarım öyledir. Çıkmadığım erkeklerle pek sık öpüşmem."

"Tamam, vay be."

Aklıma bir düşünce geliyor ve gözlerim açılıyor. "Aman Tanrım, Harrison'a ne söyleyeceğiz?"

West dudağını ısırır. "Zaten biliyor sayılır." "Ne?"

Nasıl?" Yumruklarım kalçalarımın giderken soruyorum.

"Bu Bro Code. İznini almak zorundaydım." Ellerini ceplerine soktu. "Ayrıca kafedeki fotoğrafları da gördü..."

İnledim. "Ah, onları neredeyse unutuyordum."

Kaşlarını sallıyor "Peki, şimdi ne yapıyoruz?"

"Yemek için kinoa kaselerim var," diyorum ona.

Kaşlarını çatıyor. "Hayır, ikimizi kastediyorum. İlişkimizi."

"Ah, doğru ya. Profesyonel bir sporcuyla çıkmak benim için yeni bir şey. Sabırlı olmana ihtiyacım olacak."

Başını salladı. "Anlıyorum. Katarina olayı gibi."

Derin bir nefes alıyorum. "Evet, ve evlilik teklifi işareti yapan kadınlar. Ve senin çılgın programın. Ve ilgi..."

Bir eliyle ensesini ovuşturuyor. "Evet, çok fazla. Benim de alışmam zaman aldı, o yüzden anlıyorum."

Karnım gürültüyle gurulduyor ve bizi güldürüyor. "Peki, akşam yemeği hakkında..." Restorandan aldığım çantanın durduğu masayı işaret ediyorum.

West ve ben oturup birlikte yemek yiyor, birbirimizin yanında olmanın basitliğinin tadını çıkarıyoruz. İşimiz bittiğinde kanepeye geçip bir film açıyoruz. Bir kolunu bana doluyor ve ben de başımı onun sağlam omzuna koyuyorum. West saçlarımla oynuyor, bu inanılmaz derecede rahatlatıcı. Küçük televizyonda hangi filmin oynadığına dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim West'in burada benimle olduğu ve beni sevdiği.

Ön kapının açılma sesi dikkatimizi çekiyor. Noel koridordan çıkıyor. Ağzı geniş bir sırıtışa dönüşüyor. "Bu Weston Kershaw değil mi?"

West ona gülümsüyor ve "Lovelui na govannon- cin" diyor.

Noel'in çenesi düşüyor ve benden West'e, sonra tekrar bana bakıyor. "Elfçe biliyor mu?!" Fısıltıyla bağılıyor. "Bu adam evlilik için uygun, Mel."

West yakışıklı yüzünde şeytani bir sırıtışla yanıma oturdu. "Elfçeyi nereden biliyorsun?" Kollarımı kavuşturarak soruyorum.

"Oda arkadaşını bir şekilde kazanmam gerektiğini biliyordum," diye fısıldıyor. "Şimdi, eğer ona hokeyi sevdirebilirsek."

"Bunu duydum!" Noel savunmaya geçti. "Öyle bir şey olmayacak." Onun dramatizmine gülüyoruz.

Bize umursamaz bir tavırla el sallıyor. "Pekâlâ, seninle tanışmak güzeldi West. Siz iki aşk kuşunu yalnız bırakayım."

"Seninle tanışmak da güzeldi Noel." Geri dönmeden önce ona şöyle der Ben.

Noel'in yatak odasının kapısı kapanır ve West'in eli okşamak için yukarı kalkar.

Başparmağı ve işaret parmağı çene çizgimde ve ardından alt dudağımda geziniyor.

"Arayı kapatmamız gereken öpüşme yıllarımız olduğuna inanıyorum," diye fısıldıyor, sesi alçak ve boğuk.

"Bu doğru mu?"

Dudaklarının bir köşesi sırtarak yukarı kalkıyor ve sonra beni öpüyor, yumuşak ve yavaş. Ellerimi yüzüne götürüp başını istediğim yöne çeviriyorum. Öpüşmeyi kesiyorum ve gözlerinin içine bakabileceğim kadar geriye yaslanıyorum. "Batı mı?"

"Evet, Melanie?" Sesi hırıltılı bir fısıltıyla çıkıyor. "Ben de seni seviyorum."

Gözleri yumuşuyor ve beni tekrar tekrar öpüyor.

West ayrıldığında ve ben yatağa gittiğimde saat neredeyse gece 1. O yarınki antrenman için çok yorgun olacak ve ben de işte zombi gibi hissedeceğim.

Ama buna değdi. Kelimenin tam anlamıyla rüyalarımın akşamıydı. Daha da iyiydi çünkü uyandığımda bunun sadece bir rüya olmadığını bileceğim.

Geç olmasına rağmen, günlüğe bana yazdığı notları okumak için can atıyorum. Yüzümü yıkadıktan ve büyük boy, rahat bir tişört giydikten sonra yatağa yerleşiyorum ve günlüğü açıyorum.

Mel,

Bu günlüğe seninle ilgili en sevdiğim üç şeyi söyleyerek başlamak istedim.

1. Programlara uymayı seviyorsunuz, bu da sizi çok güvenilir yapıyor. Bu özelliğiniz şaşırtıcı derecede sıcak.

2. Her zaman her şeyin düzenli ve tertipli olduğundan emin olursunuz. Senin gözetiminde hiçbir resim çerçevesi yamuk olmaz.

3. Esansiyel yağlar gibi kokuyorsun. Sana her yaklaştığımda, sanki bir spadaymışım gibi hissediyorum.

Not: Wesanie'yi çift ismi olarak seviyorum.

-Bati

Son kısımda kıkırdıyorum, sonra günlüğü kapatıp göğsüme sarılıyorum. İç çekiyorum, kendimi çok mutlu ve memnun hissediyorum. Benimle ilgili tuhaflıkları sevecek birine ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç bilmezdim.

Kendimle ilgili en sevmediğim şeyler. Ama Batı mücadelelerimi biliyor ve beni yine de seviyor.

BÖLÜM ON BEŞ

BATI

İKİ GÜN SONRA, oturma odamda volta atıyor, Harrison ve Melanie'nin gelmesini bekliyordum. Harrison'ın uçağı bir saat önce geldi ve Mel onu aldıktan sonra pizza ve film gecesi için buraya gelecek. Onu daha dün gece gördüm ve tüm günümü onu özleyerek geçirdim.

Üçümüzün tekrar birlikte takılacağı düşüncesi bütün gün yüzüme bir sırıtış yerleştirdi. Umarım Harrison fark etmeden birkaç öpücük daha sokabilirim. Melanie'nin tatlı dudaklarının tadına baktıktan sonra ona karşı koyabileceğimden emin değilim. Sanırım Harrison'ın bununla başa çıkması gerekecek.

Sonunda kapı çaldı ve neredeyse koşarak açtım. Harrison bavulunu arkasında taşıyarak içeri girdi.

Beni kucaklıyor ve birbirimizin sırtına vuruyoruz. "Seni gördüğüme sevindim dostum," dedi.

Geri çekiliyorum ve gülümsüyorum. "Sen de öyle. Çok uzun zaman oldu."

Melanie kapıyı arkasından kapatıyor, utangaç görünüyor. Aramızdaki bu şey yıllardır sürüyor ama aynı zamanda çok yeni bir his. Eminim bu onun için gariptir, özellikle de kardeşi etraftayken.

Öte yandan ben hiç utangaç ya da mahcup değilim. Ellerimi beline doluyorum ve ayakları yerden kesilsin diye onu kaldırdığımda nefesi kesiliyor. "Bugün seni özledim." Burnumu boynunun kıvrımına sokup yumuşak teninin tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Kıkırdıyor ve ben de onun güzel, pembe dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Tatlılığı bağımlılık yapıyor. O kadar çok kızarıyor ki, sırf o kızarıklık orada kalsın diye muhtemelen onu utandırmaya devam edeceğim.

Harrison boğazını temizliyor ve biz de başımızı çevirip ona bakıyoruz. "Buna alışmam kesinlikle bir dakika sürecek." Bir elini siyah saçlarında gezdiriyor, sonra ayaklarına bakıyor.

Melanie'yi tekrar yere bırakıyorum ama elini tutuyorum. Dikkatimi tekrar Harrison'a çevirerek, "Yukarı gel ve misafır süitini kontrol et" diyorum.

Sırtarak onları merdivenlere doğru yönlendiriyorum. Harrison birleşik ellerimize tuhaf bir ifadeyle bakıyor. Merdivenlerden çıkıp kısa koridordan geçerek yatak odalarından birine ulaşıyoruz ve kapıyı açıyorum. Ben seyahatleyken mobilyaları getirip kurdurmuştum.

Harrison odaya girer ve kahkahayı patlatır, derin kıkırdaması odayı doldurur. "Gerçekten mi?" diye sorar, hâlâ gülererek.

Orta boy yatak kırmızı D.C. Eagles nevresimleri ve yastıklarıyla donatılmış. Yatağın üzerinde çapraz kesilmiş iki hokey sopası asılı ve komodinlerin üzerinde çerçeveli formalarım var: biri Washington Eagles, diğeri Quebec Wolverines. Ayrıca sırf onu kızdırmak için odaya birkaç posterimi astım.

Melanie gülüyor. "Vay canına. West, içindeki tasarımcı burada gerçekten ortaya çıkmış."

Sırtarak başımla onaylıyorum. "Evet, hokeyden erken emekli olmayı ve iç tasarım işine girmeyi düşünüyorum."

Harrison gözlerini deviriyor ama ağzının bir kenarı gülümsüyor. "Sırada benim evim var. Bu posterlerden bazılarını kullanabilirim." Melanie bana bakıyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. "Özellikle de gömleksiz zamboni fotoğraf çekiminden bir tane varsa."

Ona göz kırpıyorum. "İstediğın kadar postere sahip olabilirsiniz. Hatta oturma odanızı aydınlatacak gerçek boyutta bir karton maketim bile var."

"Mükemmel." Kıkırdıyor.

Harrison bizi görmezden geliyor ve bavulunu yatağın üzerine fırlatıyor. "Tamam, pizza nerede? Açlıktan ölüyorum."

Mutfağa geri döndük ve onlar gelmeden hemen önce teslim ettiğim pizzayı mideye indirdik. Çocukken içtiğimiz eski moda kök birasından bir şişe bulmayı bile başardım.

Harrison bir lokma yutar ve kök birasından bir yudum alır. "Biliyor musun, bu şaşırtıcı derecede normal hissettiriyor. Birbirinize bakmadan duramasanız bile."

"Haklısın. Üçümüz takılmayalı çok uzun zaman oldu." Melanie'ye gülümsedim. "Ve artık kız kardeşine olan hislerimi saklamak zorunda değilim."

Biz birbirimize sırtırken Melanie yine kızarıyor.

Harrison kaşlarını çatıyor. "Bunu biraz gizleyebilirsin, biliyorsun."

Başımı salladım. "Hiç şansın yok."

Yemeğimizi bitirdikten sonra televizyonun olduğu üst kata çıktık. Uzaktan kumandayı alıp Netflix'i açıyorum. "Pekâlâ, bu akşam hangi filmi izleyeceğiz?"

"*Üç Silahşörler*'e ne dersiniz?" Harrison gülümseyerek söyler.

Melanie başını sallar. "Uygun görünüyor."

"*Üç Silahşörler* o zaman!" Oyun koltuklarından birine oturmadan önce oynat tuşuna basıyorum.

"Sadece iki sandalye var, Mel sen bunu al. Ben yere oturacağım." Harrison sandalyeyi ona doğru iter.

Oturmasına fırsat vermeden bileğinden tutup kucağıma çekiyorum. "Saçmalama, kimsenin yere oturmasına gerek yok."

"Batı!" Melanie direniyor ama sırtışından pek de umursamadığını anlıyorum.

Rahatlıyor ve başını omzuma yaslıyor. Başımı onunkinin üstüne koyuyorum ve saçlarını koklamak için derin bir nefes alıyorum.

Harrison burnunu kırıştırır. "Siz ikiniz gerçekten de beni bu işe yavaş yavaş alıştırmıyorsunuz, değil mi?" Oturuyor. "Sanırım üçüncü teker olmamak için bir kız arkadaş edinmem gerekiyor."

Ne kadar dramatik olduğuna dair başımı sallıyorum ve film başladığında hepimiz sessizleşiyoruz.

Harrison kendini filme kaptırdığında, dudaklarımı Melanie'nin kulağının hemen arkasındaki küçük, tatlı bir noktaya değdiriyorum. "Demek Zamboni fotoğraflarını beğendin, ha?" Fısıldıyorum.

Başını sallayarak aşağı yukarı hareket ettirdiğini hissediyorum. "O fotoğraf çekimi kafamın içinde kirasız yaşıyor."

Boynuna doğru gülümseyerek, "Biliyor musun, sana o fotoğraf çekiminin canlı bir tekrarını verebilirim" diye cevap veriyorum.

Kıkırdıyor. "Sadece seni yağlayacak kişi ben olursam."

"Anlaştık. Uçucu yağlarınızı getirin. Lavanta benim favorim."

Harrison'dan yüksek sesli, abartılı bir iç çekiş gelir. "Sizi duyabildiğimin farkındasınız, değil mi?"

Mel'e bakabilmek için başımı geri çektiğimde bakışlarımı karşılıyor ve ikimiz de yüzümüzü buruşturuyoruz. "Üzgünüm Harrison," diyoruz hep bir ağızdan.

Melanie tekrar göğsüme sokuluyor ve ben de başının tepesine bir öpücük konduruyorum. Memnun bir iç geçiriyor ve ben de kollarımı hiç bırakmayacakmışım gibi beline doluyorum.

BÖLÜM ON ALTI

MELANIE

Harrison'ın ziyaretinden sonraki hafta yoğundu, West üç deplasman maçı için Kanada'ya gitmek zorundaydı ve ben de Madden şehir dışındayken ofisi yönetmekle meşguldüm.

Bugün Cumartesi sabahı ve ben uyumak ve yoğun bir haftanın yorgunluğunu atmak için elimden geleni yaptım. Ancak West dün gece geç saatlerde yattığında beni aradı ve bugün bizim için özel bir randevu planladığını söyledi.

Erkeği heyecan verici bir sürpriz randevu planlarken bir kız nasıl uyuyabilir ki? Uyuyamaz. Bu mümkün değil.

Sıkı giyinmemi söyledi, ben de polar astarlı siyah taytımı ve West'ten çaldığım D.C. Eagles kapüşonlumu giyiyorum. Kapı zilini duyduğumda tüylü çoraplarımı giyiyordum. Kapıyı açmak için koridorda koşarken ahşap zeminde kayıp düşüyorum.

West yüzünde gergin bir gülümsemeyle kapının diğer tarafında duruyor. Bir ayağından diğerine geçiyor ve ellerini siyah jogger pantolonunun ceplerine sokuyor.

"Sorun nedir?" Gergin vücut dilinden tedirginlik duyarak ona soruyorum.

Alt dudağını ısıırıyor ve dairenin içine adım atıyor. "Geçen hafta bana ve Harrison'a buz patenini tekrar denemek istediğinden bahsetmiştin... tabii ki kapalı alanda."

Yutkunuyorum. "Tamam..."

"Buz pateni randevusu planlamıştım. Ama buraya gelirken bunun çok fazla olabileceğinden korkmaya başladım ve buza geri dönmek için sana baskı yapmak istemiyorum." Elimi avucunun içine alıyor ve başparmağıyla elimin arkasını usulca okşuyor. "Yani, karar senin. Buz patenine gidebiliriz ya da başka bir şey yapabiliriz."

Kollarımı ona dolayabilmek için elimi çekiyorum. Anında rahatlıyor ve beni sıcak bir şekilde kucaklıyor.

"Her şeyden önce seni çok özledim," diyorum ve sonra göğsünden gelen kıkırdamayı hissediyorum.

"Ben de seni özledim." Beni sıkıyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

"İkinci olarak, bana bu seçeneği sunduğunuz için teşekkür ederim. Ve buz patenini tekrar denemek istiyorum."

Gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Emin misin?"

"Eminim. Oraya çıksam ve panik atak geçirmesem bile, bu bir kazanç olacak." Gülümsüyorum. "Ve profesyonel bir hokey oyuncusundan daha iyi kimle gidebilirim ki?"

Sırıttırıyor. "Doğru. Ve ben sadece profesyonel bir hokey oyuncusuyum."

Yarım saat sonra West buz pateni pistine park etti. Park yerinin bir araç dışında boş olduğunu fark ediyorum. "Açık olduğuna emin misin?"

Bana sıkı bir gülümseme attı. "Evet... Aslında bütün evi bir günlüğüne kiraladım."

"Ciddi misin sen?" Ona kaşlarını çatıyorum.

"Evet. Ve sana bir hediye aldım!" Göz kırptıyor, sonra arabadan iniyor ve bagajdan büyük bir kutu alıyor.

Dışarı çıktığımda elinde yepyeni hokey patenleri olan bir kutu tuttuğunu gördüm. "West, bana paten almana gerek yoktu. Kiralıkları kullanabilirdim!"

"Mel, bunu mümkün olan en züppe şekilde söylüyorum," derin bir nefes almak için duraklıyor. "Hiçbir kız arkadaşım asla kiralık patenlerle görülmeyecek."

Gülmemek için yanaklarımın içini ısıırıyorum ama bunun tek nedeni onun tamamen ciddi olduğunu anlayabilmem. Kiralık paten fikri onun için *o kadar* korkunç ki.

"Teşekkür ederim. Bunlar çok güzel." Parmağımı ısıltılı pembe bağcıkların üzerinde gezdiriyorum.

West gülümsüyor, kendinden memnun görünüyor. "Harika, onlar da yeni bilenmiş. Sen bunları al, ben de patenlerimi getireyim."

Bana yeni patenlerimi veriyor, bagajdan bir spor çantası alıyor ve içeri giriyoruz. Resepsiyondaki muhtemelen yetmiş yaşlarında olan kadın West'e bilmiş bir gülümseme atıyor ve o da ona göz kırptıyor.

"Sen utanmaz bir çapkınsın, Weston Kershaw." Dilimle tıslama sesi çıkarıyorum.

"Beni ve Mabel'i kıskanıyor musun?" Kaşlarını sallarken söylüyor.

Kıkırdıyorum ve patenlerimizi bağlamak için bir bank buluyoruz. West benimkini bağlamak için dizlerinin üzerine çöküyor, elleri ve parmakları baldırlarıma değiyor. Buz pateni pistindeki soğuk hava, West bana dokunduğunda damarlarımda dolaşan sıcaklıkla boy ölçüşemiyor. Başını kaldırıp bakışlarımla buluşuyor, dudaklarının bir kenarı muzip bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, ben daha yeni patenlerimi kullanamadan buradaki tüm buzlar eriyecek."

West kıkırdıyor ve kendi patenlerini bağlayabilmek için gelip yanıma oturuyor. "Tamam, uslu duracağım."

Artık West'in dokunuşuyla dikkatim dağılmadığı için gergin hissetmeye başlıyorum. Bu buzun içinden düşemeyeceğimi biliyorum ama izin verirsem kaygı beynimin mantıklı kısmını geçersiz kılacak. West'in avuç içini enseme hissetmeden önce birkaç derin nefes alıyorum. Hafifçe masaj yapıyor.

"İyi misin? Söyle ve gidelim." "Hayır, ben iyiyim. Bunu yapmam gerek."

Ayağa kalkıp piste doğru ilerliyoruz. Yaklaştıkça hava daha da soğuyor, tam buzun önüne geldiğimizde kendi nefesimizi görebiliyoruz. Vücudum titremeye başlıyor, üşüdüğüm için değil, korktuğum için.

West buzun üzerine çıktı ve ellerime uzandı. "Unutma, buzun kalınlığı bir santim bile değil ve altında sadece çimento var."

"Haklısın. Bunu yapabilirim."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve buzun üzerine yavaşça, her seferinde bir adım atıyorum. West'in ellerini o kadar sıkı kavıyorum ki muhtemelen kan dolaşımını kesiyorum. Yavaşça sakinleştirici bir nefes alıp gözlerimi açıyorum.

West bana gülümsüyor. "Şu haline bak, korkularınla yüzleşiyorsun. Seninle gurur duyuyorum."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve ciğerlerimden soluk soluğa bir kahkaha kaçıyor. West beni de yanına çekerek geriye doğru kaymaya başlıyor.

Kalbim çok hızlı atıyor. Yarı korkuyorum, yarı heyecanlıyım. Ama West yanımdayken kendimi çok güvende hissediyorum.

Kendimi daha rahat hissedene kadar beni buzun etrafında çekmeye devam ediyor. Ellerini bırakıyorum ve bir süre öylece durup pistin genişliğine bakıyorum. Soğuk havayı içime çekiyorum ve kendi başıma süzölmeye başlıyorum.

West kocaman bir gülümsemeyle yanıma doğru kayıyor ve ışıklar sönmeye başlıyor. One Direction'ın ilk albümü ses sisteminden çalmaya

başladı ve ben patladım

kahkahalara boğdu.

"One Direction dönemimi unutmama asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Asla." Gülüyor.

El ele paten kaymaya devam ediyoruz, şarkıların sözlerini haykırıyoruz.
Ne kadar uzun süre kayarsak o kadar sakinleşiyorum.

"Bunun için teşekkür ederim. Bunu sensiz yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirdin, çünkü sen güçlü ve inanılmazsın." Elimı sıktı. "Ama bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Duruyor ve bana doğru dönerek beni kolayca kendine çekiyor. Eğiliyor ve beni öpmeden önce dudaklarıma gülümsüyor. Sıcaklığı beni tamamen sarıyor.

Yanımda bu adam varken bir daha asla üşüyeceğimi sanmıyorum.

SONSÖZ, 7 AY SONRA

BATI

Geçen hafta satın aldığım kulübeye doğru uzun, dolambaçlı araba yolundan aşağı inerken kalbim göğsümde gümbürdüyor. Gergin heyecan beni sinirli yapıyor... ya da belki de bu sabah içtiğim beş fincan kahvenin etkisidir.

Sezonun bitmesini hiç bu kadar iple çekmemiştim ama son yedi aydır gün sayıyorum.

Hokeyi hâlâ seviyor muyum? Evet.

Birkaç ay içinde eğitim kampına başlayacağım için heyecanlı mıyım?

Tabii ki heyecanlıyım.

Ama yaz tatilimin ve Melanie ile geçireceğim zamanın tadını çıkaracak mıyım? KESİNLİKLE.

Normalde Mel, Madden Windell ve ekibiyle birlikte sıkı bir kampanya çalışması içinde olurdu, ancak yeniden seçilmek için aday olmamaya karar verdi. Ailesinden bu kadar uzak kalmanın onun için ne kadar zor olduğunu bildiğinden, bunu anlayışla karşıladı. Ama yine de hayal kırıklığına uğramıştı.

Mel için üzülüyorum, gerçekten. O işi sevdiğini biliyorum. Ama bu ikimize de yazı birlikte geçirme fırsatı verdi. Bu da demek oluyor ki, parmağına yüzük takmak için mükemmel bir zamanlama. Bu düşünceyle yüzüme geniş bir sırıtma yayıldı.

Bir sıra uzun çam ağacının yanından geçerken, iki katlı büyük kulübe görünür. Kulübe bu görkemli mülk için yetersiz bir ifade. Mel muhtemelen ne kadar gösterişli olduğu konusunda benimle acımasızca dalga geçecek. Ama sahip olacağımız tüm çocuklar için odaya ihtiyacımız var. Tıpkı Melanie gibi atkuyruklu ve iri mavi gözlü sevimli bir kızı hayal ettiğimde kalbim yeniden çarpıyor.

Tamam, biraz ileri gidiyorsun dostum. Önce teklif et.

Aracıma park ediyorum ve şortumun cebinden siyah kadife kutuyu çıkarıyorum. Kutuyu açıp bütün gün yanımda taşıdığım yüzüğe bakıyorum.

Bir yüzük

Mel için o kadar mükemmeldi ki, resmi olarak çıkmaya başlamamızdan sadece bir ay sonra onu satın almaya karşı koyamadım. Onu bir mağazanın vitrininde gördüm ve olduğum yerde durdum. Büyük zümrüt kesim pırlanta muhteşemdi ama dikkatimi çeken yan taşlarıydı. Her iki yanında Melanie'nin gözleriyle neredeyse aynı renkte üç küçük safir.

Mel bir saat içinde benimle burada buluşacak, bu yüzden her şeyi çabucak ayarlamam gerekiyor. Spontanlığıma alışmaya başlamış olmalı, çünkü rastgele bir adreste buluşalım dediğimde beni sorgulamadı bile.

Evin etrafında dolaşıyorum, arazinin güzelliğine bir kez daha hayran kalıyorum. Gölün hemen üzerinde, ağaçlarla çevrili. Kulübenin kendisi etkileyici, ama benim için onu satan şey araziydi. Kendimi ve Melanie'yi burada hayal edebiliyordum. Kafamda, her yazı kulübede, şehirden uzakta ve ailelerimizden sadece yirmi dakika uzakta geçireceğiz. Gelecekteki çocuklarımızı göl kenarında koştururken, ailelerimizi şenlik ateşi için gelirken... ve belki de sentetik buzdan yapılmış kapalı bir buz pateni pisti hayal edebiliyorum. Çocuklar için, benim için değil. Tamam, biraz benim için.

Melanie

Rustik bir malikânenin önünde arabamda oturuyorum... belki bir kulübe diyebiliriz? Ama çok, çok süslü bir kulübe. West'in bana mesaj attığı adresi bir kez daha kontrol ediyorum.

"Bu da ne?" Kendi kendime fısıldıyorum.

Ön kapıya yapıştırılmış küçük beyaz bir tabela görüyorum ve araştırmak için arabamdan iniyorum. Arazi belli ki birkaç dönümlük, çünkü durduğum yerden başka ev göremiyorum ve duyduğum tek ses hafif bir esintinin ardından gelen kuş cıvıltıları.

Ön kapıya ulaştığımda notu okudum.

Mel, içeri gel.

-W

"Hmm." Dudaklarımı büzüyorum ve kapının kolunu çeviriyorum. Kapı ağır ve neredeyse boyumun iki katı, ama kolayca açılıyor ve fuayeden içeri giriyorum.

Aşağı bakıyorum ve kâğıttan okların izini görüyorum. Onları buraya West'in yerleştirdiğini varsayıyorum, bu yüzden yüzümde eğlenceli bir gülümsemeyle onları takip ediyorum. West her zaman sürprizlerle doludur. Kim bilir neyin peşindedir. Onunla birlikte olmak bana her zaman kontrolün bende olması gerekmediğini gösterdi. Bazen hayat plansız olduğunda daha eğlencelidir.

Büyük, açık bir odaya ulaşana kadar okları takip ederek uzun bir koridorda ilerliyorum. Etkileyici bir mutfak ve büyük bir ada var, ancak alanın geri kalanı boş, tüm ev gibi görünüyor.

Odada bir daire çizerek etrafıma bakarken şöminenin üzerinde bir projektör ekranı görüyorum. Video duraklatılmış, yani ekranda sadece West'in gülümseyen yüzü var.

Projektöre doğru birkaç adım attığımda bir not daha olduğunu fark ediyorum, yanında da tek bir kırmızı gül ve bir kumanda. Büyük bir sırtışıla okumak için notu elime alıyorum. Bu çok eğlenceli... bir çöpçü avı gibi.

Oynat tuşuna bas.

-W

Kocaman bir gülümsemeyle kumandayı kaptığım gibi oynat tuşuna basıyorum ve West'in videosu başlıyor.

"Hey, Mel. Bunu video aracılığıyla yapmanın uygun olacağını düşündüm." Kameraya göz kırpmıyor. "Sadece yedi aydır çıktığımızın farkındayım. Ama seni karım yapmak için bir dakika daha bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Kaşlarımın saç çizgime kadar yükseldiğini hissediyorum ve videoya bakarken ağzımın açık olduğunu fark ediyorum.

West kayıta konuşmaya devam ediyor: "Seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum Melanie." Video-West sanki buradaymış gibi gözlerimin içine bakıyor. Nasıl oluyor da sadece bir kayıt bile kalbimi hoplatabiliyor?

"Sen benim için tek kişisin. Evlen benimle, lütfen?" Kayıt durdu ve ben orada nefessiz kaldım.

Gözlerimden mutluluk yaşları akıyor ve arkamdan gelen bir boğaz temizleme sesi duyuyorum. Döndüm ve West orada durmuş bana

bakıyordu.

Yıpranmış kot pantolonu ve D.C. Eagles formasıyla inanılmaz yakışıklı. Ağlamaklı gözleri benimkileri yansıtıyor ve ikimiz de birbirimize aptal gibi sırtıtıyoruz.

"Evet!" Ona doğru koşarken bağıriyorum. "Seninle evleneceğim."

Beni kollarının arasında yakalıyor ve geniş, açık odanın içinde döndürüyor. Duruyor, beni yere bırakıyor ve kot pantolonunun cebinden küçük bir kutu çıkarıyor. Kutuyu açtığında nefesim kesildi. Yüzük hayal edebileceğimden çok daha mükemmel.

"Bunlar safir mi?" Yüzüğü parmağıma takarken sordum.

Başını sallıyor. "Gözlerine *tam olarak* uyduğu için azurit istiyordum... ama bunu safirlerle birlikte gördüm ve bunun senin için bir yüzük olduğunu anladım."

Azuritten bahsettiğinde farkına varıyorum. "Mantondaki taşlar azurit mi?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Evet. Gözlerinle aynı renkteler." "Peki ya yatağının üstündeki tablo?"

Burnunu kırıştırıyor ve başının üstünü kaşıyor. "Ürkütücü müyüm?"

Bir kahkaha patlattım ve kollarımı ona dolayabilmek için ayak parmaklarımın üzerinde durdum. "Hayır! Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey."

"Tamam, seri katil gibi değil de tatlı olduğunu düşünmene sevindim." Eğildi ve fısıldadı, "Şimdi kapa çeneni ve öp beni, Mel." Sıcak nefesi ve kulağıma değen dudakları omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Başımı eğip ona bakıyorum, o tanıdık gri-mavi gözleri ve çenesini inceliyorum. Bu adamın ömür boyu benim olacağına inanamıyorum. Öne doğru eğilerek dudaklarımı nazikçe onunkilere değdiriyorum ve bu anın tadını çıkarıyorum.

Elleri belime gidiyor ve beni kendine doğru çekiyor. Boy farkımız boynumu eğmeme ve parmak uçlarımda durmama neden oluyor, bu da istediğim kadar yaklaşmamı imkansız kılıyor.

West bir zihin okuyucu olmalı çünkü bacaklarımı beline dolayabilmem için beni kaldırıyor. Alt dudağımı ısırarak beni nefessiz bırakıyor. Gülümsemesini ağzımda hissedebiliyorum ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Yürüdüğüünün farkına bile varmadan bizi mutfığa götürdü ve beni tezgâhın üzerine bıraktı ama kollarını belime dolayarak dudaklarımı keşfetmeye devam etti. West öpüşmemizi yavaşlatıyor ve birkaç santim geri çekiyor. Sıcaklığını kaybettiğim için inliyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor.

"Bunun bir kısmını düğün gecesine saklamalısın, Mel." İşaret parmağını

sallayıp beni azarlar gibi başını sallıyor, ben de gözlerimi deviriyorum.
İnledim. "Hemen şimdi kaçabilir miyiz?"

West alnını benimkine yaslıyor ve iç çekiyor. "Bunu çok isterim. Ama içimden bir ses onları dışlarsak ailelerimizin biraz mutsuz olacağını söylüyor."

"Evet, haklısın." Kabul ediyorum. "Ama her gece sana veda etmekten çok yoruldum. Sana iyi geceler öpücüğü vermek ve hemen yanı başında uykuya dalmak istiyorum."

Geri çekiliyor ve gözleri kararıyor. "Seni kesinlikle yanımda istiyorum ama aklımda uyumaktan *çok* daha eğlenceli olacak birkaç şey var."

Vücudum ısınıyor ve daha önce hiç olmadığı kadar kızardığımdan eminim. West tereddütle bir adım geri atıyor ve aramıza biraz mesafe koyuyor.

Gözlerim muhtemelen o kadar vahşi görünüyor ki, bu boş evde ona saldıracağımı düşünüyor.

Ev demişken... Kollarını uzatıyor ve boş odanın etrafında yavaşça dönüyor. "Peki, yeni evimiz hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bekle, bu bizim mi?" Geniş alana göz gezdirirken kaşlarım havaya kalkıyor. Kulübeyi şimdi yeni bir gözle görüyorum, mobilyalarla dolu, West ve ben çocuklarımızı yatırdıktan sonra şöminenin yanında rahatça oturuyoruz.

"Bayıldım."

West bir an için bana bakıyor, beni tepeden tırnağa süzüyor.

"Ne?" Talep ediyorum. "Tuhaf davranıyorsun."

Çenesini ovuşturuyor ve yumruklarını kalçalarına yerleştiriyor. "Bir şeyler eksik." Sol elimi kaldırıp ısıltılı yüzüğümü gösteriyorum. "İhtiyacım olan tek şey bu değil mi?"

Başını arkaya yatırıp gülüyor ve en yakındaki mutfak dolabına doğru yürüyüp onu açıyor. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

West dolaptan kırmızı bir forma çıkarıyor ve onu çocuksu ve sevimli gösteren muzip bir sırıtışla geri dönüyor. İşte o zaman formasındaki numarayı fark ediyorum ve taşıdığı forma onun imzası olan 22 numara değil. Onun yerine omuzları kalp yamalarıyla süslenmiş. Taşıdığı formayı bana uzatıyor ve kendi formasıyla aynı olduğunu görüyorum.

"Arkaya bak." Kollarını kavuşturur ve beklentiyle bekler.

Formayı çeviriyorum ve öyle bir gülmeye başlıyorum ki nefes almakta zorlanıyorum. O da benimle birlikte gülüyor ve dönüyor, böylece kırmızı formasının arkasında tıpkı benimki gibi "Wesanie" yazdığını görebiliyorum.

Sonunda tekrar konuşabildiğimde, "Eğleneyim mi, aşağılanayım mı bilemiyorum" diyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Umarım eğleniyorlardır... çünkü herkes birkaç dakika içinde burada olacak ve bu formaları giyiyorlar."
Gözlerim açıldı. "*Herkes* kim?"

Bir saat sonra, etrafımız arkadaşlarımız ve ailemizle çevriliydi.
Wesanie formaları.

West'in iki ablası Bristol ve Hannah ile birlikte anne ve babamız da burada. Noel ve Harrison da West'in takım arkadaşlarından ikisi, takım kaptanı Ford Remington ve West'in takımdaki en yakın arkadaşı Colby Knight ile birlikte geldiler. Zavallı adam Noel ile durmadan flört ediyordu. Başarısız olduğunu da eklemeliyim.

"Peki, *Wesanie* terimi nereden geliyor?" Harrison açtığımız kutlama şampanyasından bir yudum almadan önce soruyor.

West'in kız kardeşleri ve takım arkadaşları da belli ki merakla yaklaşıyor. Onlara uyuşturucu etkisindeki aşk ilanımın kısa bir özetini veriyorum. Ford ve Colby gülüyor ve West'in sırtını sıvazlıyorlar. Ve kız kardeşlerinin gözlerinde kalpler vardı.

"Ah, genç aşk," diyor Bristol, gözleri yaşlarla parlıyor. Uzun süreli erkek arkadaşıyla geçen hafta ayrılmışlar, o yüzden gözyaşlarının mutlu mu yoksa üzgün mü olduğundan emin değilim.

Hannah rahatlatıcı bir jestle kolunu kardeşine doluyor. Ben ve Harrison'ın aksine, West ve kız kardeşleri aslında birbirlerine benziyorlar. Hepsi sarı saçlı ve mavi gözlü.

"Düğün için hangi tarihi düşünüyorsunuz?" West'in annesi ellerini heyecanla birbirine sürterek soruyor. Saçları artık sarıdan çok gri ama kızların güzel yüz hatlarını ondan aldıkları hâlâ belli.

West'e bakıyorum. "Daha bir saat önce nişanlandığımızdan beri bu konuyu konuşacak zamanımız olmadı."

Gülüyor ve diyor ki, "Doğru. Planlama konusunda yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin!"

Annem yanıma sokuluyor ve ben de bir kolumu onun omuzlarına doluyorum. "İkinizin de yardımına kesinlikle ihtiyacım olacak. Bu yüzden öngörülebilir gelecekte çok meşgul olacağımıza hazır olun." Birbirlerine sırtıyorlar, bu fikirden çok daha fazla heyecanlanmış görünüyorlar.

Hepimiz kadeh kaldırıp kutlama yaptıktan sonra, ailemiz ve dostlarımız gitmeden önce tebriklerini sunarak ayrıldılar. Harrison benim yerime arabamı sürdü, böylece eve West'le, yani nişanlımla gidebilecektim. Bu düşünce kalbimi titretti.

West muhteşem kulübeyi kilitliyor ve biz de bir süre dışarıda durup yeni evimize bakıyoruz.

"Burada evlenmeliyiz," diyorum ona.

Evden bana doğru bakıyor. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Mükemmel olur. Töreni arka tarafta, gölün önünde yapabiliriz."

West beni kollarına çekiyor ve başımın üstünü öpüyor. "Seninle her yerde evlenirim ama bu fikre bayıldım."

"Burada çok güzel anılarımız olacak," diye fısıldıyorum göğsüne doğru.

Bir elini çeneme götürüyor ve başımı kaldırıp ona bakmamı sağlıyor.

"Yapacağız. Seninle bir hayat kurmak için sabırsızlanıyorum Melanie."

West beni yumuşak, yavaş ve şefkatli öpüyor. Tıpkı hikayemizdeki gibi.

Biz oldu Yavaşça, başlangıç içinde bizim
ihale genç yıllar, Ve *sonunda*.... kendimizi burada bulduk.

Birbirimizin kollarında.

Tam da ait olduğumuz

yerde.

ARZU YA DA SAVUNMA'DAN GIZLI BIR
ZIRVE

MITCH

Oyun öncesi ısınmamız için buzun üzerinde uçarken kaslarım en iyi şekilde yanıyor. Kaslarım, vücudum ve cildim, göğsümün içindeki o sinir bozucu organdan daha iyi. Beş gündür oynamadıktan sonra bu maça ihtiyacım vardı.

Bu sözde *tatilleri* birlikte geçirebileceğim bir ailem olmadığı gerçeğini düşünmek, bunun üzerinde durmak istemiyorum. Ekipteki diğer herkesin buna sahip olduğunu bilmek. Sevdikleriyle şenlikli aktivitelere daldıklarını bilmek.

Bana değil. Ama ona değil, *buna* ihtiyacım var. Zihnime ve bedenime meydan okumaya. Kaslarımı ustalıkla bilenmiş oldukları şey için kullanmak. Uğruna çalıştığım her şey için. Hayatımda kalıcı olan tek iyi şey.

On sekiz yıl boyunca her türlü *tatilden* korktum. Okul tatilleri, yaz tatili ve şimdi de... NHL tatilleri. Tüm bu tatillerin tek bir anlamı var: Düşünmek için çok fazla zaman.

Pleksiglas cama bakarken, takım arkadaşlarımın diğer taraftaki çocuklarına ve eşlerine yaltaklanışlarını görüyorum. Çocukların hepsinin üzerinde babalarının numaraları olan minik formalar var ve arkalarını görmesem de üzerlerinde *baba* yazdığını biliyorum. Sinirli bir nefes çekiyorum. Çok klişe.

Erkekler kız arkadaşlarına el sallıyor ve öpücükler gönderiyor, ki bu eldivenleriyle gülünç görünüyor. Kızlar umursamıyor, sanki bu iri yarı, terli hokey oyuncularını dünyanın en harika şeyiymiş gibi el sallayarak karşılık veriyorlar.

İç saha maçlarının en kötü yanı bu. Ve tam da bu yüzden deplasman maçlarını tercih ediyorum.

Bir iniltiyle disklerden birini kalecimiz Bruce'a doğru fırlattım. Dikkati dağılmıştı, yüzünde kocaman bir sırıtişla aileleri izliyordu. Disk kaskına çarparak başını bana doğru çevirmesine neden oldu. Gözlerini bana dikti.

Ama ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. Bruce, ekipte diğerlerinin benim "asık suratım" dediği şeyden rahatsız olmayan tek kişi gibi görünüyor.

Bruce'un kirli sarı saçları ve yaramazlık dolu yeşil gözleri var, onunla ilgili her şey neşeli ve parlak. İri yarı bir Noel elfi gibi. Kaleci olmaksızın Noel Baba'nın atölyesinde çalışmaya daha uygun görünüyor ama aslında çok iyi bir file bekçisi. Bana sorarsanız ligin en iyisi ama ben önyargılıyım.

"Huysuzluk etme!" Bruce pakı bana doğru vurmadan önce sanki aklımı okuyormuş gibi buzun üzerinden bağıırıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Maçın başlamasına çoktan hazırım," diye yalan söylüyorum. Yani, maçın başlamasına hazırım ama kesinlikle çocukların ne kadar sinir bozucu davrandıklarını düşünüyordum. Sanki bütün bir beş günü aileleriyle geçirmemişler gibi.

Bir pakı daha ağlara gönderirken, camın arkasında bir çocuk görüyorum. Muhtemelen on yaşında bile değil, bizi hayranlıkla izliyor. Dağınık bir D.C. Eagles beresi saçlarını örtüyor ama kahverengi atkuyruğu omuzlarından aşağı iniyor. Kıyafetlerinin geri kalanı da aynı şekilde yıpranmış görünüyor. Etrafında ona hayran ebeveynleri ya da kardeşleri yok, en yeni Eagles kıyafetleriyle süslenmemiş ve "#1 sen benim kahramanımsın!" ya da "#00 bir selfie alabilir miyim?" gibi şeyler yazan o devasa, gösterişli posterlerden biriyle gelmemiş.

O bir mazlum ve bunu takdir edebilirim. Kıza doğru kayarken benimle göz teması kuruyor. Parlak gözleri şaşkınlıkla genişledi. Biri onu fark ettiği için mi yoksa *ben* olduğum için mi emin değilim... ve hayranlarımla etkileşime girmemle tanınmam. Ama garip bir şekilde, bu küçük kızda kendimi görüyorum. Acınası çocukluğumu. Bu yüzden sopamı alıp yukarı kaldırıyorum, böylece bizi ayıran pleksiglasın üzerinden kayarak onun titrek ellerine geliyor. Sopama uzanırken çenesi düşüyor.

Camın arkasından dudaklarını okuyorum, gergin bir şekilde *teşekkür ederim* diyor. Başımı sallayarak cevap verdiğimde koçumuzun kalabalığın arasından bağırın sesini duyuyorum. Kafamı kaldırdığımda Koç Young soyunma odasına dönmemizi işaret ediyordu, ısınma hareketleri nihayet bitmişti.

Tünele girmek üzereyken arkamda Bruce'un sesini duyuyorum. "Bu arada onu gördüm. Dikkatli olsan iyi olur Mitch. Hayranların bir kalbin olduğunu fark edebilir."

Şaka yaptığını biliyorum ama haklı. Hayranlarımla beni aramasını istemiyorsam daha dikkatli olmalıyım.

Hayır, teşekkür ederim.

Soyunma odasında kendimize ayrılan yerlere yerleştik ve takım kaptanımız Remington Ford'un maç öncesi moral konuşmasını yapmasını bekliyoruz. Odanın önünde, Koç Young'ın yanında duruyor ve yerleşmemizi bekliyor.

Weston Kershaw ön tarafta onlara katılıyor. Şimdiden göğsünde kaptan yardımcısının A harfini taşıyor. Takıma katılalı bir yıldan biraz fazla oldu ve şimdiden yükselmeye başladı. İyi bir oyuncu olduğunu istemeyerek de olsa kabul edebilirim... Bu sezon NHL'de en çok gol atan oyuncu olduğunda bu gerçeği tartışmak zor -tamam, iyi. Geçen sezon da öyleydi ama beni rahatsız ediyor. İnsanları bu kadar kolay etkilemesi ve "cazibesi" ile onları etkilemesi mi emin değilim. Ya da Washington D.C.'ye bir yıl içinde benim beş yıldır burada olduğumdan daha fazla yerleştiği için mi? Ya da o ve nişanlısı önümüzdeki birkaç yıl içinde "baba forması" kulübüne katılacakları için. O herkesin hemen sevdiği insanlardan biri, sevgi dolu bir ailesi var ve ona her şey kolay geliyor. Uzun bir günün ardından açtığımız, herkesin havasında olduğu ve durmadan alıntı yapabildiği rahatlatıcı bir şov gibi. West takımın *DOSTU*. Ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Sağımda oturan Colby Knight kaburgalarımın dirsek attı. Remy ve West'in bana baktığını görmek için başımı kaldırdım.

"Hey, Mitch! Beni duyuyor musun?" Remy'nin gür sesi soyunma odasının her yerinden rahatlıkla duyuluyor.

Elimi zaten terli olan saçlarımda gezdiriyorum. "Kusura bakmayın, yeni oyunlara odaklanmışım."

Dolabı benimkinin solunda olan Bruce, bana saçmaladığımı bildiğini söyleyen bir bakış gönderiyor.

Remy sırtlıyor ve kollarını kavuşturuyor, West ise şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Muhtemelen dikkat etmediğim ve bunun için çağrıldığım gerçeğinden zevk alıyor.

"Hepimiz günah kutusundan uzak duralım dedim. Ceza yağdırıp Renegades'e avantaj sağlamamıza gerek yok."

Hafifçe başımı sallayarak çenemi yukarı kaldırıyorum, dilimi dişlerimin kenarında gezdiriyorum ve bu bariz seslenişten rahatsız olmamaya çalışıyorum. Ama bunu hak ettiğimi biliyorum. Geçen sezon başka bir oyuncuyu yaraladığım için beş maç sahalardan uzak kaldım ve NHL'ye binlerce dolar ödemek zorunda kaldım. Daha sonra kavga başlatması ve sonunda ACL'sini yırtması benim suçum değil. Bitiremeyeceğin bir kavgayı başlatma.

Koç Young moral konuşmasını devralıyor ve herkesin dikkati ona çevriliyor. İlk maçımızda kış tekmelemekle ilgili bir şeyler söylüyor ama ben gözleri lazer gibi bana odaklanmış olan Remy'ye bakıyorum. Görünüşe göre, bir aradan sonra özellikle penaltılara eğilimli olduğumu fark eden tek kişi ben değilim ve Metropolitan Konferansı'ndaki en büyük rakibimiz olan Carolina Renegades'e karşı daha da fazla.

Otuz dakika sonra, maçın başlaması için buzun üzerinde yerimizi alıyoruz. Tribünlere hızlıca bir göz atıyorum, az önceki kız artık orada değil. Ama ellerinde Weston Kershaw ve Colby Knight'a evlenme teklif eden pankartlar taşıyan bir grup kadın görüyorum ve içimden küfrederek başka tarafa bakıyorum. Benim adımın yazılı olduğu tek bir pankart bile yok, ki bu da sorun değil. Radarın altında uçmayı seviyorum. Ama bu aynı zamanda grubun baş belası olduğumu da hatırlatıyor... sevilmeyen kişi.

Bastırılmış enerjimin ve saldırganlığımın üzerimden akıp gittiğini hissedebiliyorum, tıpkı suyun altındaki kayaları aşındırması gibi, bu benim bastırılmış enerjiyle birlikte azalan öz kontrolüm. Ve bu geceki vuruşlarımda ortaya çıkamaz.

Nihayet pak yere düşüyor ve ben de antrenmandaki oyunlarımızı hatırlayarak ona doğru koşuyorum. Renegades'ten otuz yedi numara yanımda paten kayıyor, beyaz forması çevresel görüşümde parlıyor. Bunu bekliyordum. Ağzından çıkan küfürlü konuşmalar tüm normal küfürlü konuşma sınırlarını aşmakla kalmıyor, aynı zamanda geçen sezon çelme taktığım adam görünüşe göre onun kankasıydı. Hay aksi.

Ilya Adrik ile doğrudan göz teması kurmamaya çalışıyorum, ne kadar şeytani olduğu için taşa dönüşebilirim.

"Anderson!" Aksanlı sesi, ağız koruyucusu takılı olduğu için peltek çıkıyor.

Onu görmezden geliyorum ama gürültüden bağırmaya devam ediyor. "Noel'in nasıldı dostum?"

Yanaklarımın içini o kadar sert ısıyorum ki neredeyse kan akacak. "Güzel ve... sessiz mi? Tam istediğin gibi mi?"

Boynumu bir o yana bir bu yana esneterek çatırdatıp patlatıyorum. Kıs kıs gülüyor. "Yoksa babanı mı ziyaret ettin?"

Kendime olan az miktardaki hakimiyetim anında paramparça oluyor, tıpkı onun yüzünde olduğu gibi.

Mitch'in hikayesini [Arzu ya da Savunma](#)'da okumaya devam edin! Şimdi Kindle Unlimited'ta mevcut.

AYRICA LEAH BRUNNER TARAFINDAN

Leah'nın diğerk kitaplarına göz atın! Birinci kitapta Madden ve Odette Windell'in aşk hikayesini okuyabilirsiniz!

Kansas Semaları Altında Serisi:

[Koşu Arkadaşı](#) (Madden & Odette)

[Ev Arkadaşı](#)

[Kontrol Arkadaşı](#)

[Kabin Arkadaşı](#)

Hooked on a Feeling Serisi:

Tutku veya Ceza [Arzu](#)

[veya Savunma](#)

LEAH'IN EDEBİYAT SEVERLER OKUYUCU GRUBU

Gelin [Leah'nın okuyucu grubundaki](#) eğlençeye katılın! Parti gibi bir şey.
Ama evinizden çıkmak zorunda değilsiniz.

Sohbetleri ve çekilişleri kaçırmak istemezsiniz!

TEŞEKKÜRLER

Muhteşem kapağım için Melody Jeffries Design'a teşekkür ederim, West ve Mel'i gerçekten hayata geçirdiniz!

Amy Guan ve Erin Packard'a da editörlük için çok teşekkür ederim. İkiniz de taslağıma hayati bir bakış açısı getirdiniz ve onu gerçek bir kitaba dönüştürmeme yardımcı oldunuz!

YAZAR HAKKINDA

Leah Brunner şu anda ailesiyle birlikte Ohio'da yaşayan bir asker eşidir. O ve kocasının üç sevimli (ve bazen çılgın) çocuğu ve bir Maine Coon kedisi var.

Leah çocukken hep kediler hakkında çocuk kitapları yazmayı hayal ederdi... ama büyüdüğünde (bir nevi) RomCom'lar ona doğru geldi!

En iyi arkadaşlarınız gibi hissettiren gerçekçi ve ilişkilendirilebilir karakterler yazmak için çabılıyor. Ve sizi güldürmek için bolca esprili şaka!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.